Serie inclusă în topul celor mai bune 100 romane SF de cititorii NPR
JOHN SCALZI
RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR
Primul volum din seria Războiul bătrânilor
NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

John Scalzi s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow, și a fost apoi redactor-șef al publicației *Chicago Maroon*. A scris cronici de film și editoriale umoristice, apoi a devenit editor la America Online și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii. În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor*, care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată seria a sa, din care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades*, continuarea romanului *Războiul bătrânilor*, precum și *Android's Dream*. În același an autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a apărut romanul *The Last Colony*, al treilea din seria *Războiul bătrânilor*, urmat de *Zoe's Tale* în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts*. În 2008 a primit Premiul Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură.

În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013.

JOHN SCALZI

RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR

Traducere din limba engleză și note
Marian Truță

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCALZI, JOHN
Războiul bătrânilor / John Scalzi; trad.: Marian Truță. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-758-341-0
ISBN epub: 978-606-758-427-1
ISBN mobi: 978-606-758-428-8

I. Truță, Marian (trad.)

821.111-311.9=135.1

John Scalzi
OLD MAN'S WAR
Copyright © 2005 by John Scalzi

© Nemira, 2015
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Partea întâi

- Unu
- Doi
- Trei
- Patru
- Cinci
- Șase

Partea a doua

- Șapte
- Opt
- Nouă
- Zece
- Unsprezece
- Doisprezece

Partea a treia

- Treisprezece
- Paisprezece
- Cincisprezece
- Șaisprezece
- Șaptesprezece
- Optsprezece

Note

Partea întâi

Unu

Două lucruri am făcut atunci când am împlinit șaptezeci și cinci de ani. Am trecut pe la mormântul soției mele. Apoi m-am înrolat.

Vizita la mormântul lui Kathy a fost cea mai puțin dramatică.

E înmormântată în cimitirul Harris Creek, cam la o milă depărtare de casa noastră. Înmormântarea ei a fost un lucru destul de complicat, mai complicat decât aș fi crezut: niciunul dintre noi nu se aștepta să moară atât de curând. Prin urmare, niciunul dintre noi nu găsise de cuviință să își asigure un loc de veci. A fost oarecum umilitor, ca să folosesc un eufemism, să mă cert cu directorul cimitirului, care îmi reproșa faptul că soția mea nu se ostenise să-și facă o rezervare pentru un loc de veci. În cele din urmă, cu ajutorul fiului meu Charlie – care se întâmpla să fie chiar primar – am reușit să rezolvăm această problemă. Calitatea de tată al primarului are avantajele sale.

Așadar, mormântul... Simplu și discret. O simplă tăbliță în loc de o piatră monumentală. Spre deosebire de mormântul vecin, cel al Sandrei Cain, care are o piatră uriașă, din granit negru, pe care se află fixată o fotografie a Sandrei de pe vremea când aceasta era la liceu, plus un citat sclifosit din Keats, ceva despre moarte și tinerețe și despre frumusețea care se preface în praf. Sandra era egală cu sine și după moarte... Kathy s-ar fi amuzat să știe că alături de ea se afla parcată spre veșnica odihnă Sandra Cain, cu piatra ei de mormânt uriașă și melodramatică. În timpul vieții, Kathy și Sandra Cain s-au aflat mereu într-o competiție neobosită, care a pigmentat relația

dintre ele. Spre exemplu, la o acțiune de caritate, din acelea în care doamnele vând plăcinte și prăjiturele pentru a strânge fonduri, Kathy ar fi adus o singură plăcintă. Sandy ar fi adus trei și ar fi apucat-o dracii dacă a lui Kathy s-ar fi vândut prima. Kathy ar fi preîntâmpinat această problemă cumpărând de la bun început una dintre plăcintele Sandrei. Greu de spus dacă Sandra ar fi apreciat acest gest sau dimpotrivă.

Presupun că piatra de pe mormântul Sandrei reprezenta ultimul răcnet în materie, dar și ultimul cuvânt al Sandrei în cadrul rivalității lor. Ultimul pentru că, la urma urmei, Kathy era moartă și nu mai putea replica nimic. Pe de altă parte, nu-mi aduc aminte să fi trecut cineva în vizită pe la mormântul Sandrei Cain. La trei luni după moartea ei, Steve Cain a vândut casa în care locuiseră împreună și a șters-o în Arizona, cu un rânjet larg întipărit pe moacă. Ceva mai târziu chiar mi-a trimis o vedere cu câteva rânduri pe spate, din care am aflat că se încurcase cu o femeie de pe acolo, care fusese un star porno în urmă cu vreo cincizeci de ani. Mi s-a părut de prost gust. Copiii și nepoții Sandrei locuiesc în orașul vecin, dar la fel de bine ar putea fi și în Arizona, la cât de des îi vizitează mormântul. Versurile lui Keats de pe monumentul funerar nu au mai fost citite de nimeni după înmormântarea Sandrei. De nimeni, în afară de mine.

Tăblița care marchează mormântul lui Kathy nu conține decât numele ei (Katherine Rebecca Perry), data nașterii și data morții, precum și cuvintele: IUBITĂ SOȚIE ȘI MAMĂ. Citesc și recitesc aceste cuvinte ori de câte ori vin la mormânt. Patru cuvinte, insuficiente pentru a o descrie pe Kathy, dar care pot descrie perfect o viață. Nimic despre cum era Kathy în viața de zi cu zi, despre locurile pe care îi plăcea să le viziteze, nimic despre culorile ei preferate sau despre cum își aranja părul. Nimic despre preferințele politice sau dacă avea ori nu simțul umorului. Din cele patru cuvinte nu se poate afla decât faptul că a fost o soție iubită și o mamă la fel de iubită. Și chiar a fost. Ea credea că asta este destul.

Nu-mi făcea mare plăcere să mă duc la mormântul ei. Nu mă puteam împăca cu gândul că femeia care-mi fusese soție vreme de patruzeci și doi de ani e moartă. Într-o sâmbătă dimineață era în bucătărie, de la ședința la care participase cu o seară înainte,

împreună cu conducerea bibliotecii. În clipa următoare se afla pe podea, cu chipul din ce în ce mai răvășit, pe măsură ce sângele îi invada creierul. Îmi era ciudă că ultimele-i cuvinte fuseseră: „Unde naiba am pus vanilia aia?"

Detestam faptul că devenisem unul dintre acei bătrâni care se duc la cimitir pentru a fi împreună cu soția. Când eram tineri discutam despre vizitele la cimitir și despre inutilitatea acestora. Un morman de carne în descompunere și o grămadă de oase care au alcătuit trupul cuiva nu reprezintă acea persoană. Doar carne în descompunere și oase, atât. Persoana respectivă nu mai este, s-a dus la ceruri sau a coborât în iad, oriunde sau nicăieri. Dar nu mai e acolo. La fel de bine poți vizita un cotlet. Pe măsură ce îmbătrânești îți dai seama că este perfect adevărat. Dar nu-ți mai pasă. Asta-i tot.

Dar, pe cât de mult uram să merg la cimitir, mă simțeam confortabil să știu că ea este acolo... Îmi e dor de Kathy. Și îmi este mai ușor să-mi fie dor de ea la cimitir, acolo unde nu a călcat în timpul vieții, decât să-i simt lipsa prin toate locurile în care a fost cât a trăit.

Nu am stat mult la cimitir. Niciodată nu stăteam mult acolo. Doar atât cât era necesar ca să-mi dau seama că durerea lăsată de plecarea ei era la fel de vie și de proaspătă ca în urmă cu opt ani. Mi-am dat seama, atunci, că mai aveam și alte lucruri de făcut decât să stau și să jelesc prin cimitir, precum un bătrân scrântit. Am plecat de acolo și nu m-am uitat nici măcar o dată peste umăr. A fost ultima oară când am vizitat-o pe Kathy. De fapt, a fost ultima oară când am intrat într-un cimitir. Și nici nu am de gând să mă străduiesc să-mi mai aduc aminte detaliile de atunci. Așa cum am spus, locul acela era locul în care ea nu fusese decât moartă, niciodată în viață. Nu e un moment demn de ținut minte.

Până la urmă, nici înrolarea mea nu a fost chiar atât de dramatică. Orășelul în care locuiam era prea mic pentru a avea propriul birou de recrutare. Am fost nevoit așadar să mă duc pentru asta tocmai în Greenville. Centrul de recrutare se afla într-un mall părăginit, înghesuit între un magazin de băuturi alcoolice și un mic atelier în care se făceau tatuaje. Interiorul biroului era mai degrabă anost. Un pupitru dotat cu un calculator și o imprimantă, dincolo de pupitru,

o ființă umană, două scaune în fața pupitrului și alte șase scaune înșirate pe lângă pereți. Între scaune se afla o măsuță pe care zăceau pliante cu informații utile despre recrutări și niște numere mai vechi din *Time* și *Newsweek*. Kathy și cu mine fusesem pe aici în urmă cu mai bine de zece ani și, din câte puteam să bag de seamă, nimic nu se schimbase. Chiar și revistele păreau a fi tot cele de acum zece ani. Doar persoana de la birou părea să fie nouă. Nu-mi aduceam aminte ca vechiul recrutor să fi avut atât de mult păr. Sau sâni.

Femeia părea ocupată cu introducerea unor date în calculator, nici măcar nu s-a deranjat să ridice privirea în clipa în care am intrat în cameră.

– Imediat mă ocup de dumneata, a mormăit ea, probabil ca un reflex pavlovian la deschiderea ușii.

– Nu te grăbi, i-am răspuns. Știu că e aglomerat pe aici.

Tentativa mea de a fi ironic a fost ignorată cu desăvârșire, așa cum de altfel mi se întâmpla de obicei. M-am așezat pe unul dintre cele două scaune din fața pupitrului și am așteptat ca recrutoarea să își termine treaba.

– Vii sau pleci? m-a întrebat ea, cu nasul în ecran.

– Adică? am replicat, nedumerit.

– Vii sau pleci? a repetat. Vii doar să semnezi Intenția de Înrolare sau vrei să pleci la treabă?

– A, vreau să trec la acțiune.

Răspunsul meu a determinat-o să ridice privirea și să mă studieze, mijindu-și ochii printr-o pereche de ochelari cu lentile groase.

– Ești John Perry, a rostit ea.

– Eu însumi. Cum de-ai ghicit?

A privit iarăși în ecranul calculatorului.

– Mulți oameni au chef de înrolare chiar de ziua lor de naștere, cu

toate că trebuie să treacă treizeci de zile până să fie considerați înscriși. Astăzi avem doar trei sărbătoriți: Mary Valory, care a sunat deja să ne anunțe că nu va veni, Cynthia Smith și cu tine. Nu pari a fi Cynthia Smith.

– Sunt fericit să aud asta, i-am răspuns.

– Și, cum nu vii pentru prima dată aici, a continuat ea ignorând în continuare tentativele mele de a fi amuzant, e rezonabil să îmi imaginez că ești John Perry.

– Puteam să fiu doar un moșneag care se simte singur, în căutare de puțină conversație.

– Nu prea avem parte de așa ceva. De obicei îi alungă pușții de alături, ăia cu tatuajele lor sataniste.

A dat în sfârșit tastatura la o parte și m-a privit direct în ochi.

– Așadar... să vedem un act de identitate.

– Păi deja știi cine sunt, i-am amintit.

– Doar ca să fim siguri, a insistat.

Nici măcar umbra unui surâs nu i-a înflorit pe chip, pe când rostea aceste cuvinte. Lucrul zi de zi cu bătrâni băsinoși și guralivi își cerea tributul, desigur.

I-am dat permisul de conducere, certificatul de naștere și cardul de identitate. Le-a luat și le-a așezat pe birou, după care mi-a oferit un scaner pentru amprente. Mi-am așezat palma peste senzorul scanerului și am așteptat să fiu *citit*. Apoi a comparat ce scria pe cardul de identitate cu rezultatele scanării.

– Ești John Perry, a rostit în cele din urmă. Și uite-așa am ajuns de unde am pornit, am comentat eu. M-a ignorat din nou.

– În urmă cu zece ani, în timpul sesiunilor de prezentare legate de Intenția de Înrolare, ai primit toate informațiile necesare cu privire la Forțele Coloniale de Apărare, precum și obligațiile și îndatoririle pe care trebuie să ți le asumi de îndată ce te alături FCA, a recitat ea

cu o voce care trăda faptul că rostea aceste cuvinte cel puțin o dată pe zi, în fiecare zi, zi de zi...

– În plus, în ultimii ani ți-au fost expediate o serie de materiale care erau menite să-ți reîmprospăteze cunoștințele și să-ți aducă aminte care sunt obligațiile tale și îndatoririle față de FCA.... În acest moment, crezi că ai nevoie să ți se reamintească în detaliu toate aceste lucruri? Sau declari că ai înțeles pe deplin obligațiile și îndatoririle la care vei fi supus? Trebuie să îți atrag atenția asupra faptului că nu vei fi pedepsit sub nicio formă dacă dorești să ți se reîmprospăteze memoria sau dacă, în acest moment, renunți să te înrolezi în FCA.

Mi-am adus aminte de ședința de prezentare. Prima parte a ședinței: un grup de oameni în toată firea, adunați la Centrul Comunitar din Greenville, stând pe scaune pliante, sporovăind și mâncând alune, bând cafele și ascultând poveștile plicticoase despre istoria colonizării spațiului cosmic de către oameni, relatate plat și monoton de un activist de la FCA. Apoi acesta a scos un teanc de pliante despre FCA și despre viața în cadrul FCA, pliante care descriau o viață cazonă obișnuită. După ce am trecut la discuții libere, am aflat că funcționarul acela cenușiu nici măcar nu era înrolat în FCA. Fusese angajat pur și simplu să prezinte acele materiale în lungul văii Miami. Apoi, în partea a doua a ședinței, am fost supus la o examinare medicală sumară. Un medic a venit și a luat câteva probe de sânge, a colectat câteva celule din mucoasa bucală și mi-a făcut o scanare cerebrală. După toate aparențele trecusem de examenul medical. Și am plecat acasă. Din acel moment, o dată pe an primeam prin poștă pliante despre FCA. De fiecare dată, acestea ajungeau la coșul de gunoi.

– Înțeleg pe deplin toate aceste lucruri.

A dat din cap, apoi a cotrobăit într-un sertar al biroului și a scos o foaie de hârtie și un creion. Pe hârtia aceea erau tipărite câteva paragrafe, fiecare paragraf fiind urmat de un loc pentru semnătură. Semăna întru câtva cu hârtia pe care o semnasem în urmă cu zece ani, prin care arătam că înțelegeam la ce urma să mă supun și ce urma să mi se întâmple peste un deceniu.

– Am să-ți citesc fiecare paragraf. La sfârșitul fiecăruia, dacă înțelegi

despre ce este vorba și dacă accepți ceea ce este scris acolo, vei semna și vei pune data pe rândul imediat următor. Dacă ai eventuale nelămuriri, întreabă-mă la sfârșitul fiecărui alineat. Dacă este ceva cu care nu ești de acord sau nu înțelegi, nu semnezi. Limpede?

– Foarte limpede, i-am răspuns.

– Perfect, a continuat ea. Paragraful unu: *Subsemnatul recunosc și înțeleg faptul că, liber și nesilit de nimeni, accept să mă înrolez în Forțele Coloniale de Apărare pentru o perioadă de cel puțin doi ani. În plus, înțeleg și sunt de acord ca perioada inițială să poată fi mărită unilateral de către Forțele Coloniale de Apărare cu un număr de până la opt ani, în caz de război și de situații excepționale.*

Această clauză de „zece ani în total" nu era un lucru nou pentru mine. Mai citisem din materialele care îmi fuseseră trimise. Mă întrebam, oare câți oameni interpretaseră greșit această clauză, iar din cei care o citiseră cu atenție, oare câți înțeleseseră că vor sta toți cei zece ani în serviciul FCA? Părerea mea era că FCA n-ar fi pomenit de cei zece ani, dacă nu ar fi fost nevoie. Datorită Legii Carantinei, informațiile legate de războaiele coloniale ajungeau greu sau deloc la urechile oamenilor. Dar se auzea destul ca să știm că nu prea era vreme de pace prin Univers.

Am semnat.

– Paragraful doi: *Înțeleg că prin înrolarea voluntară în Forțele Coloniale de Apărare sunt de acord să port arme și să le folosesc împotriva inamicilor Uniunii Coloniale, chiar dacă aceștia pot fi alte forțe înarmate umane. Nu voi refuza, în timpul serviciului, portul și folosirea armelor din motive religioase sau morale în scopul de a evita lupta.*

Oare câți oameni se alătură unei armate și apoi invocă probleme de conștiință? Am semnat.

– Paragraful trei: *Înțeleg și sunt de acord că voi îndeplini cu credință și în cel mai scurt timp posibil ordinele și directivele date de către ofițerii superiori, ordine conforme cu regulamentele și codurile de conduită ale Forțelor Coloniale de Apărare.*

Am semnat.

Paragraful patru: *Înțeleg că prin înrolarea voluntară în Forțele Coloniale de Apărare sunt de acord ca prin orice mijloc medical, chirurgical sau terapeutic să mi se aplice acele proceduri sau tratamente prin care forța mea combativă să fie îmbunătățită.*

Ajunsesem la partea cea mai interesantă... Iată motivul pentru care eu, acum – și la fel ca mine, în fiecare an, o mulțime de alți moșnegi – hotărâsem să mă înrolez în FCA.

I-am spus cândva bunicului meu că până voi fi de vârsta lui se va descoperi un mijloc prin care durata vieții oamenilor să fie mult prelungită. Bunicul a râs și mi-a spus că exact asta credea și el cândva. Cu toate acestea, el îmbătrânise. La fel și eu. Problema cu vârsta nu e că ai tot felul de necazuri, unul după altul. Problema e că le ai pe toate în același timp și tot timpul. Nu poți opri procesul de îmbătrânire. Poți amâna asta prin tratament genetic, prin chirurgie plastică, prin transplanturi de organe. Dar, indiferent ce ai face, bătrânețea te ajunge din urmă. Îți pui un plămân nou... inima ta rupe o valvă. Îți pui o inimă nouă... și ficatul tău se umflă precum o piscină gonflabilă. Îți schimbi ficatul și ai parte de un infarct. Și așa mai departe... Bătrânețea câștigă mereu. Deoarece încă nu s-a reușit înlocuirea creierului.

Speranța de viață ajunsese cu ceva vreme în urmă pe la nouăzeci de ani și se stabilizase acolo. Cu chiu, cu vai, mai întinsesem un pic ața vieții, după care, se pare, Dumnezeu pusese piciorul în prag. Oamenii pot trăi mai mult și chiar trăiesc mai mult. Dar trăiesc mai mult ca niște bătrâni. În privința asta nu se schimbase mare lucru.

Uită-te la tine... Când ești de douăzeci și cinci de ani, treizeci și cinci, patruzeci și cinci sau chiar cincizeci și cinci, încă te simți în stare să iei viața în piept. Când ai șaizeci și cinci de ani, iar trupul tău face primii pași pe drumul care duce către decrepitudine, toate aceste misterioase „tratamente medicale, chirurgicale, terapii și proceduri" încep să sune interesant. Apoi ajungi la șaptezeci și cinci de ani. Prietenii ți-au murit, iar tu ți-ai înlocuit cel puțin un organ vital, trebuie să te duci la baie de cel puțin patru ori pe noapte, abia urci scările gâfâind și îți spui că, totuși, pentru vârsta ta ești într-o formă bună.

Să pui toate acestea în balanță cu un deceniu de viață tumultuoasă

într-o zonă de luptă seamănă cu un târg cu diavolul. Mai ales că, dacă nu o vei face, la vârsta de optzeci și cinci de ani, singura diferență dintre tine și o stafidă ar fi aceea că, deși vei avea aceleași riduri și zbârcituri și amândoi sunteți fără prostată, ei bine, stafida nu a avut niciodată o prostată de care să scape.

Cum reușeau FCA să inverseze ciclul de îmbătrânire? Nimeni de pe Pământ nu avea răspunsul. Oamenii de știință de pe Terra nu pot explica cum Forțele Coloniale de Apărare pot face asta, și de aceea nu pot obține rezultate similare, deși au încercat la greu. FCA nu operează pe Pământ și pe nicio altă planetă. Prin urmare nu poți întreba veteranii FCA, pentru că nu-s de găsit. Oricum, FCA doar fac recrutări de pe planetele Uniunii Coloniale. Deci nici coloniștii nu știu despre ce este vorba. Orice tratament sau terapie FCA se aplică în afara lumilor, în zonele de autoritate exclusivă FCA, la adăpost de ochii guvernelor planetare sau naționale. Deci niciun ajutor posibil de la Unchiul Sam sau din altă parte.

Uneori, câte un guvern sau parlament sau președinte sau dictator decide să interzică accesul FCA pe lumea respectivă, până când aceștia își vor fi dezvăluit secretul. FCA nu comentează niciodată, își face bagajele și pleacă. La scurtă vreme, toți moșnegii peste șaptezeci și cinci de ani din țara respectivă pleacă în excursii peste graniță și nu se mai întorc niciodată. FCA nu oferă nicio explicație, niciun indiciu. Dacă vrei să afli cum întineresc oamenii, trebuie să semnezi. Am semnat.

– Paragraful cinci: *Înțeleg că prin înrolarea voluntară în Forțele Coloniale de Apărare renunț la cetățenia deținută în entitatea politică proprie, în acest caz Statele Unite ale Americii, precum și la Dreptul de Rezidență care îmi permite să locuiesc pe planeta Pământ. Înțeleg că cetățenia mea va fi de acum înainte transferată către Uniunea Colonială în termeni generali și în mod particular către Forțele Coloniale de Apărare. Recunosc și înțeleg faptul că prin încetarea cetățeniei mele actuale precum și prin renunțarea la Dreptul de Rezidență îmi este interzisă întoarcerea pe planeta Pământ și, după încetarea serviciului în cadrul Forțelor Coloniale de Apărare, voi fi transferat pe oricare dintre colonii, prin decizia Uniunii Coloniale și/sau Forțelor Coloniale de Apărare.*

Mai simplu spus: nu te poți întoarce acasă. Lucrul acesta era, de altfel, subiectul Legilor Carantinei, impuse de Uniunea Colonială și

de FCA, oficial pentru protecția Pământului de alte catastrofe xenobiologice, așa cum fusese accidentul Crimp. Oamenii de pe Pământ susținuseră aceste legi la vremea respectivă. Este interesant de observat ce mentalitate izolaționistă poate căpăta o întreagă planetă după ce o treime din populația masculină și-a pierdut fertilitatea în decurs de un an. Acum sunt mai puțin entuziasmați de Legea Carantinei, s-au plictisit de Pământ și ar dori să vadă și restul Universului pentru că au uitat de catastrofă. Dar UC și FAC sunt singurele entități care dețin nave spațiale dotate cu motoare de salt și care pot ajunge la stele. Așa merg lucrurile.

(Colonizarea este la mâna UC, ei decid unde și cum. Atâta vreme cât numai ei dețin mijloacele de transport interstelar, fiecare colonist se duce acolo unde hotărăște UC. Iar UC nu-și lasă navele pe mâna nimănui.)

Un efect secundar al Legilor Carantinei, dar și al monopolului călătoriei interstelare este acela că nu există canale de comunicație directă între Pământ și colonii (precum nici între colonii). Singurul mod prin se poate obține un răspuns de la o colonie este de a trimite un mesaj cu o navă dotată cu motoare de salt. FCA duc astfel de mesaje, dar cu mare greutate și numai pentru guvernele planetare. Ceilalți, ciocu' mic. Sigur, ai putea să apelezi la o antenă radio și să culegi semnale de la colonii. Dar cea mai apropiată dintre ele, Alfa, este la optzeci și trei de ani-lumină. Astfel că o simplă trăncăneală între lumi ar fi cam dificilă.

Nu am întrebat, dar îmi imaginez că acest paragraf i-a determinat pe mulți să facă pasul înapoi. Una e să dorești să fii iarăși tânăr, și alta e să întorci spatele la tot ceea ce cunoști, să lași în urmă pe toți prietenii tăi, să renunți la tot ceea ce ai trăit, la locuri și amintiri adunate în atâția ani.

Am semnat.

– Alineatul șase, și ultimul, a anunțat recrutoarea. *Recunosc și înțeleg că în termen de șaptezeci și două de ore de la ultima semnătură sau din momentul părăsirii Pământului, indiferent care dintre acestea va surveni mai întâi, din rațiuni juridice voi fi declarat mort. Acest lucru va avea efect pe teritoriul entității politice a semnatarului, în acest caz Statul Ohio și Statele Unite ale Americii. Toate bunurile rămase în urma mea vor fi*

redistribuite conform legilor. Toate obligațiile legale și responsabilitățile care încetează odată cu decesul vor înceta în fapt. Cazierul, precum și toate datele despre semnatar, în folosul sau în detrimentul său, prin prezenta vor fi lovite de nulitate, precum și toate datoriile vor fi șterse, conform legii. Recunosc și înțeleg că dacă încă nu mi-am rezolvat redistribuirea bunurilor mele, atunci Forțele Coloniale de Apărare îmi vor asigura consiliere legală și financiară pentru rezolvarea acestor probleme în termen de șaptezeci și două de ore.

Am semnat. Aveam, din acel moment, șaptezeci și două de ore în care să trăiesc. Și să vorbesc.

– Ce se întâmplă dacă nu părăsesc planeta în șaptezeci și două de ore? am întrebat în vreme ce returnam formularul recrutoarei.

– Nimic, mi-a răspuns ea luând hârtiile. Exceptând faptul că, fiind mort din punct de vedere legal, toate bunurile tale vor fi redistribuite conform testamentului sau conform legii, toate asigurările de viață și de sănătate vor fi anulate, lichiditățile vor fi împărțite între moștenitori. Fiind mort din punct de vedere legal, nu vei fi protejat de nicio lege împotriva oricărei forme de agresiune, inclusiv împotriva crimei.

– Așadar, oricine mă poate ucide fără să pățească nimic.

– Ei bine, nu, a răspuns ea. Dacă te va ucide cineva în Ohio ar putea fi dat în judecată pentru profanare de cadavre.

– Fascinant, am murmurat.

– Oricum, a continuat ea cu cel mai plat ton, de obicei nu se ajunge atât de departe. Te poți răzgândi oricând pe parcursul celor șaptezeci și două de ore. În acest caz mă poți suna la birou. În cazul în care nu sunt aici, apelul tău va fi procesat automat și, după ce se verifică cererea ta de renunțare, vei fi repus în drepturi și eliberat de orice alte obligații față de FCA sau UC. Dar trebuie să ai în vedere că nu vei mai avea posibilitatea de a te înrola din nou. O poți face o singură dată.

– Am priceput, i-am spus. Trebuie să depun vreun jurământ?

– Nicidecum. Acum voi procesa cererea ta și-ți voi da un tichet.

S-a întors către calculator, a scris ceva la claviatură preț de câteva minute, după care a lovit tasta ENTER.

– Calculatorul îți va genera tichetul în câteva clipe.

– În ordine, i-am spus. Pot să te întreb ceva?

– Sunt măritată, mi-a răspuns.

– Nu asta doream să știu. Chiar există oameni care să-ți facă propuneri?

– Tot timpul... A ajuns să fie enervant.

– Îmi pare rău... ce voiam să știu este dacă ai întâlnit pe cineva din FCA.

– Altcineva decât cei care se înrolează?

Am dat din cap afirmativ.

– Nu. FCA au o subsidiară aici care se ocupă cu recrutările. Dar de fapt, niciunul dintre noi nu este membru FCA. Cred că nici directorul nu este membru FCA. Toate materialele și informațiile le luăm direct de la ambasada UC. Nici nu cred că există cineva de la FCA pe Pământ, în acest moment. Și nici nu a venit vreodată.

– Nu ți se pare bizar să lucrezi pentru o organizație cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

– Deloc. Slujba este bună, iar salariul este surprinzător de mare, dacă ai în vedere câți bani au băgat în amenajarea acestui birou. Oricum tu ești pe punctul de a te alătura unei organizații despre care nu ai niciun habar. Nu ți se pare bizar?

– Nu, am recunoscut. Sunt bătrân, soția mea a murit și nu prea mai am motive să zăbovesc pe aici... Când îți va veni vremea, ai să te înrolezi?

A dat din umeri.

– Nu mă deranjează că voi îmbătrâni.

– Nici pe mine nu mă deranja gândul, atunci când eram tânăr. Mă deranjează că sunt deja bătrân.

Cu un oftat, imprimanta a azvârlit tichetul printr-o fantă. Semăna cu un card bancar. Mi l-a oferit imediat.

– Ăsta-i tichetul. Cu el te identifici ca fiind John Perry, recrut FCA. Să nu-l pierzi. Autobuzul tău va pleca din fața acestui birou în trei zile de acum înainte și te va duce la Aeroportul Dayton. Plecarea va fi la ora 08:30. Ca o recomandare, încearcă să fii aici devreme. O să ai voie doar cu o singură geantă cu obiecte personale, așa că ai grijă ce vei lua cu tine... De la *Dayton* o să zbori spre Chicago cu cursa de la ora 11. De acolo vei pleca spre Nairobi cu naveta de la ora 14. Zborul va dura cam nouă ore, așadar vei ajunge la Nairobi aproape de miezul nopții. O să fii întâmpinat de un reprezentant al FCA și vei avea două variante, fie să urci imediat pe vrejul de fasole spre stația UC, fie să te odihnești până a doua zi și să urci la ora 9 dimineața. De acolo vei fi în mâinile celor de la FCA.

Am luat tichetul.

– Ce se întâmplă dacă apar întârzieri în timpul zborului?

– De cinci ani lucrez aici și nu a existat nicio întârziere, mi-a răspuns.

– Grozav... cred că și trenurile FCA sunt la fel de precise.

Mi-a aruncat o privire inexpresivă.

– Știi, am tot căutat să fac poante tot timpul...

– Știu, mi-a răspuns. Îmi pare rău. Simțul umorului mi-a fost extirpat pe cale chirugicală încă din copilărie.

– Oh...

– Asta a fost o glumă, a adăugat ea, după care s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

M-am ridicat și eu și ne-am strâns mâinile.

– Felicitări, recrut... Multă baftă și noroc, acolo, printre stele... Chiar îți doresc asta.

– Mulțumesc.

S-a așezat la loc și și-a înțepenit privirea în ecranul calculatorului. Am înțeles că îmi dăduse liber.

Afară, am zărit o femeie în vârstă îndreptându-se către biroul de recrutare. I-am tăiat calea.

– Cynthia Smith?

– Da, mi-a răspuns... De unde știi?

– Voiam doar să-ți urez la mulți ani, i-am spus, după care mi-am văzut de drum. Și poate că o să ne întâlnim pe acolo, pe sus...

După ce i-a picat fisa, a zâmbit. În sfârșit, reușisem să determin pe cineva să zâmbească în ziua aceea. Lucrurile păreau a se așeza în matcă.

Doi

Nairobi s-a răsucit sub noi și a prins să coboare. Eram într-un ascensor rapid, de fapt asta și era vrejul de fasole, și priveam Pământul cum se face tot mai mic.

– Parcă ar fi furnici, a cotcodăcit Leon Deak după ce s-a așezat lângă mine. Furnici negre!

Am simțit nevoia să sparg fereastra și să-l azvârl pe Leon afară. Din păcate nu era niciun mijloc prin care s-o pot sparge. Vrejul de fasole avea drept „fereastră" o suprafață de diamant sintetic. De fapt, întreaga platformă era alcătuită din același material, astfel încât pasagerii puteau privi nestingheriți în orice direcție. Oricum, cabina era presurizată, iar acest lucru urma să reprezinte un avantaj pentru noi peste câteva minute, când am fi ajuns la o altitudine suficient de mare încât orice fisură a ferestrei să conducă rapid la o explozie a întregii platforme, urmată, firesc, de hipoxie și moarte.

Prin urmare, Leon nu avea să aibă parte de o revenire rapidă și neașteptată pe Pământ. Cu atât mai rău. Leon se lipise de mine în Chicago precum o căpușă dolofană, plină de cârnați și bere. Eram surprins de faptul că, iată, cineva cu sângele plin de untură de porc reușise să ajungă la șaptezeci și cinci de ani. Cea mai mare parte a zborului spre Nairobi mi-o petrecusem ascultându-i teoriile cu privire la compoziția rasială a coloniilor, teorii marcate în răstimpuri de câte o bășină. Iar din toate acestea, bășinile erau partea cea mai plăcută.

Nicicând nu-mi dorisem mai aprig o pereche de căști la care să ascult programul de divertisment oferit în avion.

Am tras nădejde că voi scăpa de el urcând primul pe vrej, spre stația UC. Leon părea genul de individ care are nevoie de odihnă după ce jumătate de zi s-a ostenit să tot slobozească vânturi peste tot. N-am avut asemenea noroc. Ideea că urma să petrec încă șase ore alături de Leon și de bășinile sale era de nesuportat. Fie îl aruncam peste bord, fie mă aruncam eu. M-am scuzat pretextând că trebuie să merg să mă ușurez. Leon a mormăit a încuviințare. Am pornit spre stânga, cap compas spre toalete, dar căutând cu privirea un loc în care Leon nu ar fi putut să mă găsească.

Nu era tocmai ușor să te ascunzi acolo. Platforma vrejului avea forma unui covrig cu un diametru de vreo sută de picioare 1. Gaura centrală a torului, adică zona în care platforma glisa în lungul vrejului, avea cam douăzeci de picioare. Vrejul în sine, adică mănunchiul de cabluri, era ceva mai mic în diametru, cam la optsprezece picioare. Ceea ce nu părea deloc a fi foarte gros pentru un cablu care urcă spre cer cale de câteva mii de mile. Interiorul torului era plin de cabine confortabile sau de canapele pe care puteai să stai liniștit și să pălăvrăgești în voie. Mai erau și câteva locuri în care pasagerii se puteau uita la un film sau puteau mânca sau, pur și simplu, puteau juca ceva. Și, bineînțeles, erau sumedenie de ferestre prin care călătorii se puteau zgâi la Pământ, la celelalte vrejuri din vecinătate sau la stația de deasupra.

În ansamblu, platforma dădea impresia unui hol de hotel lansat brusc pe o orbită geostaționară. Singura problemă era că designul deschis nu prea îmi oferea locuri în care să mă ascund. Nici clienții lui nu erau prea numeroși. Nu aveam în jurul meu destui pasageri printre care să mă fac pierdut. M-am hotărât, în cele din urmă, să-mi iau ceva de băut de la un bar așezat pe centrul platformei, cumva în direcția opusă locului în care îl lăsasem pe Leon. Având în vedere condițiile, acolo aveam șanse să-l evit cât mai mult timp posibil.

Părăsirea Pământului fusese un lucru iritant din punct de vedere fizic și asta mulțumită lui Leon, dar din punct de vedere emoțional lucrurile fuseseră surprinzător de ușoare. Mă hotărâsem cu un an înainte că mă voi alătura FCA. Așadar totul se rezumase, în ultimul an, la întâlniri de rămas-bun și la rezolvarea lucrurilor curente.

Atunci când, în urmă cu un deceniu, eu și Kathy ne-am hotărât pentru prima dată să ne înrolăm în FCA, am trecut casa și pe numele fiului nostru, Charlie, astfel încât aceasta să intre în posesia lui fără a mai fi nevoit să îndure alte proceduri legislative. Kathy și cu mine nu dețineam nimic cu adevărat valoros, doar mărunțișurile pe care un cuplu le poate strânge în decursul vieții. Majoritatea acestora le răspândisem în ultimul an, pe la prieteni și pe la rude. Charlie urma să se ocupe de restul ceva mai târziu.

Să părăsești oameni nu este chiar atât de greu. Oamenii reacționează diferit la aflarea veștii că te-ai decis să te alături FCA. Diferite niveluri de surprindere și de tristețe, știind că nu te vei mai întoarce acasă. Nu este la fel ca și cum ai fi mort. Ei știu că tu, de fapt, ești în viață, undeva printre stele. Și, la naiba, chiar ei ar putea veni după tine, mai devreme sau mai târziu. Semăna puțin cu ceea ce îmi imaginam că se întâmpla în urmă cu câteva sute de ani, atunci când cineva cunoscut se urca într-o căruță și pornea prin prerie, către vest. Îl jeleau o vreme, le era dor de el, apoi se întorceau la viața lor de zi cu zi.

Oricum, cu un an înainte, anunțasem pe toată lumea că urma să plec. Am avut destul timp să spun ce aveam de spus, să-mi pun în ordine treburile și să mă împac cu toată lumea. În decursul anului am avut câteva întâlniri cu vechi prieteni, precum și cu rude apropiate și am zgârmat în răni vechi și în cenușa amintirilor. În aproape toate cazurile s-a terminat cu bine. În câteva rânduri mi-am cerut iertare pentru fapte pe care nu le regretam în mod special, iar o dată m-am trezit în pat cu cineva cu care ar fi fost mai bine să n-o fac. Dar trebuie să faci ceea ce este de făcut ca să oferi oamenilor alinare, îi face să se simtă mai bine și, oricum, nu te costă mare lucru. Prefer să-mi cer scuze pentru un lucru pe care nu l-am făcut sau de care nu îmi pasă prea mult și să las pe cineva în urma mea care să-mi ureze noroc, decât să mă încăpățânez, iar apoi cineva să se roage ca vreun extraterestru să-mi sugă creierii. Spuneți-i asigurare karmică.

Charlie fusese preocuparea mea principală. Precum mulți alți tați și fii, avusesem și bune, și rele. Nu fusesem un părinte model și nici el nu fusese vreun fiu prea cuminte, golănind prin viață până pe la

treizeci de ani. În momentul în care aflase că eu împreună cu Kathy doream să ne înrolăm, pur și simplu a explodat. A ținut să ne readucă aminte că protestasem cândva față de Războiul Subcontinental. Ne-a reamintit că îl învățasem că violența nu este o soluție sau un răspuns la problemele lumii. Ne-a reamintit că îl pedepsisem odată să nu iasă din casă o lună întreagă, doar pentru faptul că se dusese să facă tir împreună cu Bill Young, cel despre care aveam amândoi impresia că, pentru un om de treizeci și cinci de ani, se prezenta destul de ciudat și asta nu-l recomanda drept model.

Moartea lui Kathy pusese capăt disputelor noastre, pentru că amândoi, și eu, și el, ne-am dat seama că toate aceste mici certuri chiar nu aveau însemnătate. Eu eram văduv, el era burlac și, pe moment, nu ne aveam decât pe noi. Unul pentru celălalt. La scurtă vreme după aceea, a cunoscut-o pe Lisa și s-a căsătorit cu ea. La un an după căsătorie, a devenit la rândul lui tată și a fost reales primar, amândouă evenimentele întâmplându-se într-o singură noapte de pomină. Charlie s-a realizat târziu, dar a meritat așteptarea. Înainte de plecare am avut o discuție, în care mi-am cerut scuze (sincer) pentru unele lucruri și, la fel de sincer, i-am spus cât de mândru sunt de el pentru ceea ce devenise. Ne-am așezat apoi pe verandă, fiecare cu câte o bere în mână. Mă uitam la nepotul meu, Adam, care se juca cu o minge de baseball în curtea din față, și am vorbit toată seara despre fel de fel de nimicuri. Când ne-am despărțit, eram cei mai buni prieteni. Ceea ce se și presupune că trebuie să se întâmple între tați și fii.

Ședeam la barul acela, tragând de o sticlă de coca-cola și gândindu-mă la Charlie și la familia lui, când am auzit vocea lui Leon mormăind ceva, urmată de o altă voce, joasă, precisă și feminină, răspunzându-i. Împotriva voinței mele, m-am ridicat peste tejgheaua barului. Leon reușise, aparent, să încolțească o sărmană femeie căreia îi livra, fără îndoială, o sumă de teorii cretine, secretate de creierul său bovin. Un impuls cavaleresc m-a îndemnat să intervin și să o scap pe biata femeie, în loc să mă ascund.

– Tot ceea ce vreau să spun, explica Leon, este că nu mi se pare corect ca tu sau eu, sau oricare alt american să fie nevoit să aștepte până ce îmbătrânește mai rău decât un căcat uscat, pentru ca să aibă

șansa să plece. În vreme ce toți hindușii ăștia mititei au voie să se care în lumile noi la fel de repede precum se împuiază. Și se înmulțesc al naibii de repede... Chiar nu este corect. Ție ți se pare corect?

– Nu, nu pare tocmai corect, i-a răspuns femeia. Dar cred că nici lor nu li se pare corect faptul că noi am șters New Delhi și Bombay de pe fața pământului.

– Exact asta spun și eu! a exclamat Leon. Le-am tras câteva lovituri nucleare! Am câștigat războiul! Asta trebuia să însemne ceva. Și uite ce-a ieșit. Ei au pierdut, dar ei sunt cei care colonizează universul și singurul mod în care noi putem să plecăm este să ne înrolăm ca să-i protejăm! Iartă-mă, dar nu spune Biblia: „Cei blânzi vor moșteni Pământul"? Cred că pierzând un afurisit de război, atunci devii al naibii de blând.

– Nu cred că citatul acela înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă, Leon, am intervenit apropiindu-mă de cei doi.

– John! Iată pe cineva care știe despre ce vorbesc, a rânjit Leon.

Femeia s-a întors spre mine.

– Îl cunoști pe acest om? m-a întrebat ea cu un ton care spunea că, dacă lucrurile stau așa, atunci ceva este în neregulă cu mine.

– Ne-am cunoscut în drum spre Nairobi, am răspuns ridicând ușor dintr-o sprânceană ca să-i arat că nu eu îl alesesem drept companion. Sunt John Perry, am adăugat.

– Jesse Gonzales, s-a prezentat ea.

– Încântat, i-am răspuns și m-am întors către Leon. Uite, Leon, ai greșit citatul. Acesta este din Predica de pe Munte și spune astfel: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni Pământul." Moștenirea Pământului se presupune că ar trebui să fie o răsplată și nu o pedeapsă.

Leon a clipit și a strâmbat din nas.

– Chiar și așa, i-am învins. Le-am făcut praf găoazele alea mici și

tuciurii. Noi ar trebui să colonizăm universul, nu ei.

Am deschis gura să-i răspund, dar Jesse mi-a dat un ghiont.

– „Ferice de cei oropsiți, căci a lor va fi împărăția Cerurilor“, a replicat ea privind spre mine.

Leon a căscat gura la noi preț de câteva clipe.

– Nu vorbești serios, a grăit în cele din urmă. Nu zice nicăieri în Biblie că noi trebuie să rămânem înțepeniți pe Pământ în vreme ce o adunătură de tuciurii, care nici măcar nu cred în Iisus, umple galaxia. Și, cu siguranță, nu scrie nicăieri ca noi să-i protejăm pe acești ticăloși, în vreme ce ei se plimbă printre stele. Hristoase, am avut un fiu în acel război. Unul de-ăla cu zbenghi în frunte l-a împușcat în coaie. În coaie! Și-au meritat soarta, curvele dreacu'. Așa că nu-mi cereți acum să fiu încântat că, iată, va trebui să le salvez pieile, acolo, în colonii.

Jesse a clipit spre mine.

– Vrei să continui tu?

– Dacă nu te deranjează, am spus.

– Deloc.

– „Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri“, am citat. „Binecuvântați pe cei care vă blesteamă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc. Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.“

Leon se înroșise la chip precum un rac fiert.

– V-ați pierdut mințile, amândoi, a rostit el și a plecat, tropăind îmbufnat, pe cât de repede îi permiteau șuncile.

– Mulțumesc, Iisuse, am murmurat. La propriu.

– Ești destul de bun la citate din Biblie, a remarcat Jesse. Ai fost

vreun pastor într-o viață anterioară?

– Nu, i-am răspuns. Am locuit într-un orășel cu două mii de suflete și cinșpe biserici. Biblia era ghidul de conversație acolo. Plus că nu trebuie să fii o persoană religioasă ca să apreciezi Predica de pe Munte. Dar tu ce scuză ai?

– Orele de religie de la școala catolică. În clasa a zecea am câștigat și o cocardă pentru memorat. Uluitor cât de multe lucruri poate păstra creierul, chiar și după șaizeci de ani. Uluitor, cu atât mai mult cu cât acum nu sunt în stare să-mi aduc aminte unde îmi parchez mașina, atunci când mă duc la magazin.

– În fine, îmi cer scuze pentru comportamentul lui Leon. De de abia l-am cunoscut, dar mi-a fost destul ca să-mi dau seama că este un idiot.

– „Nu judeca, dacă nu vrei să fii judecat“, a dat ea din umeri. Oricum, părerile lui sunt împărtășite de multă lume. Cred că ideile acestea sunt greșite, stupide, dar asta nu înseamnă că nu înțeleg... Îmi doresc să fi fost și o altă cale pentru mine ca să văd coloniile decât să aștept o viață întreagă, după care să fiu nevoită să mă înrolez pentru a putea ajunge la stele. Dacă aș fi putut fi colonistă în tinerețe, fii sigur că aș fi profitat de ocazie.

– Așadar nu te-ai înrolat pentru militărie și aventuri.

– Bineînțeles că nu pentru asta, a pufnit cu un pic de dispreț. Tu te-ai înrolat pentru că aveai un mare chef să lupți prin războaiele lor?

– Nu, am recunoscut.

A dat din cap.

– Nici eu. Majoritatea de aici nu pentru asta s-au înrolat. Leon, cu siguranță, nu de dragul armatei s-a înrolat. El nici măcar nu-i poate suferi pe ăia de trebuie să-i protejăm. Oamenii vin aici pentru că nu-s gata să moară și pentru că nu vor să îmbătrânească. Vin aici pentru că viața de pe Pământ nu mai prezintă niciun interes după o anumită vârstă. Sau vin doar ca să vadă și alte locuri înainte de a muri. Eu, una, pentru asta m-am înrolat. Nu pentru a lupta sau

pentru a fi din nou tânără. Vreau să văd cum este în altă lume.

S-a întors să privească pe fereastră.

– Sigur, poate părea ciudat să mă auzi spunând asta. Știi că până ieri nu am ieșit niciodată din Texas?

– Nu trebuie să-ți pară rău. Texasul este un stat mare.

A zâmbit.

– Mulțumesc, nu-mi pare rău. Când eram mică, îmi plăcea să citesc toate poveștile din Tânărul Colonist și să le urmăresc spectacolele. Îmi plăcea să visez la cum ar fi să crești vite pe Arcturus sau cum ar fi să te lupți cu scârboșii viermi de pământ de pe Gamma Prime. Când am crescut mi-am dat seama că, de fapt, coloniștii ăia sunt din India și din Kazahstan și din Norvegia, de acolo de unde guvernele nu sunt în stare să aibă grijă de toată populația, iar faptul că mă născusem în Statele Unite însemna că nu voi pleca niciodată acolo, sus. Și am mai aflat că nu sunt turme și cirezi pe Arcturus și nici viermi de pământ pe Gamma Prime! Am fost foarte dezamăgită să aud asta. Aveam doar doișpe ani.

A dat din nou din umeri.

– Am crescut în San Antonio, am fost la Universitatea din Texas și m-am reîntors la San Antonio, unde m-am și angajat. În cele din urmă m-am măritat, eu și cu soțul meu ne petreceam vacanțele pe țărmul Golfului. Cu ocazia sărbătoririi a treizeci de ani de căsătorie, amândoi am hotărât să mergem în Italia. Nu am plecat niciodată.

– Ce s-a întâmplat?

A prins a râde.

– Secretara lui, asta s-a întâmplat. În cele din urmă ei au plecat în Italia, în luna lor de miere. Eu am rămas acasă. Pe de altă parte, amândoi au sfârșit prin a mânca scoici otrăvitoare în Veneția. Așa că mai bine că n-am fost. După asta nu mi-am făcut mari griji în ce privește plecatul. Știam că mă voi înrola imediat ce aș fi putut. Asta am făcut și iată-mă aici. Deși, acum îmi doresc să fi călătorit mai mult. Am zburat de la Dallas direct la Nairobi. A fost grozav. Îmi

doresc să o fi făcut de mai multe ori decât o singură dată în viață. Ca să nu pomenesc de ceea ce se întâmplă acum.

A dat din mână spre fereastră, spre peisajul de afară și spre cablurile vrejului.

– Nu am crezut că voi dori să fac asta vreodată. Vreau să spun, ce anume ține cablul ăsta în sus?

– Credința, am răspuns. Tu crezi că nu va cădea, prin urmare nu cade. Încearcă să nu te gândești prea mult la asta, altfel intrăm cu toții în bucluc.

– Ce cred eu, a spus Jesse, e că vreau să mănânc ceva. Te tentează?

– Credința, a spus Harry Wilson și a prins a râde. Într-adevăr, poate credința ține cablul ăsta în sus. Pentru că sunt al naibii de sigur că nu este doar fizica la mijloc.

Harry Wilson se așezase lângă noi, la masa la care mâncam. Voi doi arătați de parcă vă cunoașteți și asta vă deosebește de majoritatea celor de aici, ne spusese apropiindu-se.

L-am invitat să stea cu noi și a acceptat oarecum recunoscător. Fusese profesor de fizică la un liceu din Bloomington, Indiana, vreme de douăzeci de ani, ne-a povestit el, iar vrejul de fasole l-a nedumerit pe toată durata ascensiunii.

– Adică vrei să spui că nu legile fizicii țin cablul în sus? a întrebat Jesse. Crede-mă, nu este ceea ce vreau să aud acum.

Harry a zâmbit.

– Scuze, am să reformulez. Cu siguranță, fizica este cea care ține vrejul de fasole în sus. Dar fizica implicată în asta nu este de un soi obișnuit. Sunt o grămadă de chestii aici care nu au sens la suprafața Pământului.

– Presimt că urmează o prelegere de fizică, am murmurat.

– Am predat această materie adolescenților vreme de douăzeci de ani, a replicat Harry și a scos din buzunar un carnețel și un creion. Nu doare, crede-mă. Să vă explic...

Harry a început să deseneze un cerc la marginea de jos a paginii.

– Asta e Pământul. Iar asta (a desenat un cerc mititel la jumătatea paginii) este Stația Colonială. Se află pe o orbită geosincronă, asta înseamnă că stă, practic, în același loc, relativ la suprafața Pământului. Adică este permanent deasupra lui Nairobi. Limpede până acum?

Am dat din cap afirmativ.

– Bun. Acuma, principiul vrejului de fasole este următorul: stația este legată de Pământ printr-un mănunchi de cabluri, ca alea de le vedem pe fereastră. Pe vrej stau atârnate o mulțime de platforme, cum e asta în care suntem noi, iar aceste platforme pot urca și coborî în lungul cablurilor.

Harry a desenat între cele două cercuri o linie care reprezenta vrejul, iar pe această linie a desenat apoi un pătrățel mic, adică platforma.

– Ideea este că un astfel de ascensor nu are nevoie de viteza de evadare pe care o necesită, să spunem, o rachetă obișnuită. Ceea ce este de bine pentru noi, pentru că nu trebuie să zburăm cu o rachetă accelerată și să stăm înghesuiți în scaune cu senzația că un elefant tocmai și-a pus piciorul pe pieptul nostru. E destul de simplu... Partea interesantă este că vrejul de fasole nu respectă cerințele fizicii elementare ale unui cablu clasic întins între Pământ și un obiect din spațiu. Și asta din pricină că stația (Harry a desenat o linie în prelungire, dincolo de cerculețul stației, către marginea superioară a foii de hârtie), așadar stația nu trebuie să se afle la capătul vrejului. Din motive legate de echilibrarea maselor, precum și de dinamica orbitală, trebuie să existe un cablu suplimentar care se prelungește la zeci de mii de mile dincolo de stație. Fără această contrabalansare, orice vrej de fasole ar deveni instabil și periculos.

– Și vrei să spui că ăsta nu este, am întrebat.

– Nu numai că nu este instabil, dar este, probabil, cel mai sigur

mijloc de transport imaginat vreodată, a răspuns Harry. Vrejul este în exploatare de mai bine de un secol. Este singurul punct de plecare pentru coloniști. Nu s-a înregistrat niciodată vreun accident din motive de instabilitate sau datorită alterării materialului din care este construit. A existat celebrul bombardament al vrejului, acum patruzeci de ani, dar atunci a fost un atac terorist, fără legătură cu structura fizică a acestuia. Este admirabil de stabil și așa a fost de când s-a construit. Dar, conform fizicii elementare, nu ar trebui să fie.

– Atunci ce îl ține în sus? a întrebat Jesse.

Harry a zâmbit din nou.

– Ei bine, asta este întrebarea, nu-i așa?

– Vrei să spui că nu știi? a insistat Jesse.

– Eu nu știu, a recunoscut Harry. Dar asta nu trebuie să fie motiv de îngrijorare, deoarece sunt, sau am fost, doar un profesor de fizică de liceu. Oricum, din câte știu, nimeni altcineva nu are vreun indiciu despre cum funcționează. Vreau să spun, nimeni de pe pământ. Evident, UC știe mai multe.

– Dar cum se poate ca nimeni de pe Pământ să nu știe? am întrebat la rândul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, este aici de mai bine de un secol. Nu și-a bătut nimeni capul ca să-și dea seama cum de este posibilă o astfel de construcție și cum funcționează ea?

– Nu am spus asta, a precizat Harry. Sigur că au fost destui care au încercat. Și nu că ar fi fost vreun secret ascuns. Au existat, pe vremea construcției vrejului, numeroase cereri din partea guvernelor și a presei pentru a se explica modul de funcționare. Răspunsul UC a fost în mare acesta: „Aflați singuri.“ Asta-i tot. În lumea fizicienilor au fost nenumărate tentative de descifrare a problemei rare, care a căpătat și un nume: Problema Vrejului de Fasole.

– Nu-i un nume prea original, am observat.

– Mda, fizicienii își păstrează imaginația pentru alte lucruri. Chestia este că problema nu a fost rezolvată, și asta din două motive. Primul

motiv este extraordinara ei complexitate. V-am amintit de echilibrul de mase, dar mai sunt și alte amănunte, cum ar fi rezistența cablului, oscilațiile vrejului induse de furtuni sau de alte fenomene atmosferice sau maniera în care grosimea cablului este redusă treptat la altitudini din ce în ce mai mari. Toate acestea, dar și altele sunt greu de rezolvat, fiecare în parte. Dar puse la un loc, problema devine insolvabilă.

– Și al doilea motiv care ar fi? a întrebat Jesse.

– Al doilea motiv este că nu avem motiv să o facem. Chiar dacă am rezolva problema și am ști cum să construim așa ceva, nu ne-am putea permite să o facem.

Harry s-a lăsat pe spate.

– Înainte de a deveni profesor, am fost angajat la General Electric, la departamentul de inginerie civilă. Lucram, pe vreme aceea, la linia de cale ferată subatlantică. Una dintre sarcinile mele era să caut prin vechi proiecte, idei și tehnologii care ar fi putut fi aplicate la proiectul nostru. Un fel de rugăciune disperată către Fecioara Maria să vedem dacă putem să reducem costurile.

– General Electric a dat faliment cu acest proiect, nu-i așa? am întrebat.

– Acuma înțelegi de ce doreau să țină costurile cât mai jos, a spus Harry. Și de ce am ajuns profesor. General Electric nu și-a mai permis serviciile mele. Și pe ale nimănui altcuiva, imediat după ce au dat faliment. În fine, am răsfoit, în vremea aceea, câteva proiecte vechi și am avut acces chiar și la câteva dosare secretizate. Unul dintre ele era despre un vrej de fasole. General Electric fusese angajată de guvernul SUA pentru a realiza un studiu de fezabilitate pentru construirea unui vrej în emisfera vestică. Voiau să radă o suprafață cam cât Delaware, undeva în Amazonia, și să înalțe acolo un vrej, chiar pe ecuator. Dar General Electric le-a spus clar să-și ia gândul. Chiar și cu câteva salturi tehnologice, din care, în treacăt fie spus, cele mai multe nu s-au realizat până acum, și oricum nu se apropiau de tehnologiile necesare pentru un asemenea proiect... Ei bine, chiar și așa bugetul ar fi fost mai mare decât PIB-ul pe trei ani al SUA. Și asta presupunând că proiectul ar fi mers șnur, fără

depășiri bugetare. Ceea ce, firește, nu este cazul în realitate. Lucrurile astea se întâmplau acum douăzeci de ani, iar raportul pe care l-am văzut era vechi de zece ani. Nu cred că, de atunci până acum, costurile au scăzut semnificativ. Așadar, nu a răsărit niciun alt vrej. Sunt mijloace mai ieftine prin care să trimiți oameni și marfă pe orbită. Mult mai ieftine.

Harry s-a aplecat în față.

– Ceea ce ridică două întrebări evidente: cum a reușit UC să creeze această monstruozitate tehnologică și de ce s-a ostenit să facă acest lucru?

– Este clar că UC are o tehnologie mult mai avansată decât tehnologia terestră, a spus Jesse.

– Categoric, a răspuns Harry. Dar de ce? Coloniștii sunt oameni, la urma urmei. Nu numai atât, dar cei mai mulți coloni sunt din țări slab dezvoltate, care au probleme cu suprapopularea. Așadar, cei mai mulți dintre ei au o educație precară. Și, odată ajunși la destinație, este de presupus că vor avea mai tot timpul de rezolvat alte probleme în loc să stea și să-și spargă creierii cum să ridice un vrej. Iar tehnologia primară, care a permis colonizarea, este reprezentată de motorul de salt, care a fost creat aici, pe Pământ. Și care nu a mai cunoscut îmbunătățiri majore de mai bine de o sută de ani. Așadar, nu există niciun motiv pentru care coloniștii să fie mai avansați din punct de vedere tehnologic decât Pământul.

Dintr-odată, ceva a clicăit în mintea mea.

– Doar dacă nu au trișat, m-am trezit rostind.

– Exact! a rânjit Harry. Asta cred și eu.

Jesse s-a uitat la mine, apoi la Harry.

– Cred că m-ați pierdut pe drum...

– Trișează, i-am explicat. Uite, pe Pământ suntem izolați. Învățăm doar prin noi înșine. Facem descoperiri și ne rafinăm tehnologiile tot timpul, dar acest proces este lent pentru că tot ceea ce facem, realizăm prin forțe proprii. Pe când... Acolo, sus...

– Acolo, sus, oamenii au întâlnit alte specii inteligente, a adăugat Harry. Au întâlnit pe cineva care, cu siguranță, are o tehnologie mult mai avansată decât avem noi. Și am obținut-o fie la schimb, fie prin inginerie inversă. Este mult mai ușor să ne dăm seama despre cum funcționează ceva dacă avem la dispoziție acel ceva, decât să-l inventăm noi, de la zero.

– De aceea am spus că UC trișează. Uniunea s-a folosit de notițele altcuiva, am conchis eu.

– Bine, dar de ce Uniunea Colonială nu ne împărtășește și nouă descoperirea lor? a vrut să știe Jesse. De ce păstrează doar pentru ei?

– Probabil se gândesc să ne protejeze. Ce nu știm nu ne poate răni, am răspuns.

– Sau este vorba despre altceva, a intervenit Harry arătând spre cablurile vrejului. Această realizare nu se află aici pentru că ar reprezenta calea cea mai ieftină sau ușoară de a ridica oamenii pe Stația Colonială. Dimpotrivă, se află aici pentru că este unul dintre cele mai dificile mijloace, de fapt este cel mai scump, cel mai complex din punct de vedere tehnologic și cel mai intimidant sub aspect politic. Prezența sa este un memento, pentru ca Pământul să nu uite că UC este la ani-lumină distanță înaintea noastră în ceea ce privește dezvoltarea.

– Nu am considerat niciodată vrejul de fasole ca fiind intimidant, a intervenit Jesse. Nici nu m-am gândit la el prea mult.

– Mesajul acesta nu îți este adresat ție, a spus Harry. Dacă ai fi președintele SUA, lucrurile ar sta altminteri și ai gândi diferit. La urma urmei, UC ne ține pe toți aici, pe Pământ. Nu există călătorii spațiale în afară de cele permise de UC în scop de colonizare sau înrolare. Liderii politici sunt mereu dispuși să mituiască UC ca să absoarbă surplusul de populație și să-l distribuie printre stele. Dar vrejul este o aluzie permanentă care spune: până nu veți fi în stare să faceți una din asta, nici să nu vă treacă prin cap să vă puneți cu noi. Iar vrejul este singura tehnologie pe care UC a catadicsit să ne-o arate. Gândește-te la toate acele lucruri pe care le au, dar nu ni le-au arătat. Îți garantez că președintele SUA s-a gândit la asta. Și asta îl ține cuminte în front, pe el și pe oricare altul.

– Asta nu-mi stârnește un sentiment de prietenie față de UC, a spus Jesse.

– Nu trebuie să fii prăpăstioasă, a replicat Harry. Poate că UC protejează astfel Pământul. Universul este un loc vast. Și poate că nu suntem într-o vecinătate foarte bună.

– Harry, ai fost mereu așa, paranoic? am întrebat. Sau asta a venit odată cu vârsta?

– Cum crezi că am ajuns la șaptezeci și cinci de ani? a rânjit el. Nu mă deranjează că UC este peste noi sub aspect tehnologic. Important este ca lucrul acesta să fie în folosul meu.

Și-a ridicat un braț.

– Uită-te la ăsta... este fleșcăit și bătrân și într-o formă proastă. Într-un fel sau altul, Forțele Coloniale de Apărare vor lua acest braț, precum și restul din mine și le vor aranja într-o formă maximă, gata de luptă. Și știi cum?

– Nu, am răspuns eu în vreme ce Jesse dădea din cap negativ.

– Nici eu, a rostit Harry, lăsându-și brațul să cadă pe masă cu un pocnet ușor. Nu știu și nici măcar nu-mi pot imagina cum vor reuși. Dacă suntem de acord că am fost ținuți într-o stare de infantilism tehnologic de către UC, atunci încercarea de a mi se explica procedeul prin care vom întineri este echivalentă cu a încerca să explici principiul de funcționare al vrejului cuiva care nu a văzut alt mijloc de transport în afară de cal și teleguță. Dar cu siguranță că ei știu cum să facă asta. Altminteri de ce ar recruta bătrâni de șaptezeci și cinci de ani? Universul nu este un loc pe care să-l cucerească cu legiuni geriatrice... N-am vrut să vă insult, a adăugat el rapid.

– Nu ne-am supărat, a zâmbit Jesse.

– Doamnă și domnule, a continuat Harry privindu-ne pe rând, putem crede că avem idee în ce ne-am băgat, dar părerea mea este că nu avem nici cel mai mic indiciu. Acest vrej de fasole există ca să ne spună exact ce ne spune, nimic mai mult. Este mai mare și mai ciudat decât ne putem imagina. Și este doar primul pas al acestei

călătorii. Ce va urma trebuie să fie și mai mare, și mai ciudat. Pregătiți-vă pe cât puteți.

– Cam dramatic, a rostit Jesse cu o voce uscată. Nu prea știu cum să mă pregătesc după tot ce ne-ai spus...

– Eu știu, am spus căutând din priviri ieșirea din cabina în care stătusem. Mă duc să mă piș. Dacă universul este mai mare și mai ciudat decât îmi pot imagina, atunci cel mai bine ar fi să-l întâlnesc cu vezica goală.

– Ai vorbit ca un cercetaș adevărat, a zâmbit Harry.

– Un cercetaș adevărat nu merge la budă atât de des ca mine, am remarcat.

– Sigur că merge... lasă-l doar vreo șaizeci de ani...

Trei

– Nu știu ce părere aveți voi doi, dar, până acum, nimic de aici nu seamănă cu ceea ce îmi imaginam eu despre armată, ne-a spus Jesse.

– Nu-i chiar atât de rău, am răspuns. Uite, mai ia o gogoașă.

– Nu-mi trebuie altă gogoașă, a refuzat Jesse împingând farfuria deoparte. Ceea ce am nevoie acum este un somn bun.

– Știam ce vrea să spună. Trecuseră mai bine de optsprezece ore de când plecasem de acasă și în tot acest timp fusesem numai pe drumuri. Eram de acord cu un pui de somn. Dar în loc să dorm, ședeam în mijlocul unei cantine uriașe, în burta unui crucișător interstelar, înfulecând gogoși și bând cafea, laolaltă cu alți o mie de recruți, așteptând să apară cineva și să ne spună ce urma să facem mai departe. Cel puțin partea asta semăna binișor cu ceea ce credeam eu că este armata.

Balamucul începuse de cum am ajuns. Imediat ce am coborât de pe platforma vrejului de fasole am fost întâmpinați de către doi funcționari ai Uniunii Coloniale. Ne-au adus la cunoștință că eram ultimul transport de recruți destinat îmbarcării pe o navă care urma să decoleze curând, așa că ne-au rugat să-i urmăm degrabă astfel încât graficul să nu fie dat peste cap. Unul dintre ei a preluat conducerea, iar celălalt s-a dus în spatele coloanei, după care ne-au mânat ca pe o turmă prin toată stația către nava noastră: NFCA 2

Henry Hudson.

Jesse și Harry erau vizibil dezamăgiți de toată acea grabă, ca și mine de altfel. Stația Colonială era uriașă, avea cam o milă în diametru (mai precis 1800 de metri și, cu ocazia asta, mi-am dat seama că va trebui curând, după șaptezeci și cinci de ani de viață, să mă pun la punct cu sistemul metric) și servea ca port de îmbarcare atât pentru recruți, cât și pentru coloniști deopotrivă. Faptul că eram mânați de spate ca o cireadă, fără posibilitatea să ne oprim și să căscăm gura la ceea ce era de jur împrejur, mă făcea să mă simt ca un copil de cinci ani, purtat la trap de niște părinți nerăbdători printr-un magazin de jucării, în ajunul Crăciunului. Îmi venea să mă trântesc la podea și să încep să zbier ca un puști răzgâiat, până aș fi obținut un pic de răgaz. Eram, din păcate, prea bătrân (sau altfel spus, nu eram suficient de bătrân) ca să obțin ceva cu un comportament de acest gen.

Ce vedeam în trecerea noastră rapidă era doar un aperitiv care ne stârnea și mai mult. În vreme ce funcționarii UC ne îngrămădeau și ne împingeau înainte, am traversat o hală de tranzit uriașă, plină ochi cu unii care aduceau a pakistanezi sau a indieni musulmani. Cei mai mulți așteptau răbdători să le vină rândul la îmbarcarea într-o navă de transport imensă, care se vedea plutind la o oarecare distanță, dincolo de ferestre. Alții discutau aprins cu oficialii de la UC într-o engleză aproximativă sau căutau să-și liniștească plozii care dădeau semne de plictiseală, iar alții cotrobăiau prin bagaje căutând ceva de mâncare. Într-un colț, mai mulți bărbați ședeau îngenuncheați pe niște covoare și se rugau. M-am întrebat cum de au reușit să determine în ce direcție se afla Mecca, de la înălțimea aceea de douăzeci și trei de mii de mile. Apoi am fost împinși mai departe și i-am pierdut din vedere.

Jesse m-a tras de mânecă și mi-a arătat ceva, spre dreapta noastră. Într-o sală de mese am zărit cu coada ochiului o chestie tentaculară și albastră care își făcea de lucru cu un martini. I-am atras atenția lui Harry. Era atât de intrigat încât s-a întors din drum spre exasperarea însoțitorilor noștri. Cu o privire acră, a fost ușuit la loc în grămadă. Harry avea un rânjet prostesc pe chip:

– Un Gehaar. Mânca un pui fript dres cu un sos de chili și cu niscaiva brânză albastră. Dezgustător!

Apoi a început să râdă în hohote. Gehaarii erau prima specie extraterestră inteligentă pe care oamenii o întâlniseră, înainte ca UC să instituie monopolul asupra călătoriilor spațiale. O rasă destul de simpatică, dar aveau obiceiul să injecteze hrana cu acidul secretat de tentaculele lor subțiri, apoi să soarbă zgomotos pasta astfel obținută. Scârbos.

Lui Harry nu-i păsa. Văzuse pentru prima dată un extraterestru viu.

Traseul nostru întortocheat s-a sfârșit într-o hală de tranzit la intrarea căreia, pe un ecran, scria cu litere strălucitoare: *Henry Hudson – Recruți FCA.* Ne-am așezat ușurați, care pe unde am apucat, în vreme ce funcționarii noștri s-au dus să discute cu alți coloniști, ce așteptau la poarta de îmbarcare pentru navete. Harry, care manifesta tot timpul o curiozitate crescută, s-a îndreptat către una dintre ferestrele halei, încercând să deslușească, printre siluetele gigantice de afară, unde era nava noastră. Cu ajutorul unui monitor pentru informații, instalat lângă fereastră, am reușit să o localizăm. Evident că *Henry Hudson* nu era ancorată de Stația Colonială. E greu să manevrezi delicat o navă interstelară de o sută de mii de tone și să o sincronizezi perfect cu o stație geostațională. Transportatoarele pentru colonii se țineau la o distanță respectuoasă de stație, în vreme ce grupurile de pasageri, proviziile, echipajele navelor, erau duse sau aduse cu ajutorul navetelor și al barjelor. *Hudson*, la rându-i, era staționat la câteva mile deasupra stației. Nu era masivă, nu avea forma inestetică, dar funcțională a transportoarelor de coloniști. Era în schimb lustruită bine, nu era deloc cilindrică și nu avea sectoare circulare în rotație. I-am atras atenția lui Harry asupra acestui aspect.

– Gravitație artificială non-stop... și stabilă pe o rază mare. Impresionant.

– Credeam că am folosit gravitația artificială la urcare, a spus Jesse.

– Am folosit-o, i-a răspuns Harry. Pe măsură ce urcam, generatoarele gravitaționale ale platformei își sporeau puterea pentru a compensa diminuarea câmpului gravitațional al Pământului.

– Atunci ce este atât de diferit la o navă spațială?

– Este extrem de dificil, i-a explicat Harry. Este necesară o cantitate enormă de energie pentru a crea un câmp gravitațional, iar această cantitate de energie crește exponențial cu raza câmpului. Aici probabil că au trișat creând câmpuri multiple, dar de dimensiuni mai mici, în loc de unul mare. Dar chiar și așa, numai câmpul gravitațional al platformei consumă, probabil, mai multă energie decât folosește orașul tău la iluminat timp de o lună întreagă.

– Nu știu ce să zic, a spus Jesse. Eu sunt din San Antonio.

– Bine, atunci orașul lui John.

Harry s-a întors spre mine, ațintindu-mă cu degetul, apoi a continuat:

– Fapt este că aceasta reprezintă o risipă incredibilă de energie. În majoritatea cazurilor în care este necesară gravitația artificială, este mult mai ieftin și mai simplu să folosești un tor, să îl învârți și să lași oamenii să stea în interior. Odată pornită mișcarea de rotație, nu ai nevoie să pompezi în sistem decât energii suplimentare minime, pentru a contracara pierderile datorate frecării. Spre deosebire de un câmp gravitațional artificial, care necesită un consum constant și masiv de energie...

A îndreptat degetul către *Henry Hudson.*

– Iată, chiar lângă *Hudson* se află o navetă. Să vedem... prin comparație la scară, estimez că *Hudson* are cam 800 de picioare lungime, 200 în lățime și 150 înălțime. Crearea unui singur câmp gravitațional în jurul acestui bebeluș dolofan ar face luminile să pâlpâie în San Antonio. Chiar și folosind câmpuri multiple, ar avea un consum uluitor. Așa că fie au o sursă de energie capabilă să susțină câmpul gravitațional, bașca restul sistemelor navei, cum ar fi propulsia sau sistemele de menținere a vieții, fie au descoperit un nou mijloc de creare a gravitației care presupune un consum foarte redus de energie.

– Probabil că nu este ieftin, am observat arătându-le un transportor pentru coloni. Ăștia au un tor. Chiar și Stația Colonială se rotește.

– Coloniile păstrează ce au mai bun pentru armată, a comentat Jesse.

Și asta este doar o navă care a venit să culeagă niște recruți. Cred că ai dreptate, Harry. Nu avem nici cea mai mică idee în ce ne-am băgat.

Harry a zâmbit și s-a întors către fereastră, apoi și-a ațintit privirea către *Henry Hudson* care părea că se rotește în cercuri lenețe, datorită mișcării stației.

– Ador momentele când oamenii ajung să gândească la fel ca mine.

În scurt timp, funcționarii noștri ne-au strâns din nou pe toți și ne-au aliniat în vederea îmbarcării pe o navetă. Am prezentat cardurile de identitate oficialului UC de la poarta de îmbarcare, iar acesta ne-a trecut pe o listă, în vreme ce altul ne-a oferit câte un PDA [3].

– Mulțumim că ați fost pe Pământ. Iată un minunat cadou la plecare, i-am spus acestuia, dar nu a dat semn că m-a înțeles.

Navetele nu aveau gravitație artificială. Însoțitorii noștri ne-au înhămat de scaune cu un set de chingi și ne-au avertizat ca în niciun caz să nu ne treacă prin minte să încercăm să desfacem legăturile. De altfel ni s-a spus că, oricum, cataramele hamurilor nu erau sub controlul nostru pe durata zborului, datorită eventualilor claustrofobici de la bord. Persoanele cu plete au primit plase pentru păr. În lipsa gravitației, părul lung are tendința de a se răsfira peste tot.

În cazul în care cineva ar fi avut rău de mișcare, ni s-a recomandat să folosim pungile speciale care se găseau în buzunarele scaunelor. Ne-au subliniat faptul că este foarte important să nu se aștepte până în ultima clipă folosirea acelor pungi. În gravitație redusă sau zero, voma se poate împrăștia pretutindeni, iar acest lucru îl va face foarte nepopular printre ceilalți pe nefericitul care a cauzat incidentul. Ceea ce i-ar putea afecta viitoarea carieră militară.

Toate acestea au avut ca rezultat un foșnet general, pe măsură ce fiecare își pregătea punga cu pricina. Femeia de lângă mine strângea cu putere propria ei pungă, așa că m-am pregătit mental pentru tot ce putea fi mai rău.

Din fericire, nu a vomitat nimeni și trecerea spre *Henry Hudson* a fost destul de lină. După prima impresie de cădere liberă, lucrurile s-au liniștit. Aveam senzația că mă aflu într-un roller-coaster uriaș și lent. Am ajuns la navă în cinci minute, procedurile de andocare au mai necesitat alte două minute, apoi o poartă ca un iris s-a deschis și naveta a pătruns într-unul din docurile lui *Henry Hudson.* Au urmat câteva minute în care aerul a fost pompat în doc, după care am simțit din nou greutatea trupurilor. Gravitația artificială era de-acum în funcțiune.

Ușa navetei s-a deschis și în cadrul ei a apărut o femeie.

– Bine ați venit la bordul NFCA *Henry Hudson*, ne-a urat ea. Vă rog să vă desfaceți legăturile, să vă luați efectele personale și să urmați traseul marcat cu lumini ca să ieșiți din doc. Aerul de aici va fi evacuat în fix șapte minute pentru a se permite navetei să plece și pentru a primi alt transport. Așa că vă rog să vă grăbiți.

Cu toții am fost surprinzător de sprinteni. Apoi am fost conduși într-o cantină uriașă unde ni s-au oferit gogoși și cafele și unde trebuia să apară un oficial pentru a ne explica unele lucruri. În vreme ce așteptam, în sala de mese au pătruns alți recruți care, probabil, ajunseseră aici înaintea noastră. După o oră, sala era plină de indivizi care se învârteau de colo colo. În viața mea nu mai văzusem atâția bătrâni la un loc. Nici Harry.

– Parcă este o zi de reduceri la cel mai mare magazin Denny [4] din lume, a comentat el după care și-a mai umplut o ceașcă cu cafea.

Și, în clipa în care vezica mea tocmai mă anunța că am cam exagerat cu cafeaua, în sala de mese a intrat un domn distins în costumul albastru al colonialilor, care și-a croit drum spre capătul camerei. Gălăgia din sală s-a redus treptat, oamenii păreau ușurați că, în sfârșit, cineva le va explica ce naiba urma să se întâmple cu ei pe mai departe.

Omul a stat acolo câteva minute, până când în sală s-a făcut liniște pe deplin.

– Salutare! a spus el și am tresărit cu toții.

Mai mult ca sigur că avea un microfon implantat, pentru că vocea lui se revărsa din difuzoarele încastrate în pereți...

– Sunt Sam Campbell, adjunct pentru Forțele Coloniale de Apărare din partea Uniunii Coloniale. Deși, tehnic vorbind, nu sunt membru al FCA, am fost împuternicit de acestea ca să vă îndrum primii pași. Așadar, în următoarele zile mă puteți considera ca fiind ofițerul vostru superior. Știu că unii dintre voi tocmai ce au sosit cu ultima navetă și sunt nerăbdători să se odihnească. Alții sunt la bordul navei de aproape o zi și sunt nerăbdători să afle ce urmează. Pentru liniștea tuturor, voi fi foarte scurt... În aproximativ o oră, *Henry Hudson* va ieși de pe orbită și se va pregăti de primul salt, către sistemul Phoenix. Acolo vom face o escală pentru aprovizionare, după care vom porni către Beta Pyxis III, locul în care se va desfășura instrucția voastră. Nu vă impacientați, nu mă aștept ca toate acestea să însemne mare lucru pentru voi. Ce trebuie să știți acum este faptul că vom avea nevoie de mai mult de două zile pentru a ajunge la destinație și în acest timp veți fi supuși, de către personalul meu, la o serie de evaluări medicale și psihologice. Programările individuale sunt în curs de descărcare pe PDA-urile voastre. Vă rog să le consultați când doriți. PDA-urile pot de asemenea să vă ghideze oriunde pe această navă, așa că nu trebuie să vă fie teamă că vă veți rătăci. Cei care abia au sosit vor putea afla cu ajutorul PDA-ului ce cabină le-a fost repartizată. Așadar, în afară de a vă găsi cabinele, nu mai aveți nimic de făcut în această seară. Mulți au avut parte de un drum lung până aici și de aceea dorim să fiți odihniți pentru evaluările de mâine. Și, cu ocazia asta, cred că ar fi momentul să vă acomodați cu timpul navei care este Timpul Standard Universal Colonial. Adică (s-a uitat la ceas) este fix 2138. PDA-ul este setat pentru acest timp. Ziua voastră de mâine va începe cu un mic dejun între orele 0600 și 0730, după care vor urma evaluările medicale și eventualele tratamente. Micul dejun nu este obligatoriu, încă nu sunteți supuși regimului cazon, dar ziua de mâine se anunță foarte lungă, așa că vă recomand cu tărie să nu-l săriți... Dacă aveți unele întrebări, PDA-ul vă poate conecta la sistemele de informații ale navei, iar o interfață IA 5 vă va ghida în căutările voastre. Este suficient să folosiți stylusul atașat PDA-ului ca să vă scrieți întrebările sau, dacă doriți, puteți vorbi în microfonul PDA-ului. Plus că veți întâlni la tot pasul membri ai personalului UC, pe care îi puteți aborda în orice problemă. Pe baza informațiilor

despre voi, personalul medical este pregătit deja să vină în întâmpinarea problemelor voastre, și este posibil să se fi programat vizite medicale încă din această seară în cabinele voastre. Verificați-vă PDA-urile. Puteți vizita infirmeria oricând. Sala de mese este deschisă tot timpul, dar va deveni operațională de mâine-dimineață. Verificați-vă PDA-urile pentru orare și programări. În fine, de mâine veți purta cu toții uniformele de recruți FCA. Acestea v-au fost deja livrate în camere.

Campbell s-a oprit pentru câteva momente și ne-a aruncat o privire pe care el o dorea cât mai expresivă.

– În numele Uniunii Coloniale și al Forțelor Defensive de Apărare, vă urez bun venit ca noi cetățeni, dar și ca noi apărători. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și să vă aibă în paza Sa în tot ceea ce va veni de acum înainte... Dacă, întâmplător, doriți să vedeți manevrele de ieșire de pe orbită, vom transmite imagini pe un ecran aflat pe puntea de observație. Locul are forma unui amfiteatru și e suficient de mare ca să-i cuprindă pe toți, așa că nu vă îngrijorați cu privire la locurile libere. Henry Hudson poate dezvolta o viteză apreciabilă, așa că până mâine-dimineață, Pământul va arăta ca un disc foarte mic, iar până la cină nu va fi mai mare decât un punct strălucitor pe cer. Aceasta va fi, probabil, ultima voastră șansă să vă vedeți lumea natală. Dacă acest lucru are vreo semnificație pentru voi, vă sugerez să treceți pe acolo.

– Așadar, cum este colegul tău de cameră? m-a întrebat Harry așezându-se lângă mine, pe puntea de observație.

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, i-am răspuns.

Îmi folosisem PDA-ul ca să ajung la cabina mea, unde am descoperit că viitorul meu coleg de cameră își aranjase deja lucrurile personale. Leon Deak. Mi-a aruncat o privire scurtă și mi-a spus:

– Ia te uită... ciudatul cu Biblia.

După care m-a ignorat deliberat, arătându-se teribil de preocupat într-o cameră de doi pe doi. Leon preluase cușeta de jos, lucru de

dorit pentru niște genunchi de șaptezeci și cinci de ani. Mi-am aruncat sacul pe cușeta de sus, mi-am luat PDA-ul și m-am dus direct la Jesse, care se afla cazată pe aceeași punte. Colega ei de cabină, o doamnă simpatică, pe nume Maggie, a plecat repede să observe ieșirea lui *Henry Hudson* de pe orbită. I-am spus lui Jesse pe cine aveam coleg de cameră, iar ea a început să râdă. A râs din nou atunci când i-a povestit lui Harry, iar acesta mă bătea pe umăr, plin de compasiune.

– Nu o lua în tragic, situația asta va dura doar până ajungem pe Beta Pyxis.

– Unde o mai fi și asta, am mormăit eu. Dar colegul tău cum este?

– Habar n-am, mi-a răspuns Harry. Dormea când am ajuns în cabină. Și a luat cușeta de jos, ticălosul.

– Colega mea a fost de-a dreptul încântătoare. Mi-a oferit o prăjitură de casă când am întâlnit-o. Zicea că o făcuse străbunica ei, cadou de despărțire.

– Mie nu mi-a oferit nicio prăjitură colega ta, i-am spus.

– Nu trebuie să trăiască alături de tine, nu-i așa?

– Cum a fost prăjitura? a vrut Harry să știe.

– A fost ca o piatră făcută din făină de ovăz. Dar nu asta este ideea. Ci faptul că am cel mai bun companion dintre noi trei. Sunt o persoană specială... Uite, acolo, se vede Pământul.

Privirea ei se ațintise pe ecranul uriaș, care tocmai prindea viață. Pământul atârna undeva pe cer și era redat cu o fidelitate uluitoare. Cine construise ecranul acela făcuse o treabă pe cinste.

– Mi-ar fi plăcut să am acest ecran acasă, în sufragerie, a oftat Harry. La mine se strângea lumea din tot cartierul pentru Super Bowl.

– Uită-te la el... Toate viețile noastre, toate locurile pe care le știm, toți cei pe care i-am iubit și cunoscut, au fost de acolo. Asta nu vă face să simțiți ceva special?

– Sunt emoționată. Și tristă, dar nu foarte tare, a răspuns Jesse.

– Cu siguranță nu simt tristețe, a spus Harry. Nu-mi mai rămăsese nimic de făcut acolo decât să mai îmbătrânesc și să mor.

– Încă mai poți muri, știi? Ești în armată, am observat.

– Da, dar măcar nu voi muri bătrân. Am de gând să-mi ofer o a doua șansă de a muri tânăr și să las în urmă un cadavru arătos. Mă voi revanșa astfel, pentru că nu am avut un corp minunat în fosta mea viață.

– Ce romantic mod de a te revanșa, zise Jesse.

– La naiba, așa-i!

– Ascultați, am început să ne mișcăm, le-am atras atenția.

Difuzoarele de pe punte transmiteau dialogurile dintre *Henry Hudson* și Stația Colonială. Apoi a urmat un zgomot ca de tobă, dar foarte jos ca frecvență, și o vibrație abia perceptibilă prin scaunele în care ședeam.

– Motoarele, a șoptit Harry.

Jesse și cu mine am dat din cap, fără să spunem nimic.

Și Pământul a prins a se micșora încet. Încă era masiv, încă era strălucitor, albastru și alb, dar fără îndoială, inexorabil, începuse să ocupe o suprafață mai mică din ecran. L-am privit cum se micșorează, în tăcere, alături de cele câteva sute de recruți care veniseră pe punte. M-am întors spre Harry. În ciuda bravadei de mai devreme, acum era tăcut și avea un aer meditativ. Jesse avea lacrimi în ochi.

– Hei, i-am șoptit și am strâns-o ușor de mână. Nu prea tristă, așa am vorbit.

Mi-a zâmbit și mi-a întors strângerea de mână:

– Nu, a rostit ea cu glas răgușit. Nu prea tristă... Dar chiar și așa... chiar și așa...

Am mai stat pe acolo o vreme și am privit cum tot ceea ce cunoșteam se micșora.

Mi-am programat PDA-ul să mă trezească la 0600, ceea ce a și făcut, cu semnal melodios, abia insinuat prin difuzoarele minuscule, dar care a crescut treptat în intensitate până când l-am oprit. M-am dat jos din cușetă, căutând să nu fac un zgomot prea puternic, după care am căutat un prosop în dulap, aprinzând lumina dinăuntru pentru a vedea ce fac. În dulap stăteau, atârnate pe umerașe, două uniforme de recrut: a mea și a lui Leon. Fiecare uniformă conținea două seturi de flanele de un albastru palid, precum și două perechi de pantaloni din același material. Două tricouri, colorate la fel în albastru palid, două perechi de izmene albastre, două perechi de ciorapi albi și două perechi de chiloți, precum și o pereche de teniși albaștri. După cum se părea, din acel moment până când urma să mergem pe Beta Pyxis, nu aveam nevoie de o ținută formală. Am tras pe mine o pereche de pantaloni și un tricou, am înhățat un prosop și am pornit spre duș.

Când m-am întors, lămpile străluceau din plin – probabil se aprinseseră automat –, dar Leon zăcea în continuare în cușeta lui. Mi-am tras peste tricou flanela albastră și am adăugat la întregul ansamblu o pereche de ciorapi și tenișii. Eram gata de țopăială sau, mă rog, de ceea ce urma să fac în ziua aceea. Spre exemplu, eram gata pentru micul dejun. Înainte să ies i-am dat un ghiont ușor lui Leon. Era el un găozar, dar chiar și găozarii ar trebui să mănânce în loc să doarmă. L-am întrebat dacă vrea să meargă la masă.

– Ce? a spus el amețit. Nu vreau, lasă-mă în pace.

– Ești sigur, Leon? am insistat eu. Știi că ni s-a recomandat să nu sărim peste micul dejun. Ni s-a spus că este cea mai importantă masă a zilei și toate alea. Haide, ai nevoie de energie.

– Maică-mea e moartă de treij'de ani și din câte știu nu s-a reîncarnat în tine. Așa că du-te dreacu' de aici și lasă-mă să dorm.

A fost plăcut să observ că Leon nu se înmuiase deloc în ceea ce mă privea.

– Cum dorești, am spus. Mă întorc după micul dejun.

A mormăit ceva, după care s-a sucit cu fața la perete. Am plecat.

Micul dejun a fost grozav. Și o spune unul care a fost căsătorit cu o femeie al cărei talent culinar l-ar fi determinat până și pe Gandhi să iasă din greva foamei. Mi-am luat două waffe belgiene, aurii, crocante și subțiri, tăvălite prin zahăr pudră și prin sirop de arțar care jurai că este făcut în Vermont (iar dacă nu poți recunoaște siropul de arțar din Vermont, înseamnă că nu mai e nicio speranță pentru tine). Pe waffe, un cub de unt de casă se topise artistic, umplând pătrățelele acestora. Am adăugat la acestea două ouă ochiuri moi, patru felii de șuncă drese din belșug cu zahăr brut, un pahar de suc de portocale proaspăt stors, plus o cană mare, plină cu o cafea despre care puteai să zici că tocmai fusese descărcată din desagii vreunei caravane arăbești.

Aveam impresia că murisem și eram în ceruri. Având în vedere că pe Pământ fusesem declarat mort din punct de vedere legal, iar acum mă aflam într-o navă care zbura prin sistemul solar, nu eram prea departe de adevăr.

– Vai de mine! a exclamat, după ce am pus tava pe masă, individul lângă care mă așezasem. Ce de grăsimi pe tava ta! Cauți cu lumânarea un infarct. Sunt medic și știu ce spun.

– Aha..., i-am răspuns uitându-mă în tava lui. Iar asta cu care te lupți seamănă a omletă făcută din patru ouă. Și la fiecare ou, adăugate câte o juma' de kil de șuncă și brânză.

– Să faci cum spune medicul, nu ce face el. Ăsta a fost crezul meu câtă vreme am practicat medicina, mi-a replicat. Dacă pacienții mei m-ar fi ascultat în loc să-mi urmeze exemplul, mulți dintre ei ar mai trăi și acum. O lecție pentru noi toți... Thomas Jane este numele meu.

– John Perry, m-am prezentat, și ne-am strâns mâinile.

– Îmi pare bine de cunoștință. Deși sunt și întristat... știind că voi muri de inimă peste o oră. Asta dacă mănânci toate chestiile alea.

– Nu-l lua în seamă, John, a intervenit o femeie care ședea la aceeași

masă, dar în fața noastră, și a cărei tavă conținea câteva firimituri de la un cozonac și câteva capete de cârnat. Tom încearcă să te determine să-i dai ceva de la tine ca să nu se mai așeze la coadă încă o dată. În felul acesta am pierdut eu jumătate din cârnații pe care mi i-am luat...

– Această acuzație este pe atât de irelevantă, pe cât de adevărată, s-a indignat Thomas. Recunosc faptul că râvnesc la waffele lui. Nu neg asta. Dar dacă sacrificarea propriilor mele artere va prelungi viața lui John, atunci merită să procedez astfel. Consideră gestul meu ca un echivalent culinar pentru gestul cuiva care se aruncă peste o grenadă ca să-și salveze camarazii.

– Cele mai multe grenade nu-s umplute cu sirop, a observat ea.

– Poate că ar trebui să fie, nu s-a lăsat Thomas. În felul acesta am vedea mai multe acte de eroism.

– Uite, i-am răspuns rupând o jumătate de waffă. Aruncă-te peste asta.

– Mai întâi am să mă pun cu gura pe ea, a promis Thomas.

Ne-am liniștit pe deplin, am spus.

Femeia s-a prezentat ca fiind Susan Reardon, „răposată“ în Bellevue, Washington.

– Ce părere ai despre mica noastră aventură spațială de până acum? m-a întrebat.

– Dacă știam că bucătăria este atât de bine pusă la punct, aș fi găsit o cale să mă înrolez mai devreme. Cine ar fi crezut că mâncarea în armată este atât de bună?

– Nu cred că suntem chiar în armată. *Încă*... a comentat Thomas cu gura plină de waffe. Cred că ne aflăm în anticamera FCA, înțelegeți? Sunt convins că mâncarea armatei va fi mai pe sponci. Ca să nu mai pomenesc de faptul că am dubii că am putea ajunge prea departe, așa împiedicați cum suntem în tenișii ăștia.

– Vrei să spui că ne-au dat pe loc repaus? l-am întrebat.

– Chiar așa. Pe nava asta sunt o mie de indivizi care nu se cunosc. Și toți sunt fără cămin, fără familie și fără slujbă. Asta poate fi un șoc mental al naibii de puternic. Tot ceea ce pot face ei pentru noi este să ne îndoape cu mese incredibile, astfel încât să nu ne gândim la ce am lăsat în urmă.

– John!

Era Harry care tocmai se apropia cu o tavă plină în brațe, însoțit de un alt individ. Le-am făcut semn să se așeze lângă noi.

– El este colegul meu de cameră, Alan Rosenthal, ne-a spus făcându-și loc la masă, în loc de prezentare.

– Cunoscut și sub numele de „Frumoasa Adormită", am spus.

– Cel puțin jumătate din descriere este corectă, s-a grăbit Alan să precizeze. De fapt sunt devastator de frumos.

Le-am făcut cunoștință cu Susan și Thomas. Acesta din urmă nu s-a putut abține să nu observe tăvile încărcate cu bunătăți:

– Încă două atacuri vasculare iminente.

– Mai bine îi arunci vreo două costițe lui Tom, i-am recomandat lui Harry. Altminteri vom fi obligați să auzim iarăși poveștile lui.

– Resping cu indignare aluzia că aș putea fi mituit cu mâncare!

– Nu a fost nicio aluzie, a intervenit Susan. A fost o afirmație cât se poate de clară în acest sens.

– Știu că „loteria" colegilor de cameră nu ți-a fost prielnică, mi s-a adresat Harry, oferindu-i în același timp două costițe rumene lui Thomas.

Acesta le-a acceptat cu un aer demn și preocupat.

– Colegul meu de cameră este un tip ca lumea, a continuat el. Alan este fizician teoretician. Are o minte ascuțită ca un brici.

– Și devastator de frumos, a plusat Susan.

– Mulțumesc pentru că ai adus aminte de acest detaliu, a zâmbit Alan.

Harry și-a dres vocea, după care a întrebat:

– Arătăm cu toții ca niște adulți inteligenți... la modul rezonabil... Ce credeți că ne așteaptă astăzi?

– Am un control medical la 0800, i-am răspuns. Cred că toată lumea va trece prin așa ceva.

– Mda. Voiam să spun: ce semnificație credeți că au toate acestea. Credeți că de astăzi începe procesul de întinerire? Este ziua de astăzi ziua în care vom începe să nu mai fim bătrâni?

– Nu știm dacă vom înceta a fi bătrâni, a spus Thomas. Noi doar bănuim asta, deoarece ne imaginăm faptul că soldații ar trebui să fie tineri. Dar... Niciunul dintre noi nu a văzut vreodată un soldat FCA. Prin urmare, presupunerea noastră că soldații trebuie să fie tineri... poate fi greșită.

– Dar ce valoare poate avea un soldat bătrân? a întrebat Alan. Dacă m-ar trimite, așa cum sunt acum, pe câmpul de luptă, habar nu am la ce aș putea să fiu bun. Mă supără spinarea. Mersul pe jos, de ieri, de la platformă până la poarta de îmbarcare, aproape că m-a omorât. Nu mă văd în stare să mărșăluiesc douăzeci de mile cu ranița în spate și cu arma în brațe.

– Cu siguranță că ne vor aduce unele îmbunătățiri, a continuat Thomas. Dar asta nu înseamnă că vom fi tineri din nou. Sunt medic și știu unele lucruri legate de organismul uman. Corpul omenesc poate fi făcut să lucreze mai bine sau să i se îmbunătățească anumite funcții, la orice vârstă. Dar fiecare vârstă are niște limite clare, distincte, dincolo de care abilitățile unui organism nu mai pot fi crescute. Un corp la șaptezeci și cinci de ani este mai puțin rapid, mai puțin flexibil sau se reface mai greu decât la o vârstă mai mică. Încă mai pot face o serie de lucruri uluitoare. Nu vreau să mă laud, dar acasă, pe Pământ, alergam cu regularitate în cursele de zece mii. Ultima a fost cu mai puțin de o lună în urmă. Și am avut un timp mai bun ca la cincizeci și cinci de ani.

– Cum arătai la cincizeci și cinci de ani? l-am întrebat.

– Aici e clenciul... Eram ca o balenă puturoasă și îngălată. A fost nevoie de un transplant de inimă ca să încep să am ceva mai multă grijă de mine. Ce vreau să spun este că un organism de șaptezeci și cinci de ani poate face încă multe lucruri remarcabile fără a fi nevoie să îl întinerești, dar numai dacă este bine îngrijit și ținut în formă maximă. Și poate că asta este tot ceea ce se cere de la noi. Poate că toate celelalte forme de viață din Univers sunt niște slăbături. În acest fel are sens să aduci bătrâni la oaste. Tinerii sunt mult mai utili în comunitățile lor. Tinerii au toată viața înainte, în vreme ce noi suntem elemente dispensabile, care ne-am cam încheiat ciclul de viață.

– Așadar, vom fi bătrâni pe mai departe, dar vom fi foarte, foarte sănătoși, a conchis Harry.

– Exact asta am și spus.

– Atunci nu mai spune așa ceva. Mă deprimă, a continuat Harry.

– Am să tac dacă îmi dai fructele de pe tava ta...

– Chiar dacă ne aduc la forma maximă pentru șaptezeci și cinci de ani, noi vom îmbătrâni în continuare, a intervenit Susan. Peste cinci ani, vom avea optzeci. Cred că există o anumită limită dincolo de care nu am mai fi în stare să fim folositori ca soldați.

– Am semnat pentru doi ani, a dat Thomas din umeri. Poate că nu au nevoie de noi pentru o perioadă mai lungă. Diferența dintre un om de șaptezeci și cinci și unul de șaptezeci și șapte nu este atât de mare pe cât ar fi diferența dintre unul de șaptezeci și cinci și unul de optzeci. Sute de mii de bătrâni semnează în fiecare an. Peste doi ani ne vor înlocui cu „recruți“ proaspeți.

– Dar termenul se poate prelungi la zece ani, i-am adus aminte. Era scris în contract cu litere mărunte. Iar asta ar putea fi un argument în sprijinul ipotezei că dețin o tehnologie care să ne facă funcționali până la vârstă de optzeci și cinci de ani.

– Și ne-au luat și probe ADN, a adăugat Harry. Poate că ne vor clona

și transplanta organele, sau ceva de felul acesta.

– Adevărat, a admis Thomas. Dar e prea mare bătaia de cap cu transplanturile de la o clonă la noi. Fiecare organ în parte, fiecare os, fiecare mușchi, fiecare nerv. În plus, creierul nu poate fi transplantat.

Thomas a aruncat o privire peste întreaga masă și și-a dat seama, în cele din urmă, că ideile lui ne deprimaseră pe toți.

– Nu spun că nu vom fi întineriți, a continuat el. Ce am văzut pe nava asta m-a convins că UC deține o tehnologie la care nici nu visam pe Pământ. Dar ca medic... îmi este greu să cred că au vreun mijloc prin care să inverseze îmbătrânirea, așa cum noi credem cu toții că o vor face.

– Entropia este o mare curvă, a intervenit Alan. Dar avem teorii care descriu procese prin care entropia poate fi inversată.

– Există indicii care sugerează că ne vor îmbunătăți cumva, într-un fel sau altul, am spus.

– Care ar fi acelea? a întrebat Harry. Spune-mi repede, pentru că teoriile lui Tom despre Armata Galactică de Moșnegi mi-au tăiat pofta de mâncare.

– Le aveți în fața voastră. Dacă nu ne-ar putea repara, atunci nu ne-ar da să mâncăm toate aceste lucruri pline de grăsimi și care ne-ar doborî pe majoritatea dintre noi în mai puțin de o lună.

– Foarte adevărat, a zâmbit Susan. O observație excelentă, John. Deja mă simt mai bine.

– Mulțumesc. Și, pe baza acestui indiciu, am atâta încredere că FCA or să mă scape de toate bolile, încât mai fac un tur pe la bufet.

– Adu-mi câteva brioșe, a strigat Thomas în urma mea.

– Leon! Scoală, timpul pentru somn s-a terminat. Ai o întâlnire la ora opt.

Leon zăcea grămadă pe patul lui.

Am încercat să-i dau un ghiont mai zdravăn și am observat că buzele lui erau vinete.

La naiba, mi-am spus, și l-am zgâlțâit de câteva ori. Nimic. L-am apucat de haine și l-am dat jos, pe podea. Era complet inert.

Mi-am luat PDA-ul și am chemat ajutoare. Apoi am îngenuncheat lângă el și i-am făcut respirație artificială, până când o echipă medicală a intrat în cabină și m-a dat deoparte. Dincolo de ușă deja se strânseseră câțiva curioși. Am zărit-o pe Jesse și am chemat-o înăuntru. L-a privit pe Leon și și-a dus mâna la gură.

– Care-i starea lui? am întrebat pe unul dintre medicii care cercetau PDA-ul lui Leon.

– E mort, mi-a răspuns acesta. A murit cam acum o oră. Pare a fi un infarct.

A lăsat PDA-ul deoparte și s-a ridicat.

– Amărâtul de el... A bătut atâta cale, ca să-i plesnească pompa tocmai acum!

– Încă un voluntar pentru Brigăzile Fantomă, i-a răspuns celălalt medic.

M-am încruntat spre el. În acele momente, gluma lui nu avea niciun haz.

Patru

– În ordine, ia să vedem.... a spus medicul, când am intrat în cabinet, cu privirea în ecranul unui PDA mare. Ești John Perry, corect?

– Așa este.

– Sunt doctorul Russell, mi-a zis privindu-mă. Arăți de parcă tocmai ți-ar fi murit câinele.

– De fapt, mi-a murit colegul de cameră.

– A, da – a aruncat o privire către ecranul PDA-ului. Leon Deak. Ar fi trebuit să-l consult imediat după tine. O programare nefericită pentru el... În fine, să revenim la ale noastre.

A tastat ceva pe ecran, preț de câteva secunde, zâmbind tot timpul. Compasiunea lui Russell cam lăsa de dorit.

– Acum – a spus el întorcându-și din nou privirea spre mine – să ne ocupăm de tine.

Cabinetul conținea pe doctorul Russell, pe mine, o măsuță, un scaun pentru doctor și două cuve, asemănătoare cu niște incubatoare mari. Acestea din urmă aveau în interior un contur care sugera o siluetă umană. În plus aveau un capac transparent și curbat spre exterior. Fiecare cuvă avea la capăt un aparat dotat cu un braț care se termina cu un dispozitiv concav. Iar „cupa“ aceasta s-ar fi potrivit perfect pe un cap de om. Și asta, sincer să fiu, îmi cam dădea fiori.

– Intră aici, a spus Russell, deschizând capacul incubatorului de lângă mine. Fă-te comod și vom începe imediat.

– Trebuie să mă dezbrac? am întrebat, gândindu-mă că o examinare medicală înseamnă, printre altele, și o examinare fizică.

– Nu. Dar dacă te face să te simți mai bine, n-ai decât.

– De fapt, se dezbracă cineva chiar dacă nu este necesar?

– De bună seamă. Dacă ți s-a spus, multă vreme, să faci ceva într-un anumit fel, este greu să renunți brusc la vechile obiceiuri.

Mi-am păstrat hainele. Am lăsat PDA-ul pe măsuță, am intrat în cuvă și m-am întins pe spate. Russell a închis capacul și s-a dat deoparte.

– Ai răbdare câteva secunde până ajustez aparatele, mi-a spus în vreme ce tasta de zor pe ecranul PDA-ului.

Am simțit cum materialul din care era alcătuit interiorul cuvei începe să se muleze pe formele și dimensiunile mele.

– A fost cam ciudat, am comentat.

Dr. Russell s-a mărginit să zâmbească.

– Vei sesiza o serie de vibrații, m-a avertizat și a avut dreptate.

– Spune-mi, l-am întrebat în vreme ce cuva zumzăia sub mine, cei care au intrat înaintea mea... Unde s-au dus de aici?

– Pe ușa aia, din spate, a dat el din mână fără să-și ridice privirea de pe ecranul PDA-ului. Acolo este zona de recuperare.

– Zona de *recuperare*?

– Nu te îngrijora, mi-a spus. Examinarea medicală nu e pe atât de rea pe cât te-am făcut eu să crezi. De fapt, suntem aproape de final cu scanarea.

A tastat de câteva ori pe ecran și zumzetul s-a oprit.

– Acum ce trebuie să fac? am întrebat.

– Stai liniștit. Mai avem doar un pic, după care putem să luăm rezultatele examinării.

– Vrei să spui că este gata?

– Medicina modernă este minunată, nu-i așa? a zâmbit după care mi-a arătat ecranul PDA-ului care tocmai descărca datele scanării. Și nici nu a trebuit să scoți limba și să spui „Aaaaaaa".

Mda, dar cât de detaliată poate fi această examinare? am întrebat neîncrezător.

– Suficient... Domnule Perry, când ai avut ultimul examen medical?

– Acum șase luni.

– Și care a fost prognosticul medicului tău?

– Spunea că sunt într-o formă destul de bună, dar că am ceva probleme legate de tensiunea arterială, în sensul că este puțin cam mare. De ce?

– În principiu, avea dreptate. Totuși, am impresia că nu a observat cancerul testicular.

– Pardon?!

Dr. Russell a întors din nou ecranul către mine. Organele mele genitale erau redate într-un amestec de culori, era pentru prima dată când... mi le vedeam din față.

– Uite aici, mi-a arătat un punct negru pe testiculul stâng. Acesta este nodulul. Destul de măricel... E cancer, cu siguranță.

M-am holbat la el.

– Știi, doctore, majoritatea medicilor ar fi găsit o cale mai delicată ca să anunțe așa ceva...

– Îmi pare rău, domnule Perry, nu am vrut să par indiferent sau

lipsit de tact. Dar chiar nu este nicio problemă. Până și pe Pământ, cancerul de testicul se tratează ușor, mai ales în fazele incipiente, cum este cazul de față. Varianta cea mai sumbră ar fi fost ca dumneata să fi pierdut un testicul. Dar lucrul ăsta nu este un sfârșit de lume.

– Doar dacă ești deținătorul acelui testicul, am mârâit.

– Asta este mai degrabă o problemă de psihologie. Nu doresc în niciun fel să-ți creez o stare de neliniște. Nu vreau să te mai gândești la asta. În câteva zile vei trece printr-un proces de examinare fizică amănunțită, când ne vom ocupa și de această problemă. Până atunci nu vei avea niciun neajuns. Cancerul este localizat, nu a dat metastaze la plămâni sau la ganglionii limfatici. Cu alt cuvinte, ești în ordine.

– Am să-mi pierd coiul?

Russell a zâmbit:

– Cred că, deocamdată, îl poți păstra. Dacă îl vei pierde vreodată sau nu, ar trebui să fie ultima ta grijă. Așadar, în afară de cancer, care, fie vorba între noi, nu este îngrijorător, ești într-o formă fizică bună. Asta este vestea cea bună. În perioada următoare nu va trebui să intervenim cu nimic asupra stării tale de sănătate.

– Dar ce ați fi făcut dacă se descoperea ceva cu adevărat grav? am întrebat. Vreau să spun, dacă aveam cancer în stadiu terminal.

– „Terminal“ este un termen cam imprecis, domnule Pery. Cu toții suntem cazuri „terminale“ pe termen lung. Noi nu dorim aici, cu această examinare, decât să menținem starea de sănătate a fiecăruia și intervenim doar în cazurile în care viața recruților este cu adevărat în primejdie. Astfel încât toată lumea să fie în viață în zilele următoare. Cazul nefericit al colegului tău de cameră, Leon Deak, nu este tocmai neobișnuit. Am mai avut cazuri cu recruți care au murit înainte de examenul medical. Iar asta nu este în beneficiul niciuneia dintre părți.

Russell a consultat din nou PDA-ul și a continuat:

– Bun, în cazul lui Leon Deak, care a murit din pricina unui infarct, am fi intervenit astfel încât să înlăturăm colesterolul de pe vasele de sânge, paralel cu un tratament de întărire a arterelor și venelor. Asta este, de altfel, tratamentul cel mai des întâlnit aici. Majoritatea arterelor de șaptezeci și cinci de ani necesită un astfel de tratament. În cazul tău, dacă ar fi fost un cancer avansat, am fi redus tumorile și am fi izolat regiunile afectate, astfel încât să nu ai niciun fel de problemă de sănătate în următoarele zile.

– Dar de ce nu-l tratați? am întrebat. Dacă puteți să-l „izolați", înseamnă că puteți și să-l eliminați. Dacă se dorește asta.

Putem face așa ceva. Dar nu este necesar, a răspuns doctorul. În zilele următoare vei trece printr-un proces medical foarte amănunțit. Noi trebuie doar să te ținem în viață până atunci.

– Oricum, ce înseamnă acest „proces de examinare amănunțită"?

– Înseamnă că, după ce vei trece de acest proces, ai să râzi de cât de îngrijorat ai fost pentru un cancer la testicule. Îți garantez.... Acuma, mai avem doar un singur lucru de făcut aici. Apleacă puțin capul, te rog.

L-am ascultat. Doctorul Russell s-a ridicat și a început să manevreze brațul acela sinistru, chiar deasupra capului meu.

– În următoarele două zile, este extrem de important pentru noi să avem o imagine cât mai completă și exactă a activității tale cerebrale, a spus el mișcându-se înapoi. Ca să facem asta, va trebui să-ți implantez o matrice de senzori în craniu.

– Și cum se realizează asta? am întrebat cuprins de neliniște.

– Vei simți, chiar acum, un mic șoc în craniu și în lungul gâtului.

L-am simțit.

– Aceștia sunt injectorii care se poziționează singuri. Injectorii sunt un fel de seringi hipodermice și prin intermediul lor se injectează senzorii. Aceștia, la rândul lor, sunt foarte mici. Dar numeroși. Cam douăzeci de mii. Nu te teme, sunt sterilizați.

– Va durea?

– Nu atât de tare, mi-a răspuns, și a apăsat o zonă a ecranului PDA-ului.

Douăzeci de mii de microsenzori s-au aruncat în craniul meu și am simțit ca și cum patru lame de secure încearcă să-mi secționeze capul.

– La dracu'! Am încercat să-mi prind capul cu mâinile. Tot ce am reușit a fost să mă lovesc de capacul cuvei.

– Morții mă-tii! am zbierat. Ai spus că nu va durea!

– Am spus că nu va durea „așa de tare", mi-a răspuns Russell.

– Așa de tare, față de ce? Față de călcătura unui elefant pe creștetul capului?

– Nu așa de tare ca atunci când se conectează senzorii între ei. Vestea bună este că în momentul în care se conectează, durerea încetează. Stai liniștit, nu durează mai mult de un minut.

A tastat iarăși ceva la PDA. Zeci de mii de ace au început să foreze în craniul meu în toate direcțiile. Niciodată nu mi-am dorit mai mult să caftesc un doctor ca în acel moment.

– Nu știu ce să zic, a spus Harry. Cred că avem cu toții un look interesant.

Spunând acestea își trecea mâna peste cap. Cu toții aveam capetele pline de minuscule pete cenușii în locurile în care douăzeci de mii de senzori subcutanați se așezaseră ca să măsoare activitatea cerebrală.

Grupul de dimineață, de la micul dejun, s-a reunit din nou, la prânz. De data aceasta acompaniați și de Jesse împreună cu colega ei de cameră, Maggie. Harry proclamase că de acum suntem constituiți oficial într-o gașcă denumită „Bătrânii Bășinoși" și a cerut să declanșăm o cafteală cu mâncare cu cei de la masa vecină. Propunerea a picat la vot, mai ales datorită lui Thomas, care a argumentat că, o dată azvârlită, mâncarea nu mai poate fi mâncată.

Iar prânzul se anunța chiar mai bun decât micul dejun. Dacă se poate imagina așa ceva.

– Și încă un lucru, a adăugat Thomas. După injecția asta pe care ne-au făcut-o în creier de dimineață, am fost aproape pe punctul de a nu mai mânca nimic.

– Nu pot să cred una ca asta, a comentat Susan.

– Am spus aproape, a precizat Thomas. În fine, mi-ar fi plăcut să am o cuvă din astea acasă. Ar fi redus timpul alocat unei consultații cu optzeci la sută. Adică, mai mult timp pentru golf.

– Grija ta față de pacienți este copleșitoare, a intervenit Jesse.

– Ba! Am jucat golf cu majoritatea dintre ei. Toți și-ar fi dorit o astfel de invenție. Și, oricât de mult mă doare să o spun, l-a ajutat pe medicul care m-a consultat să pună un diagnostic pe care eu n-aș fi fost în stare să-l pun niciodată. Chestia asta este visul oricărui diagnostician. A descoperit o tumoare mititică pe pancreasul meu. Nu aș fi reușit să detectez tumoarea acasă decât după ce ar fi crescut mult mai mult sau după ce ar fi început să se facă simțită prin simptome specifice. A mai avut careva dintre voi vreo surpriză asemănătoare?

– Cancer pulmonar, a mărturisit Harry. Câteva puncte pe plămâni.

– Chisturi ovariene, a adăugat Jesse secondată de Maggie.

– Artrită reumatoidă în stadiu incipient, a spus Alan.

– Cancer testicular, am recunoscut eu.

Toți bărbații de la masă s-au strâmbat.

– Au! a exclamat Thomas.

– Mi-au spus că voi supraviețui, am adăugat.

– Vei avea un mers descentrat, mi-a atras atenția Susan.

– Gata cu asta! am exclamat.

– Ceea ce nu înțeleg este de ce nu s-au străduit să ne vindece, a rostit încet Jesse. Medicul meu mi-a arătat un chist de mărimea unei pastile de gumă de mestecat, dar mi-a spus să nu-mi fac probleme din pricina asta. Nu cred că pot fi atât de detașată, încât să nu mă îngrijoreze așa ceva.

– Thomas, se presupune că ești medic. Ce sunt drăcoveniile astea mici? De ce nu s-au rezumat doar la o scanare a creierului? a întrebat Susan, lovindu-se ușor cu degetele peste fruntea plină de puncte cenușii.

– Dacă ar fi să ghicesc, și asta și fac de fapt, pentru că nu am niciun indiciu... aș spune că doresc să ne vadă creierul în funcțiune în fiecare clipă, atunci când ne învârtim pe aici sau când suntem la instrucție. Și cum nu pot face asta dacă am fi legați de aparate, ne-au vârât aparatele în creier.

– Mulțumesc pentru explicația asta convingătoare pe care deja mi-o dădusem și singură, a continuat Susan. Eu întrebasem, de fapt, la ce au nevoie de așa ceva.

– Habar n-am, a răspuns Thomas. Poate că, în cele din urmă, ne pregătesc niște creiere noi. Sau poate că explorează posibilitatea de a adăuga țesut cerebral și au nevoie să știe care parte a creierului are nevoie de îmbunătățiri. Tot ce nădăjduiesc este să nu mai fie nevoie să ne introducă încă un set de astfel de porcării. Cele pe care mi le-au băgat aproape că m-au omorât de durere.

– Că veni vorba despre asta, am auzit că ți-ai pierdut colegul de cabină azi-dimineață, a spus Alan întorcându-se spre mine. E totul în ordine cu tine?

– Nu-i nicio problemă, am răspuns. Totuși este deprimant. Medicul meu mi-a spus că dacă ar fi reușit să ajungă la consultație după cum fusese programat, ar fi putut să-l salveze. I-ar fi dat ceva care să-i înlăture colesterolul sau ceva de genul ăsta. Cred că ar fi trebuit să trag de el mai mult ca să ajungă la micul dejun. În felul acesta, poate că ar fi ajuns la medic.

– Nu te învinovăți, m-a consolat Thomas. Nu aveai de unde să știi. Oamenii mai și mor.

– Desigur. Dar nu la o aruncătură de băț de „revizia generală“, așa cum a numit-o medicul meu.

Harry a intervenit pe un ton aprins:

– Fără să par mitocan, legat de ce s-a întâmplat...

– Știi doar că asta poate avea urmări grave, a rostit repede Susan.

– ...Când eram la liceu, a continuat Harry aruncând cu un colț de pâine spre Susan – dacă se întâmpla să-ți moară colegul de cameră, ți se permitea să sari peste examenele de la sfârșitul semestrului. Știți și voi, din pricina traumei generate de un asemenea eveniment...

– Destul de ciudat, și colegului de cameră i se permitea să sară peste examene, cam din aceleași motive, a adăugat Susan.

– Nu mi-am pus niciodată problema astfel. Oricum, te-ai gândit că s-ar putea să te lase în pace pentru restul zilei? a încheiat Harry.

– Mă îndoiesc, am răspuns. Chiar dacă m-ar lăsa de capul meu, n-aș accepta așa ceva. Ce altceva aș avea de făcut? Să stau în cabină toată ziua? Că tot vorbeam despre depresie, după cum știi, cineva a murit acolo.

– Te-ai putea muta, a intervenit Jesse. Poate că a mai murit vreun coleg de cabină al altcuiva.

– Ăsta este un gând macabru. Oricum, nu am de gând să mă mut. Regret moartea lui Leon, desigur. Dar acum am o cabină întreagă la dispoziția mea.

– Se pare că procesul de vindecare a început deja, a remarcat Alan.

– Încerc să dau uitării durerea.

– Nu prea ești vorbăreață, nu-i așa? s-a adresat Susan, brusc, lui Maggie.

– Nu prea, a răspuns ea.

– Ce aveți fiecare în orar mai departe? a întrebat Jesse.

Ne-am căutat PDA-urile, apoi ne-am oprit brusc, cuprinși de un sentiment de vinovăție.

– Parcă am fi fost la liceu, a murmurat Susan.

– La naiba, a exclamat Harry și a împins PDA-ul deoparte. Suntem deja o gașcă. Să fie mereu ca acum!

Prima sesiune de evaluare am făcut-o împreună cu Harry. Am fost conduși într-o sală plină cu scaune dotate cu pupitre.

– Sfinte Sisoe, a exclamat Harry așezându-se. Chiar suntem la liceu. Adunarea s-a înviorat în momentul în care asistentul UC a intrat în sală. Era o femeie.

– Vi se vor testa cunoștințele de limbaj, precum și abilitățile matematice, ne-a comunicat examinatoarea. Primul test deja vi s-a încărcat în PDA. Atenție, este un test cu variante multiple de răspuns. Aveți la dispoziție treizeci de minute. Răspundeți la cât de multe întrebări puteți. Dacă terminați mai devreme, rămâneți liniștiți la locurile voastre sau mai treceți o dată cu privirea peste întrebări. Vă rog să nu colaborați între voi. Începeți acum.

Mi-am privit PDA-ul. Aveam un test de analogii verbale.

– Trebuie să fie o glumă, am șoptit.

Mulți dintre cei prezenți chicoteau sau zâmbeau. Harry a ridicat mâna și a întrebat:

– Doamnă, ce punctaj trebuie să fac pentru a intra la Harvard?

– Am mai auzit gluma asta, a răspuns netulburată femeia. Vă rog să vă concentrați asupra testului.

– Am așteptat șaizeci de ani ca să-mi ridic nota la matematică, a murmurat Harry. Hai să văd cum mă descurc.

A doua sesiune a fost și mai aiurea.

– Vă rog să urmăriți pătratul alb. Doar cu privirea, fără să mișcați capul.

Asistenta a redus lumina din cameră și pe unul dintre pereți a apărut un pătrat alb. Șaizeci de perechi de ochi s-au ațintit pe el. Încet, pătratul a început să se miște de colo colo.

– Nu pot să cred că a trebuit să urc în spațiu pentru așa ceva, a comentat Harry în surdină.

– Poate lucrurile vor evolua în bine, i-am răspuns. Dacă suntem norocoși, o să avem parte de încă un pătrat la care să ne uităm.

Pe perete a apărut al doilea pătrat.

– Ai mai fost pe aici, nu-i așa? m-a întrebat Harry.

Mai târziu ne-am despărțit și am avut parte de activități individuale. Prima cameră în care am intrat singur conținea un asistent și o grămadă de cuburi.

– Construiește o casă din cuburi, te rog.

– Doar dacă voi căpăta o cutie de suc în plus, i-am răspuns.

– Am să văd ce pot face, mi-a promis asistentul.

Am ridicat o casă din cuburi și am trecut în camera următoare. Un alt asistent UC mi-a oferit o foaie de hârtie și un creion. Pe hârtie era desenat un labirint.

– Începi din mijlocul labirintului, mi s-a spus. Încearcă să găsești o ieșire.

– Isuse Hristoase, până și un șobolan amețit ar putea face asta.

– Să sperăm că da... Oricum, haide să vedem dacă și tu poți.

Am reușit. În camera următoare mi s-a cerut să denumesc o serie de

litere și de numere. Am încetat să mă mai minunez de ceea ce mi se cerea. Doar făceam ceea ce doreau să fac.

Ceva mai târziu, spre amiază, m-au scos din sărite.

– Ți-am citit dosarul, mi-a spus asistentul, un individ slab, pe care o pală de vânt mai zdravănă l-ar fi înălțat în aer ca pe un zmeu de hârtie.

– Așa...

– Zice că ai fost căsătorit.

– Am fost.

– Ți-a plăcut? Să fii căsătorit?

– Desigur. Mai mult decât să fiu necăsătorit.

A zâmbit ironic.

– Și? Ce s-a întâmplat? Ai divorțat? Ai înșelat-o cu altele până s-a prins?

Orice talente amuzant-enervante ar fi avut individul, acestea începeau să pălească repede.

– A murit, am răspuns.

– Mdea... Cum s-a întâmplat?

– A avut un atac.

– Tre' să fii recunoscător pentru asta. Poc, și creierul se preface, cât ai clipi, într-o piftie. Mai bine că nu a supraviețuit. Altminteri ar fi ajuns o balenă grasă, țintuită la pat ca o legumă. Ar fi trebuit s-o hrănești cu paiul sau cu ceva asemănător...

Și zicând acestea, a început să scoată sunete de parcă ar fi supt un pai invizibil.

N-am spus nimic. O parte din creierul meu își imagina cam cât de repede aș fi putut să pun mâna pe el și să-i frâng gâtul. Numai că eu stăteam acolo, uimit și plin de furie. Pur și simplu, nu-mi venea să cred ce auzeam.

Undeva, în străfundurile minții, cineva îmi spunea să încep să respir, altminteri aș fi dat colțul.

Un beep scurt s-a făcut auzit din PDA-ul asistentului.

– În ordine, a spus el și s-a ridicat brusc. Am terminat. Domnule Perry, vă rog să-mi permiteți să-mi cer scuze pentru remarcile pe care le-am făcut pe seama soției dumneavoastră. Rolul meu aici este acela de a crea un răspuns de furie din partea recruților, într-un timp cât mai scurt. Modelul psihicului dumneavoastră ne-a arătat că ați fi oferit un astfel de răspuns ca urmare a unor comentarii de felul celor pe care tocmai le-am făcut. Vă rog să fiți sigur că nu mi-aș fi permis altfel să vorbesc așa despre soția dumneavoastră...

Am clipit prostește câteva secunde. După care, am izbucnit:

– Ce fel de test imbecil a mai fost și ĂSTA?

– Sunt de acord că este un test extrem de neplăcut și de aceea îmi cer scuze încă o dată. Nu fac altceva decât ceea ce mi s-a ordonat.

– Sfinte Hristoase! Ai idee cât de aproape am fost să-ți rup gâtul?

– Chiar am, mi-a răspuns bărbatul cu o voce foarte calmă care arăta că, într-adevăr, știuse. PDA-ul meu vă urmărește starea mentală. Sunetul pe care l-ați auzit era semnalul de avertisment că veți acționa. Dar chiar și fără PDA, aș fi știut. Fac asta de multă vreme și știu la ce să mă aștept.

Încă mai căutam să mă liniștesc.

– Faci asta cu fiecare recrut? Cum naiba de mai ești încă în viață?

– Înțeleg la ce vă referiți. De fapt, am fost desemnat să fac asta tocmai pentru constituția mea firavă. Fiecare recrut are impresia că mă poate spulbera oricând. Sunt foarte bun în rolul de „mică jigodie“. Oricum, sunt în stare să imobilizez un recrut dacă este

cazul. De obicei, nu este necesar. După cum spuneam, fac lucrul ăsta de multă vreme.

– Nu e o slujbă plăcută.

Am reușit, în cele din urmă să mă liniștesc.

– Este o slujbă murdară, dar cineva trebuia să o facă, mi-a răspuns. Ce este interesant este că fiecare recrut are nevoie de stimuli diferiți pentru a declanșa răspunsul de furie. La dumneavoastră a fost ușor. Este o slujbă cu stres destul de mare. Și nu oricine o poate face.

– Nu cred că ești prea popular prin baruri.

– De fapt, mi s-a spus că sunt un tip fermecător. Atunci când nu enervez lumea în mod intenționat. Domnule Perry, suntem gata. Dacă binevoiți să treceți de ușa aceea, o să intrați la următorul test.

– N-or să mă mai scoată iarăși din sărite, nu-i așa?

– S-ar putea să vă mai enerveze unele chestii. Dar asta va fi doar pe barba dumneavoastră. Testul ăsta îl facem o singură dată.

M-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit.

– Știu acum că doar îți faci datoria. Dar vreau ca și tu să știi că soția mea a fost o persoană minunată. Și ar fi meritat un tratament mai bun decât ce ați făcut voi aici.

– Știu că era minunată, domnule Perry. Știu asta...

Am trecut dincolo de ușă. În camera următoare, o domnișoară drăguță și care se întâmpla să fie complet goală mi-a cerut să îi povestesc tot ceea ce îmi aminteam despre petrecerea de la ziua mea de naștere, atunci când am împlinit șapte ani.

– Nu pot să cred că ne-au arătat filmul ăsta chiar înainte de cină, s-a plâns Jesse.

– Nu a fost chiar înainte de cină, a răspuns Thomas. Bugs Bunny a

fost înainte. Oricum, nu a fost chiar atât de rău.

– Mda, poate dumneata să nu fi fost complet dezgustat de un film despre chirurgia intestinală, Domnule Doctor. Dar noi ceilalți l-am găsit foarte nepotrivit, a replicat Jesse.

– Să înțeleg că nu mai vrei costița aceea? a continuat Thomas, cu privirea ațintită pe tava ei.

– Ați avut cu toții parte de femeia aceea despuiată, care vă descosea despre amintirile din copilărie? am întrebat.

– Am avut un bărbat, a răspuns Susan.

– Femeie, a spus Harry.

– Bărbat la Jesse.

– Femeie, a spus Thomas.

– Bărbat, a recunoscut Alan.

Ne-am întors privirile către el.

– Care-i faza? Sunt gay...

– Ce rost a avut asta? Mă refer la persoana dezbrăcată, nu la faptul că Alan e gay.

– Mulțumesc, mi-a răspuns Alan sec.

– Au încercat să provoace un anumit răspuns, asta a fost tot, a răspuns Harry. Toate testele de astăzi au fost de maniera asta. Răspunsuri primare la stimuli emotivi sau intelectuali. Și care pot constitui fundamentul pentru emoții și abilități intelectuale mult mai complexe. Cred că încearcă să-și dea seama cum gândim și cum reacționăm la un nivel primar. Evident, persoana dezbrăcată trebuia să vă excite din punct de vedere sexual.

– Dar ce rost aveau întrebările despre copilărie? am insistat.

– Ce este sexul fără un pic de vinovăție? a spus Harry dând din

umeri.

– Ce m-a enervat cel mai tare a fost testarea în care trebuia să mă enervez, a spus Thomas. Jur că era cât pe ce să îl iau la bătaie pe individul ăla. Mi-a spus că echipa mea favorită, Cubs, ar trebui să fie retrogradată pentru faptul că în două secole n-a fost în stare să câștige un singur campionat.

– Mie mi se pare corect, l-a „încurajat“ Susan.

– Nu începe și tu, soro! Atât îți spun, nu te lega de Cubs.

Dacă prima zi fusese dedicată descifrării intelectului nostru, a doua zi a fost dedicată descifrării puterilor noastre. Sau, mai degrabă, descifrării neputințelor noastre.

– Iată mingea, mi-a arătat un asistent. Arunc-o înapoi la mine.

Așa am făcut. Mi s-a cerut să mă deplasez. Am făcut câțiva pași în lungul unei mici piste de atletism. Apoi au vrut să alerg puțin. Și câteva mișcări cu brațele... Câteva mișcări de picioare... Am jucat un joc video. Am făcut tir pe un perete. Am și înotat (partea asta mi-a plăcut; de când mă știu, am iubit înotul... atâta vreme cât capul meu se află la suprafață). Vreme de două ore am fost lăsat într-o cameră de recreere alături de alți recruți, unde ni s-a recomandat să facem orice ne trece prin cap. Am jucat biliard, o vreme. După care am trecut la ping-pong. Și, Doamne ajută, am jucat și shuffleboard. Și nici măcar o dată n-am asudat, câtuși de puțin.

– Ce rahat de armată mai e și asta? i-am întrebat pe Băsinoși când ne-am reîntâlnit la prânz.

– Ceva noimă are, a apreciat Harry. Ieri ni s-au explorat emoțiile primare, precum și primul nivel al intelectului. Astăzi ni se evaluează potențialul fizic de bază. Din nou par a fi interesați de bazele activităților înalt organizate.

– Nu prea înțeleg cum jocul de ping-pong poate fi un indicator pentru activități fizice înalt organizate, i-am răspuns.

– Coordonare ochi-mână. Sincronizare. Precizie.

– Nu poți ști niciodată când o să fii nevoit să azvârli înapoi o grenadă inamică, a completat Alan.

– Exact! Ce-ai fi vrut să ne ceară? Să alergăm un maraton? Ne-am fi prăbușit cu toții înainte de a ajunge la capătul primei mile.

– Vorbește numai în numele tău, fleșcăitule, a mormăit Thomas.

– Rectific, a zâmbit Harry. Prietenul nostru Thomas va reuși să alerge șase mile înainte ca să-i crape inima. Asta dacă nu-l vor lovi niște crampe de stomac înainte.

– Nu fi caraghios, toată lumea știe că ai nevoie de hidrați de carbon înaintea unei curse. Motiv pentru care am să mă duc să mai iau o porție de tăiței.

– Nu alergi niciun maraton, Thomas, i-a spus Susan.

– Încă e devreme.

– De fapt, orarul meu pe mai departe este gol, a anunțat Jesse. Văd că nu am nimic planificat pentru restul zilei. Iar pentru mâine singurul lucru programat este încheierea îmbunătățirilor fizice, de la ora 0600 la 1200. După care urmează o adunare generală a recruților la ora 2000, imediat după cină.

– La fel arată și orarul meu.

O consultare rapidă a PDA-urilor a fost suficientă. Toată lumea avea liber.

– Ei bine? Cum ne distrăm mai departe? am întrebat.

– Mai este loc de shuffleboard, a propus Susan, dar Harry a venit cu altă ofertă.

– Am o idee mai bună. Aveți de gând să faceți ceva anume pe la 1500?

Cu toții am dat din cap că nu.

– Strașnic. Ne întâlnim aici. Am o excursie pentru Bătrânii Bășinoși.

– Chiar avem voie să fim aici? a întrebat Jesse.

– Sigur că da, i-a răspuns Harry. De ce nu am avea? Și chiar dacă nu ne-ar fi permis accesul... ce-or să ne facă? Încă nu suntem în armată, așa că nu putem să fim deferiți Curții Marțiale.

– Nu putem fi judecați, dar ne-ar putea arunca în spațiu printr-un sas, a insistat Jesse.

– Nu fi caraghioasă, asta ar însemna o risipă de aer.

Harry ne condusese pe puntea de observații din zona Colonială a navei. Și, într-adevăr, nu ni se spusese nouă, recruților, că nu avem voie în acea parte a navei. Dar nici nu ni se spusese explicit că avem voie sau că ar trebui să ne fâțâim pe acolo. Ne opriserăm pe puntea pustie și arătam ca un grup de școlari care vor să tragă cu ochiul la un spectacol de striptease.

Într-un fel, cam asta și eram.

– După testele de azi, am intrat în vorbă cu unul dintre tipii de la UC, ne-a povestit Harry. Omul mi-a spus că astăzi, la 1535, *Henry Hudson* va face primul său salt. Și m-am gândit că, de fapt, niciunul dintre noi nu a văzut un salt. Așa că l-am întrebat de unde s-ar vedea cel mai bine saltul. Și mi-a spus că de aici, de unde suntem acum... cu fix patru minute înainte de salt.

– Îmi cer scuze, a intervenit Thomas. Tăițeii au fost grozavi, dar intestinul meu gros cred că este de altă părere.

– Te rog să ne scutești, pe viitor, de asemenea informații, s-a strâmbat Susan. Încă nu ne cunoaștem prea bine.

– Păi cum altfel m-ai putea cunoaște mai bine?

Nimeni nu s-a obosit să-i răspundă.

– Știe cineva unde ne aflăm acum? Adică, unde anume în spațiu? am

întrebat după câteva momente de tăcere.

– Încă suntem în sistemul solar, a răspuns Alan arătând spre cupola transparentă. Încă se văd constelațiile. Uite, acolo-i Orion. Am străbătut o distanță prea mică pentru ca stelele să-și modifice semnificativ poziția aparentă pe cer. Altminteri, constelațiile ar fi trebuit să se deformeze sau să ajungă de nerecunoscut.

– Și către ce se va face saltul? a întrebat Jesse.

Tot Alan a răspuns:

– Către Sistemul Phoenix. Dar asta nu înseamnă mare lucru, pentru că Phoenix este numele planetei și nu al stelei. Există o constelație, Phoenix, uite-o acolo... Dar planeta Phoenix nu are nicio legătură cu ea. Din câte îmi aduc aminte, sistemul în care se află această planetă ar fi în Constelația Lupus, care este mult mai spre nord – și degetul lui ne-a arătat o altă aglomerare de stele –, dar steaua cu pricina nu se vede cu ochiul liber.

– Dar văd că te pricepi, a rostit Jesse admirativ.

– Mulțumesc. Când eram mai tânăr am vrut să mă fac astronom. Dar salariul unui astronom era o mizerie. Așa că am ajuns fizician.

– Se scot bani din descoperirea de noi particule subatomice? a vrut Thomas să știe.

– Nu prea, a recunoscut Alan. Dar am pus la punct o teorie care a ajutat compania unde eram angajat să creeze noi sisteme de stocare a energiei pentru navele maritime. Politica de stimulare a firmei mi-a oferit un procent din profit. Asta a însemnat mai mulți bani decât aș fi putut cheltui. Și crede-mă că m-am străduit din greu...

– Trebuie să fie tare bine să fii bogat, a oftat Susan.

– Nu era prea rău, a recunoscut Alan. Sigur, acum nu mai sunt bogat. Renunți la tot când te înrolezi. Și mai sunt și altele pe care le pierzi. Mă refer la toată energia irosită pentru a învăța aranjamentul stelelor în constelații. Peste un minut, acestea nu vor mai reprezenta nimic. Acolo unde mergem nu vor mai exista Ursa Minor sau Orion sau Cassiopeia. Poate părea un lucru prostesc, dar îmi va fi mai dor

de constelații decât de banii pierduți. Mereu poți face rost de alți bani. Dar aici nu ne vom întoarce niciodată. Este pentru ultima dată când văd constelațiile mele dragi.

Susan s-a apropiat de Alan și l-a cuprins pe după umeri.

– Mai avem un pic, a anunțat Harry și a început o numărătoare inversă.

Când a ajuns la „unu", ne-am ridicat privirile către cupolă.

Nu a fost deloc spectaculos. Cu o secundă în urmă ne uitam la un cer plin de stele. Peste altă secundă priveam un cer la fel de plin de stele. Dacă ai fi clipit în acel moment, ai fi ratat saltul. Totuși, deși asemănător, se putea spune că este un cer cu totul străin. Nu aveam cunoștințele de astronomie ale lui Alan, dar fiecare dintre noi, acasă, ar fi reușit să recunoască Orion sau Carul Mare printre puzderia de stele. Aici nu mai erau de găsit. O absență subtilă, dar fundamentală. M-am uitat pe furiș la Alan. Stătea țeapăn ca un par, mână în mână cu Susan.

– Întoarcem, ne-a avertizat Thomas.

Am privit stelele care se deplasau ușor pe boltă, pe măsură ce *Henry Hudson* își schimba cursul. Și, dintr-odată, o uriașă felie albastră din planeta Phoenix a plutit deasupra noastră. Iar deasupra ei (sau sub ea, din punctul nostru de vedere) se afla o stație spațială atât de întinsă și de masivă și atât de aglomerată, încât nu mai eram în stare de altceva decât să ne holbăm prostește la ea.

În cele din urmă, cineva a rupt tăcerea. Spre surprinderea noastră, fusese Maggie.

– Uită-te la asta..., a murmurat.

Ne-am întors privirile către ea, lucru care a enervat-o într-un fel:

– Nu-s mută. Doar că nu vorbesc mult. Dar asta merită câteva cuvinte...

– Pe bune, a rostit Thomas întorcându-și privirea spre stație. Asta face ca Stația Colonială de pe Pământ să semene cu un biet țăruș.

– Câte nave crezi că sunt acolo? m-a întrebat Jesse.

– Habar n-am, am răspuns. Zeci de nave. Ar putea fi chiar sute, după cum văd. Nici măcar nu știam că există atâtea nave.

– Dacă mai e vreunul dintre noi care își imaginează că Pământul este buricul Universului, ar cam fi momentul să-și revizuiască părerile, spuse Harry.

Am stat și am privit lumea cea nouă, de dincolo de cupolă.

PDA-ul meu a sunat la 0545. Îl programasem să mă trezească la 0600. Ecranul pâlpâia rapid. Era un mesaj cu eticheta URGENT.

> **NOTĂ:**
> **De la 0600 la 1200 vom coordona procedurile finale de îmbunătățire fizică pentru toți recruții. Pentru a se asigura desfășurarea fără probleme a acestui proces, este necesar ca toți recruții să aștepte în cabinele lor până când reprezentanții UC vă vor însoți, pe fiecare în parte, către locul unde se va desfășura această etapă de îmbunătățire fizică. Pentru a veni în ajutorul unei desfășurări fără evenimente, cabinele vor fi încuiate începând cu 0600. Vă rugăm să folosiți timpul rămas pentru a rezolva orice altă problemă care presupune deplasarea la toalete. Dacă după 0600 este necesar să mergeți la toaletă, contactați personalul UC de pe puntea dumneavoastră prin intermediul PDA-ului. Veți fi anunțați cu un sfert de oră înainte de întâlnirea cu reprezentanții UC. Vă rugăm să fiți echipați și pregătiți, când aceștia vor sosi la dumneavoastră. Nu se va servi micul dejun. Prânzul și cina se vor servi ca și până acum, conform orarului.**

La vârsta mea nu trebuie să-mi spună cineva de două ori să merg să fac pipi. Am fugit spre toaletă ca să rezolv problema, trăgând

nădejde că programarea mea avea să fie cât mai devreme. Asta ca să nu fiu nevoit să mă tot cer afară.

În cele din urmă, nu a fost nici devreme, nici târziu. La 0900, PDA-ul m-a avertizat sonor, iar la 0915 fix am auzit un ciocănit scurt în ușă și o voce de bărbat m-a strigat pe nume. Am deschis ușa și am văzut doi coloniali de partea cealaltă. M-au lăsat să dau fuga la toaletă, după care i-am urmat pe drumul spre cabinetul doctorului Russell. Am așteptat câteva momente, până când mi s-a permis să intru.

– Îmi pare bine să te văd din nou, domnule Perry, a spus el întinzându-mi mâna.

Însoțitorii mei au ieșit imediat pe ușa opusă celei prin care intrasem.

– Te rog să intri în cuvă.

– Ultima dată când am făcut asta m-ai lovit cu câteva mii de alice în cap, i-am răspuns. Așa că te rog să mă ierți dacă nu-s prea entuziast să fac asta.

– Te înțeleg, m-a consolat Russell. Oricum, astăzi este fără durere. Și suntem un pic în întârziere. Așa că, dacă ești amabil...

Mi-a arătat cuva. Am intrat cam în silă.

– Dacă simt ceva mai mult decât o pișcătură, am să ți-o trag, l-am avertizat.

– Mi se pare corect, a spus Russell închizând capacul cuvei.

Am remarcat că, spre deosebire de data trecută, doctorul Russell a încuiat capacul. Poate că îmi luase amenințarea în serios. Nu m-a deranjat prea tare.

– Spune-mi, domnule Perry, ce părere ai despre ultimele două zile? m-a întrebat, după ce a încuiat capacul.

– Cam fără sens și enervante, i-am răspuns. Dacă știam că mă vor trata ca pe un copil de grădiniță, probabil că nu m-aș fi înrolat.

– Cam asta spun toți, m-a liniștit Russell. Am să-ți explic în câteva

cuvinte ce vom încerca să facem mai departe.... Ți-am implantat matricea de senzori din două motive. Primul motiv, așa cum probabil că bănuiești deja, este acela de a monitoriza activitatea cerebrală în toate momentele, în vreme ce desfășori diferite activități obișnuite sau în momentele când încerci diferite stări și trăiri fundamentale. Fiecare creier uman procesează informațiile și experiențele într-un mod mai mult sau mai puțin asemănător. În același timp, fiecare creier folosește anumite trasee neurale, care procesează informațiile într-un mod unic printre celelalte creiere. Este analog cu faptul că mâna unui om are cinci degete, dar fiecare mână are propriul set de amprente care nu se mai repetă la nimeni altcineva. Ceea ce am încercat să facem a fost să descifrăm „tiparul" tău mental. Limpede?

Am dat din cap afirmativ.

– Bun. Așadar înțelegi acum de ce te-am pus să faci unele lucruri ridicole sau caraghioase, timp de două zile.

– Cum a fost să stau la taclale despre ziua mea de la șapte ani, cu o femeie complet goală.

– Am obținut o mulțime de informații utile atunci.

– Nu prea înțeleg cum.

– Explicația ar fi prea tehnicistă, m-a asigurat Russell. Fiecare împrejurare în care te-ai aflat în ultimele două zile ne-a furnizat o mulțime de informații cu ajutorul cărora am reușit să stabilim maniera în care creierul tău folosește rețelele neurale și felul în care procesează diferiții stimuli externi. Toată această informație o folosim pentru a construi un tipar, un mulaj.

Înainte să întreb al cui mulaj, doctorul Russell a reluat explicațiile.

– Al doilea motiv... Matricea de senzori mai face și altceva decât să înregistreze activitatea creierului tău. Poate transmite în timp real o reprezentare precisă a activității tale cerebrale. Altfel spus, poate transmite la distanță... conștiința ta. Iar acest lucru este foarte important, deoarece, spre deosebire de procesele caracteristice ale creierului, conștiința nu poate fi înregistrată. Transferul trebuie să se

facă în direct.

– Transferul..., am bâiguit eu.

– Exact.

– Nu te supăra... Despre ce dracu' vorbești acolo?

Russell a zâmbit.

– Domnule Perry, atunci când te-ai înrolat în armată, credeai că te vom întineri, nu-i așa?

– Da. Toată lumea crede acest lucru. Nu poți duce războaie cu armate formate din moșnegi. Cu toate acestea, numai bătrânii sunt recrutați. Trebuie să aveți un mijloc prin care bătrânii devin tineri.

– Și cum crezi că se poate realiza asta?

– Nu știu, i-am răspuns. Tratament genetic, transplanturi de organe clonate. Se înlătură organele îmbătrânite și se înlocuiesc cu altele tinere.

– Ești destul de aproape de adevăr... Într-adevăr, recurgem la tratamente genetice, precum și la organe clonate. Dar nu „înlăturăm" nimic. Exceptându-te pe tine.

– Mă tem că nu înțeleg, doctore...

Brusc, mi s-a făcut frig. Ca și cum realitatea începea să se fisureze și prin crăpăturile ei se strecura ceva necunoscut, înfiorător.

– Domnule Perry... Corpul tău este bătrân. Organismul dumitale nu ar mai fi dus-o multă vreme. Nu are niciun rost să încercăm să-l salvăm sau să-l îmbunătățim. Trupul dumitale nu este un obiect care să capete valoare odată cu trecerea timpului sau pe care să-l putem repara la nesfârșit, înlocuindu-i componentele defecte. Tot ceea ce poate face un corp bătrân este să... îmbătrânească. Așa că te vom scăpa de el. Cu totul. Singurul lucru pe care îl vom păstra din tine este singurul lucru care nu s-a degradat vreodată. Este vorba despre mintea ta, despre conștiința ta, este vorba despre sinele tău.

Spunând acestea, Russell s-a îndreptat spre ușa prin care însoțitorii mei ieșiseră și a ciocănit ușor. După care s-a întors spre mine.

– Privește-ți cu atenție trupul, domnule Perry. În curând, îi vei spune adio. Pentru că dumneata vei merge în altă parte...

– Unde anume, doctore? am întrebat.

Aveam gura uscată, încât abia puteam să articulez cuvintele.

– Ai să mergi aici, a răspuns deschizând ușa.

Dincolo de ușă, se aflau cei doi coloniali. Unul dintre ei împingea un scaun cu rotile pe care se afla cineva. Mi-am întors privirea spre ei. Apoi m-am uitat la scaunul pe care l-au adus în cabinet. Și am început să tremur.

Eram eu...

Cu cincizeci de ani mai tânăr.

Cinci

– Tot ceea ce vreau acum de la tine este să te liniștești, mi-a spus Russell.

Cei doi coloniali așezaseră versiunea mea tânără în cealaltă cuvă. Nu opusese niciun fel de rezistență. Se putea la fel de bine să fi fost în comă. Sau chiar un cadavru. Îl priveam hipnotizat. Și îngrozit. Un gând fugar m-a felicitat că fusesem la baie înainte de a veni aici. Altminteri aș fi făcut pe mine.

– Cum...? am început să întreb și m-am oprit. Aveam gura prea uscată pentru a vorbi. Russell a șoptit ceva unuia dintre coloniali, iar acesta a dispărut pentru câteva secunde, după care s-a întors cu un pahar cu apă. Russell mi-a dat să beau, ceea ce era bine, pentru că nu știu dacă aș fi fost în stare să ridic paharul la gură.

– „Cum“ este de obicei agățat de două întrebări, mi-a explicat. Prima întrebare ar fi „Cum ați reușit să creați o versiune mai tânără a mea“. Îți amintești că acum zece ani am luat probe din ADN-ul tău. Cu ajutorul acestuia am construit noul corp...

A dat paharul deoparte și am reușit să articulez:

– O clonă.

– Nu tocmai. ADN-ul a fost modificat puternic. Poți vedea, de altfel, cea mai evidentă diferență... Noul tău corp este verde.

Oarecum șocat de noua mea versiune, nu mi-am dat seama imediat

de acest lucru care, în condiții normale, ar fi sărit în ochi.

– Este verde, am spus după câteva secunde de stupoare.

– Vrei să spui că dumneata ești verde, domnule Perry. Mă rog, vei fi așa cam peste cinci minute... Bun, acesta este răspunsul la una din întrebările care încep cu cuvântul „Cum“. A doua întrebare ar fi „Cum o să mă trimiteți dincolo?“, a continuat el arătând spre strigoiul acela verde. Răspunsul este simplu: îți transferăm conștiința.

– Dar cum? am întrebat.

– Preluăm modelul activității cerebrale a creierului tău, model magistrat de matricea de senzori, și îl transferăm dincolo. Și pe dumneata, în același timp. Cu ajutorul tiparului informațional al creierului tău am pregătit creierul clonei astfel încât, imediat ce se realizează transferul, să te simți ca acasă în noul trup. Evident că lucrurile sunt mult mai complexe decât cele pe care ți le-am spus eu. În ordine, haidem să te conectăm.

Russell a început să manevreze brațul articulat al cuvei pe deasupra capului meu. Mi-am mișcat țeasta, într-un gest reflex de apărare, și Russell s-a oprit.

– Nu-ți introducem în cap nimic, domnule Perry. Injectorul a fost înlocuit cu un amplificator. Nu ai de ce să te temi.

– Îmi pare rău, i-am răspuns și mi-am așezat capul în poziția inițială.

– Nu ai de ce, m-a liniștit Russell potrivindu-mi casca brațului pe cap. Te comporți mai bine decât majoritatea recruților. Cel care a fost aici înaintea ta a zbierat mai tare ca un porc dus la casap, după care a leșinat. Am fost nevoiți să-l transferăm în stare de inconștiență. Dar se va trezi mult mai tânăr și verde pe deasupra... Și foarte, foarte agitat. Crede-mă, dumneata ești cuminte ca o păpușă.

Am zâmbit și am privit către trupul în care urma să poposesc.

– Unde este casca lui?

– Nu are nevoie de așa ceva... După cum am spus, corpul a fost

puternic modificat.

Russell a tăcut și a început să tasteze ceva la PDA-ul său.

– Sună cam înfricoșător.

– Ai să poți să faci deosebirea când vei fi acolo, a spus Russell întorcându-se spre mine. În ordine, suntem gata. Am să-ți spun ce se va întâmpla în momentele imediat următoare.

– Chiar te rog, doctore.

A întors PDA-ul cu ecranul spre mine.

– Când voi apăsa pe butonul acesta, a început arătându-mi un buton de pe ecran, rețeaua de senzori va începe să transmită activitatea ta cerebrală către amplificator. În momentul în care această activitate cerebrală va fi complet cartografiată, voi conecta cuva la o rețea de calculatoare specializate. În același moment, o conexiune similară va fi realizată cu celălalt creier. După stabilirea legăturii între cele două creiere, vom începe transferul de conștiință. În clipa în care celălalt creier va prelua în întregime conștiința dumitale, vom întrerupe legătura cu vechiul trup, iar dumneata vei fi într-un nou corp. Întrebări?

– Această procedură a dat vreodată rateuri?

– Știam că ai să mă întrebi asta... Răspunsul este da. În unele cazuri, ceva nu merge cum trebuie. Oricum, este un eveniment extrem de rar. Fac asta de mai bine de douăzeci de ani și nu am avut decât un singur eșec. O femeie care a avut un atac cerebral masiv în timpul transferului. Tiparul cerebral a devenit instabil, iar transferul de conștiință nu a mai avut loc.

– Așadar... atâta vreme cât nu mor... voi trăi.

– Un mod interesant de a pune problema. Așa este.

– Și cum știi că s-a realizat trasferul de conștiință?

– O să aflăm de aici, mi-a răspuns arătându-mi ecranul PDA-ului. Și vom ști cu siguranță atunci când ne vei spune chiar tu asta. Crede-

mă, vei ști și tu când s-a realizat transferul.

– Vorbești de parcă ai fi trecut prin așa ceva, doctore.

Russell a zâmbit.

– De fapt, am trecut... de două ori.

– Păi nu ești verde.

– Sunt la al doilea transfer. Nu trebuie să fii verde pentru totdeauna, mi-a răspuns oarecum trist și melancolic.

După care a clipit de câteva ori și a privit ecranul PDA-ului.

– Regret, dar trebuie să încetăm cu întrebările și răspunsurile, domnule Perry. Mai am și alți recruți care așteaptă. Așadar, ești gata să începem?

– La naiba! Nu-s gata! Mi-e atât de frică, de-s gata să fac pe mine.

– Reformulez: ești gata să treci peste asta?

– Dumnezeule, da...

– Atunci să o facem, a răspuns Russell și a apăsat pe buton.

Cuva a vibrat ușor, ca și cum un mecanism a prins să lucreze în interiorul ei. M-am uitat întrebător spre Russell.

– Amplificatorul, mi-a răspuns. Va dura cam două minute.

Am mormăit ceva a încuviințare și mi-am privit noul trup. Zăcea inert în cuva cealaltă, ca o păpușă din ceară căreia cineva îi scăpase vopsea verde în matrița în care fusese turnată. Arăta ca mine, cu mulți, mulți ani în urmă. De fapt, mai bine decât am arătat eu vreodată. În tinerețe, nu fusesem cel mai atletic personaj din cartier. Noul meu trup era la fel de musculos ca al unui înotător de performanță. Și avea o claie de păr. Nici măcar nu mă puteam imagina locuind în acel trup.

– Suntem la rezoluție maximă, m-a anunțat Russell. Deschidem

conexiunile.

Un mic brânci. Și, dintr-odată, am avut sentimentul unui puternic efect de ecou în creier.

– Auzi cu ecou? m-a întrebat Russell, am dat din cap afirmativ.

– Rețeaua de calculatoare, mi-a răspuns. Conștiința ta percepe micul decalaj temporal dintre tine și rețea. Nu trebuie să te îngrijorezi... În ordine, deschidem conexiunea dintre noul trup și rețea.

Trupul celălalt a deschis ochii.

– Are ochi de pisică, am murmurat.

– Tu ai ochi de pisică, m-a corectat Russell. Perfect... amândouă conexiunile sunt deschise, iar nivelul de zgomot este minim. Am să pornesc transferul imediat. Te vei simți un pic dezorientat.

O lovitură ușoară, cu degetul, pe ecranul PDA-ului. Alt buton... și am simțit... că mă duuuuuuuuuuuc în jooooooos (ca și cum cineva mă strivea trecându-mă printr-o sită fină) și toate amintirile și tot ceea ce trăisem vreodată m-au izbit în față, ca și cum m-aș fi lovit, în plină alergare, de un zid din cărămizi

o imagine limpede, în fața altarului

kathy mergând agale pe culoarul dintre scaune

piciorul ei agățându-se de marginea rochiei de mireasă

o mică ezitare în pașii ei

o redresare delicată și un surâs

ca și cum mi-ar fi spus

de parcă asta m-ar fi putut opri

o altă imagine clară cu Kathy... *unde naiba am pus vanilia aia,* iar apoi zgomotul scos de mixer lovind podeaua bucătăriei

(fir-ar să fie kathy)

Apoi sunt eu, din nou, holbându-mă la doctorul Russell, simțindu-mă ușor amețit, văzând simultan și chipul doctorului, dar și ceafa lui și gândindu-mă, drace, asta este o șmecherie tare, și am avut impresia că gândesc stereo.

Mi-a picat fisa. Sunt în două locuri diferite, în același timp.

Am zâmbit și am văzut vechiul trup cum zâmbește și am văzut noul trup cum zâmbește.

– Încalc legile fizicii, am rostit cu două guri, încalc legile fizicii.

Iar el a spus:

– Ai ajuns.

A tastat iarăși ceva la afurisitul ăla de PDA. Și am rămas cu un singur eu.

Eram în celălalt. Știam asta, pentru că nu vedeam decât vechiul trup. Care se uita la mine cu o expresie ce părea a spune că tocmai i se întâmplase ceva teribil de ciudat. Apoi, privirea lui mi-a spus... gata, nu mai e nevoie de mine.

Și a închis ochii.

– Domnule Perry?... Domnule Perry?

Russell îmi rostea numele, plesnindu-mă ușor peste obraji.

– Da... Sunt aici, doctore... Scuze...

– Care este numele tău întreg?

Am cumpănit câteva secunde.

– John Nicholas Perry.

– Care este ziua ta de naștere?

– Zece iunie.

– Cum îl chema pe învățătorul tău dintr-a doua?

L-am privit în ochi.

– Hristoase mare, nu-mi puteam aminti asta nici când eram în vechiul meu trup!

– Bine ai venit în noua ta viață, domnule Perry, mi-a zâmbit Russell. Ai reușit să treci... foarte ușor. Poți să ieși, acum.

A deschis larg capacul cuvei.

M-am apucat cu mânile, cu mâinile mele verzi, de marginile cuvei și m-am tras afară. După primul pas, m-am oprit uimit. Russell s-a apropiat de mine.

– Ai grijă, ai fost, multă vreme, un om bătrân. Ai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești să fii din nou tânăr.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine... spre exemplu, te poți îndrepta de spate.

Avea dreptate. Mi-am îndreptat spatele, ușor, cu grijă. Am mai făcut un pas înainte. Și încă unul. Partea bună era că nu uitasem cum să merg. Am început să zâmbesc prostește, în vreme ce mă plimbam agale prin cabinet.

– Cum te simți?

– Mă simt tânăr, doctore, i-am răspuns cu o voce veselă.

– Așa și trebuie. Vârsta biologică a corpului tău este de douăzeci de ani. De fapt, este mult mai mică... dar putem forța trupurile să ajungă mult mai repede la vârsta dorită.

Am încercat o săritură mică și am avut impresia că aș fi putut, dintr-un pas, să ajung înapoi pe Pământ.

– Nici măcar nu-s destul de bătrân ca să am voie să beau alcool, doctore.

– Înăuntru ai totuși șaptezeci și cinci de ani...

M-am oprit din țopăială și m-am îndreptat spre cealaltă cuvă. Spre vechiul corp. Părea trist și cumva... prăbușit în sine. I-am atins ușor chipul cu degetele. Era cald și încă respira. M-am dat un pas înapoi.

– E încă viu, doctore!

– Creierul său însă este mort, mi-a răspuns Russell. Toate funcțiile cognitive sunt transferate complet în noul corp. Imediat ce ai fost mutat, am oprit activitatea cerebrală a vechiului trup. Acuma este... pe pilot automat. Au mai rămas doar funcțiile de bază, respirația, bătăile inimii... Lăsat în pace, se va stinge în câteva zile.

M-am apropiat încet de cuvă.

– Ce se va întâmpla cu el, mai departe? am întrebat.

– Va fi păstrat așa încă o vreme. Domnule Perry, îmi pare rău că sunt nevoit să te grăbesc, dar va trebui să te întorci în cabina ta. Mai am și alți recruți care așteaptă și trebuie să rezolv destul de mulți dintre ei până la amiază.

– Dar am câteva întrebări referitor la noul corp...

– Am descărcat în PDA-ul tău toate informațiile de care ai nevoie, mi-a răspuns Russell.

– Mulțumesc, doctore.

– Pentru puțin.

Russell a făcut un semn cu capul spre cei doi coloniali.

– Oamenii aceștia te vor însoți până la cabină. Încă o dată, felicitări.

– Așteaptă un pic, doctore, am uitat ceva.

Am strâns ușor mâna stângă a vechiului trup. Pe inelar avea o verighetă subțire, din aur. Am scos-o și am pus-o pe inelarul meu stâng. Apoi mi-am mângâiat vechiul chip, cu noile mele degete.

– Mulțumesc, mi-am spus. Mulțumesc pentru tot. Apoi am plecat însoțit de cei doi.

NOUL TU

O introducere în secretele noului corp
pentru recruții FCA
Din partea Colonial Genetics
Două secole de experiență în crearea de corpuri mai bune

(Aceasta era prima pagină a prezentării din PDA-ul meu. Și era frumos ilustrată cu celebra schiță a lui Leonardo da Vinci, cu individul acela înscris în niște dreptunghiuri și cercuri. Doar că individul din schiță era unul verde.)

De acum te afli în noul corp oferit de FCA. Felicitări! Corpul pe care îl deții este rezultatul unor decenii de cercetări ale unor colective de oameni de știință de la Colonial Genetics și este optimizat pentru cerințele specifice serviciului în FCA. Acest material este o scurtă prezentare a celor mai importante caracteristici și funcții ale noului corp. Totodată oferă și câteva răspunsuri la cele mai frecvente întrebări legate de corp.

NU DOAR UN CORP NOU – UN CORP MAI BUN

Ai observat, cu siguranță, culoarea verde a pielii noului corp. Nu este un capriciu cosmetic. Noua ta piele (KloraDerm™) conține clorofilă. În acest mod, organismul tău poate obține un surplus de energie din mediul înconjurător. În plus, ajută organismul să folosească atât oxigenul, cât și dioxidul de carbon.

Drept rezultat: te vei simți odihnit o perioadă îndelungată de timp și vei fi capabil să îndeplinești mai bine sarcinile tale din FCA. Aceasta este doar una dintre îmbunătățirile aduse corpului tău.

Iată o listă cu alte funcții și îmbunătățiri:

- **➢ Sângele normal a fost înlocuit cu SmartBlood™, un țesut inteligent, capabil să asigure un aflux sporit de oxigen, dar și un sistem imunitar capabil să reziste agresiunilor externe: boli, toxine sau chiar hemoragii abundente.**
- **➢ Tehnologia CatsEye™ îți oferă o vedere nemaivăzută! Numărul crescut de receptori optici din retină oferă imagini cu o rezoluție mai mare decât ar putea fi obținută prin alte mijloace naturale. Amplificatorii de lumină dau posibilitatea de a vedea clar în medii cu grad de iluminare foarte scăzut.**
- **➢ Setul UncommonSense™ vă permite să pipăiți, să adulmecați, să auziți și să gustați așa cum nu ați mai făcut-o vreodată. Structura nervoasă extinsă, precum și conexiunile nervoase optimizate lărgesc aria de percepție în toate sensurile. Iar acest lucru va fi evident încă din prima zi!**
- **➢ Cât de puternic vrei să fii? Cu tehnologia HardArm™, care amplifică forța musculară și scurtează timpii de reacție, vei fi mai puternic și mai rapid decât ai visat vreodată. Atât de rapid și de puternic încât, conform reglementărilor în vigoare, Colonial Genetics nu poate vinde această tehnologie pe piața civilă. Un adevărat avantaj pentru tine, recrut!**
- **➢ Niciodată nu vei fi deconectat! Nu vei pierde niciodată calculatorul BrainPal™, deoarece acesta se află instalat în propriul creier.**

Dispozitivul brevetat de noi, „Interfața Ajustabilă pentru Asistență“, lucrează direct cu tine, astfel încât poți accesa BrainPal™ prin orice mijloc dorești. De asemenea, BrainPal™ coordonează toate dispozitivele anorganice din noul corp (cum ar fi SmartBlood™). FCA au încredere în această tehnologie uluitoare și la fel vei avea și tu.

TE CONSTRUIM MAI BINE

Vei fi, fără îndoială, uluit de cât de multe lucruri vei putea face cu acest nou corp. Dar te-ai întrebat cum a fost proiectat? Trebuie să știi că noul tău corp face parte din ultima generație de corpuri proiectate de Colonial Genetics. Cu ajutorul tehnologiilor brevetate, adaptăm informațiile genetice ale altor specii la cele mai noi descoperiri în domeniul nanoroboticii, pentru a îmbunătăți toate caracteristicile noului corp. Acest lucru reprezintă un efort extraordinar, dar, în final, ne vei mulțumi pentru tot ceea ce am făcut.

De la primele încercări, realizate cu aproape două secole în urmă, am dezvoltat neîncetat noi procedee și tehnici. Pentru a realiza efectiv modificările pe un organism, se folosesc mai întâi simulări amănunțite pentru a vedea dinainte rezultatele unor astfel de modificări. Apoi se trece la testarea pe modele biologice și doar după aceea respectivele modificări sunt folosite la proiectarea unui corp nou, pe baza ADN-ului tău. De aceea, putem să te asigurăm că fiecare îmbunătățire este cât se poate de sigură și este testată riguros înainte de a fi folosită. Și toate acestea pentru a te construi mai bine!

ÎNTREBĂRI FRECVENTE DESPRE NOUL CORP

1. Corpul meu are o marcă sau un nume de model?

Da! Noul tău corp este cunoscut sub numele de Seria Defender XII, model „Hercules“. Tehnic este numit CG/FCA Model 12, Revision 1.2.11. Acest model de corp este folosit numai de FCA. În plus, fiecare corp are propriul său număr de serie, pentru eventuale lucrări de întreținere. Poți afla numărul de serie cu ajutorul lui BrainPal™. Nu fi îngrijorat, pentru activitățile de rutină poți folosi în continuare numele tău obișnuit.

2. Corpul meu îmbătrânește?

Seria Defender este proiectată să asigure serviciul în FCA la parametri maximi pe întreaga durată de operare. Pentru aceasta, tehnici regenerative speciale, care acționează la nivel genetic, vor reduce tendințele naturale entropice ale corpului. Într-un regim de întreținere normală, corpul tău va rămâne la parametrii nominali atâta vreme cât îl vei folosi în FCA. Eventualele răni sau incapacități vor fi remediate în timpi foarte scurți, astfel încât să poți redeveni apt cât mai repede.

3 Se pot transmite copiilor mei aceste calități?

Nu. Corpul tău împreună cu sistemele biologice și tehnologiile încorporate în el sunt brevetate de Colonial Genetics și nu pot fi transferate fără autorizație. De asemenea, pe măsură ce Seria Defender a fost modificată până la stadiul actual, ADN-ul acestor modele a ajuns să fie incompatibil cu ADN-ul uman. Testele au demonstrat că embrionii rezultați din încrucișări cu persoane nemodificate genetic nu sunt viabili. Pe de altă parte, FCA au constatat că posibilitatea de a transmite informațiile genetice pe cale ereditară nu este un lucru esențial pentru scopurile sale. Prin urmare, fiecare model Defender este livrat steril, dar cu toate celelalte funcții intacte.

4. Implicațiile teologice ale noului corp mă îngrijorează. Ce este de făcut?

În vreme ce Colonial Genetics și FCA nu au o poziție oficială față de implicațiile teologice sau psihologice ale transferului de conștiință dintr-un corp în altul, înțelegem faptul că unii recruți pot avea unele preocupări sau îngrijorări de această natură. Fiecare contingent de recruți are un corp de clerici care reprezintă principalele religii de pe Pământ. În plus, există și un compartiment de psihologie, în cadrul căruia se pot asigura diferite terapii de către psihologi calificați. Vă recomandăm să discutați astfel probleme cu aceștia.

5. Câtă vreme voi sta în noul corp?

Seria Defender este proiectată pentru scopurile FCA. Prin urmare, câtă vreme vei fi în FCA vei putea folosi toate îmbunătățirile tehnologice și biologice ale noului tău corp. După ce vei părăsi FCA, vei fi transferat într-un corp obișnuit, creat pe baza ADN-ului tău inițial.

Din partea Colonial Genetics, te felicităm încă o dată pentru noul corp. Știm că te va sluji cu credință pe toată durata serviciului tău în FCA. Îți mulțumim pentru serviciul adus coloniilor și... succes în noul tău corp!

Am închis PDA-ul și m-am îndreptat către micul lavabou din cabină. Am privit, în oglindă, noul chip.

Era imposibil de ignorat aspectul ochilor. Avusesem ochi căprui, cu câteva puncte aurii. Kathy obișnuia să-mi spună că, de fapt, micile puncte aurii de pe iris nu-s altceva decât acumulări de grăsime, așa citise ea, odată. Așa că aveam ochii grași.

Dacă avusesem ochii grași, ăștia pe care îi vedeam acum erau de-a dreptul obezi. Erau aurii de la marginea pupilei până la marginea irisului, unde aveau nuanțe de verde. Marginea în sine era de un verde smarald și din ea porneau linii fine, verzi, peste zona aurie, și se opreau lângă pupilă. Acestea erau înguste și verticale, din pricina luminii reflectate de oglindă. Am stins lumina de la oglindă, apoi pe cea din tavan. Singura sursă de lumină era acum un mic led de la PDA. Vechii mei ochi nici măcar nu ar fi fost în stare să o zărească.

După un moment, noii ochi s-au adaptat la întuneric. Camera era clar în întuneric, dar puteam să disting limpede fiecare obiect. M-am studiat din nou în oglindă: pupilele erau acum complet deschise, ca și cum aș fi luat o supradoză de atropină. Am aprins lumina de la oglindă iar pupilele mele s-au strâns imediat. Impresionant...

M-am dezbrăcat și mi-am admirat pentru prima dată trupul cel nou. Prima părere părea să fie corectă: arătam de nota zece. Mi-am plimbat mâna peste piept și peste abdomen. Nu avusesem niciodată o asemenea alură atletică. Habar nu aveam cum reușiseră să mă aducă în forma aceea. M-am întrebat cât mi-ar lua să ajung iarăși fleșcăit ca la douăzeci de ani. Apoi m-am întrebat, având în vedere micile retușuri ale ADN-ului, dacă aș reuși vreodată să ajung într-o formă mizerabilă. Speram din toată inima să nu fie posibil. Îmi plăcea de mine, așa nou.

A, și eram complet lipsit de păr de la gene în jos.

Vreau să spun că eram complet spân. Brațele fără păr, picioarele, locurile intime. Mi-am trecut mâna peste obraji încercând să văd dacă se mai pot simți tuleiele bărbii. Nimic. Obrajii mei erau netezi ca un fund de bebeluș. Sau la fel de netezi precum fundul meu, acum. M-am uitat cu grijă în jos, la prețioasele mele podoabe. Lipsite de păr, arătau cam jalnic. În schimb, părul de pe cap era la locul lui, șaten uniform, neschimbat de la ultima mea încarnare.

Mi-am studiat cu atenție una dintre mâini, atent la tonul de verde al pielii. Nu era o culoare aprinsă, mai degrabă un verde palid, ceea ce era bine. Nu mi-ar fi plăcut să arăt ca o sticlă de lichior Chartreuse. Întregul corp avea o culoare uniformă, doar sfârcurile și penisul fiind ușor mai întunecate. Practic, eram la fel ca înainte, doar că aveam altă nuanță. Am remarcat apoi că vasele de sânge erau mai

vizibile decât pe vechiul corp și aveau o tentă gri. Orice culoare ar fi avut SmartBlood, aceasta nu era cu siguranță culoarea roșie. M-am îmbrăcat la loc.

Apoi PDA-ul a scos un beep. Primisem un mesaj.

Din acest moment, ai acces la computerul BrainPal™, scria acolo. **Dorești să-l activezi acum?** Pe ecran erau doar două butoane: DA și NU. Am ales DA.

Și, brusc, venind de nicăieri, am auzit un glas plăcut timbrat, profund și liniștitor. Am tresărit atât de tare, că aproape mi-am ieșit din pielea cea nouă.

– Salut. Ești conectat la calculatorul intern al BrainPal prin intermediul Interfeței Adaptive pentru Asistență. Nu te alarma. Datorită integrării complete a sistemului BrainPal cu sistemul tău nervos, vocea pe care o auzi este generată direct în centrii auditivi din creierul tău.

Grozav, am gândit. Acum aud și voci în capul meu.

– Vei putea opri vocea oricând dorești după ce se va încheia această prezentare. Vom începe prin alegerea unor opțiuni, răspunzând cu „da“ sau „nu“. În acest moment, BrainPal dorește să rostești „da“ și „nu“, la comanda sa, pentru a putea să recunoască fiecare răspuns în parte. Când ești gata, te rog să rostești cuvântul „da“. Îl poți rosti acum.

Vocea s-a oprit. Am ezitat, un pic nedumerit.

– Te rog să rostești „da“, acum, a repetat glasul.

– Da! am articulat un pic neliniștit.

– Mulțumesc pentru răspunsul „da“. Acum te rog să rostești „nu“.

– Nu, am răspuns și pentru o clipă m-am gândit la posibilitatea ca BrainPal să interpreteze că am răspuns „nu“ la cererea lui și, din pricina asta, să-i sară țandăra și să-mi prăjească pe loc creierii.

– Mulțumesc pentru răspunsul „nu“, a continuat vocea, dovedind că

nu o luase ad litteram. Pe măsură ce vom progresa, ai să înveți că nu este necesar să rostești comenzile pentru a te face înțeles de BrainPal. Oricum, la început, probabil te vei simți mai confortabil dacă vei folosi comenzile vocale. În acest moment, ai posibilitatea să alegi între interfața audio sau interfața text. Dorești să comuți pe interfața text?

– Dumnezeule, da... am răspuns.

Vom continua cu interfața text. Era o linie de text care plutea chiar în fața mea. Literele aveau un contrast perfect, indiferent la ce aș fi privit în acel moment. Mi-am mișcat capul. Textul rămânea centrat în câmpul meu vizual. Marfă!

Este recomandabil ca pe durata primei sesiuni text să rămâi așezat pentru a nu te răni. Te rog să stai jos acum. M-am așezat.

Pe durata primei sesiuni de prezentare a sistemului BrainPal™, s-ar putea să consideri mai ușor să verbalizezi comenzile. Pentru a ajuta sistemul BrainPal să înțeleagă comenzile tale, îl vom învăța să recunoască vocea ta. Te rog să rostești următoarele foneme... O listă cu foneme a început să se deruleze în câmpul meu vizual. Le-am citit de la dreapta spre stânga. Apoi, BrainPal m-a pus să rostesc câteva propoziții scurte.

Mulțumesc, a apărut scris. **BrainPal™ este acum în stare să primească pe cale vocală comenzile tale. Vrei să personalizezi sistemul BrainPal™ acum?**

– Da, am răspuns.

Mulți utilizatori consideră nimerit să numească sistemul altfel decât BrainPal™. Vrei să redenumești sistemul BrainPal™ în acest moment?

– Da!

Te rog să rostești numele pe care vrei să-l dai sistemului BrainPal™.

– Găoază 6, am spus eu.

Ai ales numele „Găoază“, mi-a apărut în fața ochilor și, spre meritul lui, BrainPal scrisese numele corect. **Te avertizez că numele acesta este folosit de foarte mulți utilizatori. Vrei să alegi alt nume?**

– Nu, i-am răspuns, oarecum încântat că și alți recruți îl abordaseră pe BrainPal într-o manieră asemănătoare.

Sistemul BrainPal™ se numește acum Găoază**, a scris BrainPal. Dacă dorești, poți schimba acest nume oricând. Acum trebuie să alegi o expresie pentru activarea accesului la sistemul** Găoază**. Deși** Găoază **este activ tot timpul, va răspunde la comenzi doar după ce este activat accesul la sistem. Te rog alege o expresie scurtă.** Găoază **sugerează „Activează** Găoază**“, dar poți alege orice expresie dorești. Te rog să rostești expresia de activare acum.**

– Hei, Găoază, am răspuns.

Ai ales „Hei, Găoază**“. Te rog să repeți pentru confirmare.**

Am repetat. După care mi s-a cerut să aleg o expresie pentru dezactivare. Am ales „Cară-te, Găoază“, firește.

Dorești ca Găoază **să se refere la el la persoana întâi?**

– De bună seamă!

Sunt Găoază.

– Sigur că ești.

Aștept comenzile sau întrebările tale.

– Ești inteligent?

Sunt echipat cu un procesor pentru limbaj natural, dar și cu alte sisteme pentru a înțelege întrebările și comentariile și pentru a furniza răspunsuri la acestea. Acest lucru poate da impresia de inteligență, mai ales când sunt conectat la o rețea mare de calculatoare. Oricum, sistemul BrainPal™ nu este dotat din fabricație cu inteligență. De exemplu acesta este un răspuns automat. Întrebarea aceasta este pusă frecvent.

– Cum mă înțelegi?

În stadiul de față răspund la vocea ta. Pe măsură ce vorbești îți monitorizez activitatea cerebrală și învăț cum lucrează creierul tău când dorește să comunice cu mine. În timp, voi fi în stare să te înțeleg fără a mai fi nevoie să vorbești. De asemenea, vei învăța să mă folosești fără a da comenzi verbale conștiente sau indicații vizuale.

– Ce poți să faci?

Am o serie de abilități. Dorești o listă?

– Te rog.

O listă uriașă s-a desfășurat în câmpul meu vizual.

Pentru a vedea o listă dintr-o subcategorie, selectează categoria, apoi rostește „extinde [nume categorie]". Pentru a executa o acțiune rostește „deschide [nume categorie] ".

M-am apucat să citesc întreaga listă. Se părea că puține erau lucrurile pe care Găoază nu le putea face. Putea trimite mesaje altor recruți. Putea descărca rapoarte de tot felul. Putea să ruleze muzică sau filme. Putea să ruleze până și jocuri. Putea accesa orice document dintr-un sistem. Era în stare să înmagazineze cantități incredibil de mari de date. Putea executa calcule complexe. Putea să pună diagnostice în caz de boală și să recomande tratamente. Putea realiza o rețea locală cu alți utilizatori selectați în prealabil. Era în stare să traducă instantaneu din sute de graiuri terestre sau extraterestre. Putea chiar să furnizeze informații despre oricare alt utilizator de BrainPal aflat în câmpul meu vizual. Opțiunea aceasta am lăsat-o, de altfel, activă. Abia de mă recunoșteam eu pe mine. Mă îndoiam că aș fi fost în stare să recunosc pe cineva din gașca noastră. Una peste alta, Găoază era o chestie tare folositoare.

Am auzit un zgomot de zăvor care se retrage. Ușa mea era de acum descuiată.

– Hei, Găoază... Cât este ceasul?

Ora este 1200.

Pierdusem aproape nouăzeci de minute trăncănind verzi și uscate cu Găoază. Gata, mi-am spus. E timpul să ne întâlnim și cu oameni vii.

– Cară-te, Găoază.

La revedere. Textul a dispărut imediat ce l-am citit.

Cineva ciocănea la ușa mea. M-am dus să deschid. Mi-am imaginat că este Harry. Mă întrebam cum ar fi putut să arate. Am deschis ușa.

Arăta ca o brunetă mortală, cu o piele verde măsliniu și cu o pereche de craci care păreau că nu se mai termină.

– Tu nu ești Harry, am bâiguit prostește.

Bruneta s-a uitat la mine și m-a măsurat din cap până în picioare.

– John? a întrebat în cele din urmă.

Am privit-o cu o expresie opacă preț de o secundă, apoi numele ei m-a izbit chiar înainte ca identitatea să-i apară, plutind fantomatic, în fața ochilor mei.

– Jesse...

A dat din cap. Mă holbam la ea fără să scot un cuvânt. Am deschis gura să spun ceva, dar ea m-a înșfăcat de ceafă și m-a sărutat atât de apăsat, încât m-am dezechilibrat un pic. A reușit să închidă ușa cu piciorul, în vreme ce ne prăbușeam pe podea. Am fost chiar impresionat.

Uitasem cât de ușor poate un tânăr să capete o erecție.

Șase

Uitasem, de asemenea, cât de multe erecții poate avea un tânăr...

– Nu mi-o lua în nume de rău, zise Jesse stând confortabil deasupra mea, după ce-a de-a treia (!) partidă. Dar nu sunt de loc atrasă de tine.

– Slavă Domnului, am spus, altfel aș fi fost redus la un ciot deja.

– Nu mă înțelege greșit, îmi ești foarte drag. Chiar înainte de... – și dădu din mână, încercând să găsească o modalitate de a descrie transplantul regenator – ...de schimbare, mi-ai părut inteligent, drăguț și amuzant. Un bun prieten.

– Aha, am zis. Știi, Jesse, de obicei discursul cu „hai să fim prieteni" se ține pentru a evita o partidă de sex.

– Vreau doar să nu-ți faci păreri greșite despre ce s-a întâmplat.

– Păi eu credeam că are de-a face cu transbordarea magică într-un trup tânăr și cu nevoia imperioasă care urmează de a face sex sălbatic cu prima persoană care îți iese în cale.

Jesse m-a privit țintă câteva clipe, apoi a izbucnit în râs.

– Da! Asta și este. Deși în cazul meu este vorba de a doua persoană... Am și o colegă de cameră, știi...

– A, da? Și cum se prezintă Maggie?

– Oh, Doamne. Mă face să arăt ca o balenă eșuată, John.

Am cuprins-o cu brațele.

– Dar eu văd o balenă foarte drăguță, Jesse.

– Știu! zise Jesse, și se sculă brusc, încălecându-mă. Și-a ridicat brațele și le-a încrucișat după cap, ridicându-și astfel sânii, care erau oricum minunați și foarte fermi. Îi simțeam coapsele fierbinți cum îmi încălzeau mijlocul. Simțeam că o nouă erecție va urma foarte curând.

– Vreau să zic, uită-te la mine, spuse ea, inutil, întrucât nu-mi luasem ochii de pe trupul ei de când se ridicase. Arăt grozav! Și n-o spun ca să mă dau mare. Chestia e că n-am arătat așa de bine în viața reală. Nici pe departe.

– Nu-mi prea vine să cred, am spus.

– Și-a apucat sânii și mi-a împuns sfârcurile în față.

– Îl vezi pe ăsta? a spus, jucându-se cu sânul stâng. În viața reală era cu cel puțin o mărime mai mic, și tot era mare. De la pubertate încoace am avut mereu dureri de spate din cauza greutății lor. Cât despre fermitate... cred că au fost atât de tari doar vreo săptămână după ce am împlinit treisprezece ani. Cel mult.

S-a întins, mi-a apucat mâinile și mi le-a pus pe abdomenul ei perfect plat.

– Nici din ăsta n-am avut. Dintotdeauna am avut un colăcel, chiar și înainte de a avea copiii. Dacă ar fi fost să îl am pe al treilea, s-ar fi lăfăit în burta mea ca într-un apartament.

Mi-am lăsat mâinile să alunece și am apucat-o de fund.

– Dar ăsta?

– Tonaj mare, spuse Jesse râzând. Am fost o fată zdravănă, amice.

– Să fii zdravăn nu e o crimă, am zis.

Și Kathy chiar era așa. Și îmi plăcea.

– N-am avut o problemă cu asta pe-atunci, zise ea. Complexele oamenilor față de corpul lor mi se par stupide. Dar, recunosc, prefer să arăt cum arăt acum.

Și-a plimbat palmele pe trup, provocator.

– Sunt chiar bună! a spus ea chicotind și dându-și capul pe spate.

Am râs.

Jesse s-a întins peste mine și și-a apropiat fața de a mea.

– Cred că treaba cu „ochii de pisică" e fascinantă. Mă întreb dacă au folosit ADN de pisică pentru asta. Înțelegi, dacă au amestecat ADN uman cu ADN felin. Nu m-ar deranja să știu că am o parte pisicească în mine.

– Nu cred că este ADN de pisică. Nu prezentăm niciun alt atribut felin.

Jesse se dădu înapoi.

– Cum ar fi?

– Ei bine, am spus lăsându-mi mâinile să-i mângâie sânii, de exemplu motanii au niște păr pe pușă.

– Fugi de-aici!

– Nu, așa e. Părul ăsta stimulează femelele să ovuleze. Dar ia te uită! Eu n-am așa ceva. Cred că ai fi observat.

– Asta nu dovedește nimic, a spus Jesse, și s-a întins brusc peste mine.

Rânjea lasciv.

– Poate că n-am făcut-o destul de intens ca să-ți apară.

– Simt o provocare?

– Și eu simt ceva, zise ea, și începu să se miște.

– La ce te gândești? mă întrebă ea, mai târziu.

– Mă gândesc la Kathy, și la cât de des făceam ce facem noi acum.

– Adică pe covor? spuse Jesse zâmbind.

Am lovit-o ușurel pe creștet.

– Nu la asta mă refer. Ci la a zăcea după sex, vorbind și bucurându-ne de compania celuilalt. Am făcut asta prima oară când am discutat despre înrolare.

– Dar de ce ați vorbit despre asta? spuse Jesse.

– Kathy a adus vorba. Era la a șaizecea mea aniversare și eram deprimat că îmbătrânesc. Iar ea a propus să ne înrolăm când va veni vremea. Am fost puțin surprins. Noi fuseserăm întotdeauna antimilitariști. Am protestat față de Războiul Subcontinental pe vremea când nu era tocmai sănătos să faci asta.

– Multă lume a protestat față de acel război.

– Da, numai că noi chiar am protestat. S-au făcut și glume pe seama noastră în oraș.

– Și atunci ea cum a susținut înscrierea în armata colonială?

– A zis că nu e împotriva războiului și armatei în general, ci numai împotriva acelui război și a armatei noastre în particular. A spus că oamenii au dreptul de a se apăra și că probabil au și de ce, pentru că universul pare foarte ostil. Și a mai zis că, în afara acestor nobile idealuri, am reușit să devenim tineri din nou.

– Dar n-ați fi putut să vă înrolați împreună. Doar dacă nu erați de aceeași vârstă.

– Nu, ea era cu un an mai mică. Și i-am explicat că dacă m-aș fi înrolat, aș fi devenit oficial mort, n-am mai fi fost considerați

căsătoriți și cine știe dacă ne-am mai fi revăzut vreodată.

– Și ea ce-a zis?

– A spus că astea sunt chestii tehnice. Că mă va găsi oricum și mă va târî la altar, cum a mai făcut-o. Și am crezut-o. Era foarte hotărâtă în chestii din astea.

Jesse se ridică într-un cot și mă privi.

– Îmi pare rău că nu e aici, cu tine, John.

Am zâmbit.

– Nicio problemă. Doar că din când în când mi se face dor de soția mea, asta-i tot.

– Înțeleg. Și mie mi-e dor de soțul meu.

Am privit-o cu atenție.

– Parcă ziceai că te-a părăsit pentru o femeie mai tânără și apoi s-a otrăvit cu mâncare.

– A făcut și una, și alta, și a meritat să moară în chinuri. Nu-mi lipsește bărbatul, ci soțul. E frumos să ai pe cineva al tău, e bine să fii căsătorit.

– Da, e bine să fii căsătorit, am aprobat eu.

Jesse s-a cuibărit la pieptul meu și m-a cuprins cu un braț.

– Desigur, e bine și ce facem noi acum. A trecut ceva vreme de când n-am mai făcut asta.

– Ce? Să stai pe podea?

– Nu, m-a înghiontit ea. Ba da, și asta. Dar mă refeream la a zăcea așa, după o partidă de sex. Și la sex în sine. Nu vrei să știi de când n-am mai făcut toate astea.

– Ba da, chiar vreau să știu.

– Bestie ce ești! De opt ani.

– Atunci nu-i de mirare că ai sărit pe mine din prima clipă, am spus eu.

– Așa e, dar asta doar pentru că erai prin apropiere.

– Mi-a spus mie mama că să fii la locul potrivit în momentul potrivit este foarte important.

– Ciudată mamă ai avut și tu... Hei, Scârbă, cât e ceasul?

– Cee? am întrebat.

– Scuze, vorbeam cu vocea din capul meu.

– Și așa îi zici, „Scârbă"?

– Dar tu cum îi zici vocii tale?

– „Găoază".

– Mda, i se potrivește. Ei bine, Scârbă îmi spune că abia a trecut de ora 1600 și mai sunt vreo două ore până la cină. Înțelegi unde bat?

– Mi-e teamă că nu înțeleg. Cred că nu mai pot și a cincea oară, chiar dacă sunt tânăr și superîmbunătățit.

– Hai, liniștește-te. Eu mă refeream la un pui de somn.

– Să aduc o pătură?

– Nu e nevoie. Dacă am făcut sex pe podea nu înseamnă că trebuie să și dormim pe jos. O să mă culc pe patul rabatabil.

– Și eu dorm singur?

– Te consolez eu. Să-mi aduci aminte când ne trezim.

I-am amintit. Și m-a consolat.

– Dumnezeule, zise Thomas așezându-se la masă cu o tavă plină ochi cu mâncare. Arătăm așa de bine că n-am cuvinte.

Avea dreptate. Bătrânii Băștinoși se schimbaseră fantastic. Thomas, Harry și Alan ar fi putut fi super modele la orice prezentare de modă. Dintre noi patru, eu eram rățușca cea urâtă, și asta în condițiile în care arătam foarte bine. Iar femeile... Jesse era răpitoare, Susan și mai și, cât despre Maggie, ea arăta ca o zeiță. Mă durea să o privesc.

Durea să privești la oricare dintre noi. Am stat câteva minute holbându-ne unii la alții. Și nu era numai grupul nostru. M-am uitat în toată încăperea și n-am văzut nici măcar un singur om urât. Era și plăcut, dar și supărător cumva.

– Asta e imposibil, a spus Harry întorcându-se către mine. I-am cercetat și eu pe toți din sală și cred că e imposibil ca toți să fi fost așa de frumoși pe când erau tineri.

– Vorbește pentru tine, Harry, a zis Thomas. Eu, unul, cred că acum sunt mai puțin atrăgător decât atunci când eram verde ca bradul.

– Acum ești verde la propriu, a spus Harry. Și dacă îl excludem pe Toma Necredinciosul aici de față, vă spun eu că e imposibil ca toți ceilalți să fi fost niște frumuseți. Eu, unul, n-am fost. Când aveam douăzeci de ani eram gras. Aveam o acnee rebelă. Și începusem deja să chelesc.

– Oprește-te, încep să mă excit, a spus Susan.

– Iar eu încerc să mănânc, a zis Thomas.

– Bine, acum că arăt așa e ușor să fac glume, a continuat Harry, luând o atitudine de model profesionist. Dar vă zic că eu cel de acum n-am nicio legătură cu cel care am fost odată.

– Sună de parcă te-ar deranja asta, a observat Alan.

– Să știi că mă deranjează un pic, a admis Harry. Bine, accept schimbarea, dar eu când primesc un cal în dar, îl caut la dinți... De ce trebuie să arătăm toți așa de bine?

– Avem gene bune, a spus Alan.

– De acord, dar ale cui? Ale noastre? Sau unele fabricate în vreun laborator?

– Treaba e că suntem cu toții într-o formă foarte bună, a spus Jesse. Îi spuneam lui John mai devreme că acest corp e într-o stare mult mai bună decât a fost corpul meu real vreodată.

– Și eu spun asta, a intervenit Maggie. Spun „corpul meu real" și mă mă refer la vechiul meu corp. De parcă trupul de-acum nu este cu adevărat al meu. Deocamdată, cel puțin.

– Ba e adevărat, soro, a spus Susan. Trupul ăsta va cere la pipi, ascultă la mine.

– Zise femeia care mă certa că vorbesc aiurea, a comentat Harry.

– Părerea mea este că în afară de trupuri ne-au recondiționat și psihicul, a spus Jesse.

– De acord, dar nu ne-au spus de ce fac asta, a zis Harry.

– Ca să ne lege unii de alții, a intervenit Maggie.

Toți ne-am holbat la ea.

– Ia te uită cine a prins glas...

– Mă lași, Susan... E știut că, psihologic, suntem atrași de persoanele care arată bine. În plus, suntem o adunătură de străini care au puține lucruri în comun. Dacă însă toți suntem arătoși, vom fi mai prietenoși unii cu alții, dacă nu imediat, atunci mai târziu, când vom începe antrenamentele.

– Nu văd cum vom ajuta armata dacă vom pierde timpul flirtând unii cu alții în loc să luptăm, a intervenit Harry.

– Dar nu e vorba despre asta, a revenit Maggie. Atracția sexuală este o chestiune secundară. Este vorba de inducerea încrederii reciproce și a devotamentului. Oamenii ajută instinctiv persoanele atractive și au încredere în ele, iar asta n-are nimic de-a face cu atracția sexuală.

Ăsta e motivul pentru care toți prezentatorii de știri arată foarte bine. Din cauza asta, oamenii frumoși trec mai ușor prin școală sau trebuie să muncească mai puțin la serviciu.

– Dar aici arătăm cu toții foarte bine. Unul care ar arăta doar bine ar putea avea probleme, am intervenit eu.

– De acord, a spus Thomas, chiar și acum unii dintre noi arată mult mai bine ca ceilalți. Eu, unul, când mă uit la Maggie mă simt de parcă mi-a tăiat cineva oxigenul. Fără supărare, Maggie.

– Nu m-am supărat, a răspuns Maggie. Ideea principală nu este cât de bine arătăm acum, ci cât de mult ne-am schimbat. Pe termen scurt această îmbunătățire ne va face să ne simțim bine, iar eu cred că ei asta urmăresc.

Susan se întoarse brusc către Thomas.

– Adică dacă te uiți la mine n-ai probleme cu respirația...

– N-am vrut să insult pe nimeni, se scuză Thomas.

– O să-mi amintesc asta când te voi sugruma, a spus Susan. Asta că tot vorbim despre lipsa de oxigen...

– Terminați cu flirtul, voi doi, a intervenit Alan, întorcându-se apoi spre Maggie. Cred că ai dreptate cu atracția, dar cred că uiți persoana de care ar trebui să fim atrași cel mai mult: noi înșine. Trupurile în care ne găsim acum ne sunt încă străine. Adică în afară de faptul că sunt verde și că am în creier un calculator pe care-l cheamă „Belea“ 7... S-a oprit brusc și ne-a privit pe rând. Voi cum v-ați numit BrainPal?

– „Găoază“, am spus.

– „Scârbă“, a zis Jesse.

– „Coi Mic“, a spus Thomas.

– „Cap de Puță“, a zis și Harry.

– „Satan“, a spus Maggie.

– „Drăguță“, a zis Susan. Se pare că numai mie mi-e simpatic BrainPal.

– Mai degrabă aș zice că doar pe tine nu te-a deranjat să auzi brusc o voce în cap, a comentat Alan. Dar iată care e părerea mea. Întinerirea bruscă și toate schimbările fizice și mecanice ale corpurilor noastre au efecte negative asupra psihicului nostru. Chiar dacă ne bucurăm să fim iarăși tineri – iar eu, unul, mă bucur – tot vom fi străini față de noile corpuri. Dar faptul că arătăm bine ne va ajuta să ne acomodăm mai repede cu situația.

– Știu ceva meserie oamenii ăștia, a conchis Harry sumbru.

– Hei, calmează-te, Harry, a spus Jesse, dându-i un ghiont. Ești singurul în stare să considere că a deveni tânăr și sexy este rodul unei conspirații periculoase.

– Deci crezi că sunt sexy? a întrebat Harry.

– Ești de vis, dragule, a răspuns Jesse, fluturându-și genele către el.

Harry a rânjit prostește.

– E prima dată în secolul ăsta că mi se spune așa ceva... Bine, mă predau.

Omul care stătea în fața sălii pline de recruți era un veteran călit în lupte. BrainPal ne informase că fusese în Forțele Coloniale de Apărare timp de paisprezece ani și că participase la mai multe bătălii, în locuri care nouă nu ne spuneau nimic, dar pe care probabil urma să le cunoaștem în viitor. Acest om fusese în locuri noi, cunoscuse rase noi și le exterminase pe loc. Arăta cam de douăzeci și trei de ani.

– Bună seara, recruți, a spus el după ce ne-am așezat cu toții, sunt locotenentul-colonel Bryan Higgee și pentru restul călătoriei voastre voi fi comandantul vostru. Practic, asta nu înseamnă mare lucru, până la sosirea noastră pe Beta Pyxis III – adică peste o săptămână – voi veți avea un singur obiectiv. Oricum, faptul că aveți un comandant vă va reaminti că sunteți supuși regulilor și procedurilor

FCA. Aveți corpuri noi, iar acestea aduc cu sine noi îndatoriri.

Probabil aveți nedumeriri cu privire la noile corpuri, la ceea ce pot face ele, cât de mult stres pot îndura și cum le veți utiliza în folosul FCA. Răspunsul la toate aceste întrebări va veni imediat ce veți începe antrenamentele pe Beta Pyxis III. Deocamdată, țelul nostru este de a vă familiariza cu noile trupuri. Așa că, pentru restul călătoriei, ordinele sunt simple: distrați-vă cât puteți!

Acest îndemn a provocat murmure și câteva râsete răzlețe. Ideea de a te distra la ordin era contra naturii. Locotenentul-colonel Higgee a rânjit fără pic de veselie.

– Înțeleg că acesta este un ordin ciudat. Dar să vă amuzați folosindu-vă noile corpuri este cea mai bună cale de a vă familiariza cu ele și cu noile voastre abilități fizice. Când veți începe antrenamentele vi se vor cere rezultate foarte bune în cel mai scurt timp. Nu va fi vreme de acomodare. Universul este un loc periculos. Trainingul vostru va fi scurt și dificil. Nu ne putem permite ca voi să nu folosiți la maximum noile corpuri. Recruți, vă rog să folosiți săptămâna care vine ca pe o punte între vechile voastre vieți și cele noi. În acest timp, pe care îl veți găsi în cele din urmă neîndestulător, vă puteți folosi trupurile cele noi, special proiectate pentru uz militar, pentru a gusta din nou plăcerile vieții de civil. Veți descoperi că pe *Henry Hudson* există facilități pentru orice activitate, joc sau plăcere pe care le-ați avut pe Pământ. Folosiți-le. Bucurați-vă de ele. Obișnuiți-vă să lucrați cu noile trupuri. Învățați care este noul lor potențial și vedeți dacă le puteți ghici limitele. Doamnelor și domnilor, ne vom întâlni din nou pentru ședința de încheiere înainte de începerea antrenamentelor. Până atunci, distrați-vă. Nu glumesc când spun că, deși traiul în FCA are avantajele sale, această săptămână este ultima în care vă puteți bucura în liniște de noile voastre corpuri. Vă sfătuiesc să folosiți cu înțelepciune această perioadă. Vă sfătuiesc să vă distrați. Asta este tot. Sunteți liberi.

Și ne-am dezlănțuit.

Să începem, evident, cu sexul. Toată lumea o făcea cu toată lumea, în toate locurile de pe navă, inclusiv unele despre care nu știam că

există. După prima zi, în care a devenit clar că orice locșor cât de cât ferit va fi folosit pentru tăvăleală, a devenit obicei să faci zgomot în timpul deplasărilor, pentru avertizarea cuplurilor în acțiune. În a doua zi, a ieșit la iveală că dispuneam de o cameră numai pentru mine și am fost asediat de cereri de „închiriere". Le-am respins scurt. N-am condus niciodată o casă de moravuri ușoare, nu vedeam de ce aș începe tocmai atunci. Singurii oameni care aveau s-o pună în camera mea eram eu și posibilii mei invitați.

De fapt, am avut doar unul. Și n-a fost Jesse, ci Maggie, care se pare că avusese o simpatie pentru mine încă de pe vremea când eram un moșneag. Imediat după ședința cu Higgee, Maggie m-a prins într-o ambuscadă în ușa camerei mele, chestie care m-a făcut să mă întreb dacă femeile post-transfer trebuie tratate diferit. Oricum, a fost foarte amuzantă și deloc timidă, cel puțin în particular. Am aflat că a fost profesoară la Colegiul Oberlin. Că a predat filozofia religiilor estice. Că scrisese șase cărți pe tema asta. Genul de lucruri pe care le afli despre cunoștințele noi.

Ceilalți Bătrâni Bășinoși s-au descurcat și ei binișor. Jesse a făcut pereche cu Harry, iar Alan, Tom și Susan au făcut un fel de aranjament cu Tom în centru. S-a dovedit că era bine pentru Tom că mânca atât de mult – avea nevoie de puteri sporite pentru a face față la așa ceva...

Poate că asiduitatea cu care recruții făceau sex ar fi putut părea anormală unora din afară, dar avea sens în locul în care stăteam (sau zăceam). Ia un grup de oameni care au fost privați de sex pentru multă vreme, datorită lipsei de partener sau stării proaste de sănătate sau scăderii libidoului, mută-i în niște corpuri nou-nouțe, tinere, atrăgătoare și super-funcționale și apoi îngrămădește-i pe o navă plutind în spațiu, departe de oricine și orice au cunoscut vreodată. Iată trei ingrediente care dau o rețetă foarte bună de sex. Făceam sex pentru că puteam. Și pentru că alunga singurătatea.

Bineînțeles, am mai făcut și altele. Să fi folosit noile și grozavele noastre trupuri doar pentru sex ar fi fost ca și cum am fi cântat o simfonie pe o singură notă. Ni se spusese că aceste corpuri sunt și noi, și bune, și am verificat asta în toate modurile posibile. Harry și cu mine a trebuit să întrerupem o partidă de ping-pong pentru că a devenit clar că niciunul dintre noi nu putea câștiga, nu pentru că n-

am fi fost buni, ci dimpotrivă, pentru că reflexele și coordonarea ochi-mână a fiecăruia făceau imposibil să ratăm vreo lovitură. Am plimbat mingea vreo jumătate de oră și poate că am fi continuat prostește dacă biata minge nu ar fi crăpat de la forța colosală cu care o loveam. Era caraghios. Era minunat.

Alți recruți au aflat aceleași lucruri în cele mai ciudate moduri. În ziua a treia mă aflam în mulțimea care privea doi tipi angajați în cea mai palpitantă luptă de arte marțiale pe care o văzusem. Ce făceau cu trupurile ar fi fost imposibil de realizat cu flexibilitatea umană normală și în condiții de gravitate standard. La un moment dat, unul dintre ei l-a trimis pe celălalt în colțul opus al camerei, dintr-un simplu pumn. Ei bine, în loc să rămână grămadă pe jos, cum aș fi făcut eu, tipul a făcut un salt înșurubat în spate, s-a îndreptat pe picioare și s-a aruncat asupra oponentului cu toată forța. Părea un efect special dintr-un film. Într-un fel, asta și era.

Când lupta s-a sfârșit, amândoi au respirat adânc și au făcut o plecăciune protocolară unul către celălalt. Și imediat apoi s-au prăbușit unul în brațele celuilalt, plângând și râzând isteric în același timp. Este ciudat, minunat și înfricoșător în același timp să afli că ești atât de bun la ceva anume pe cât ți-ai dorit, și încă mai mult decât atât.

Unii au mers prea departe, bineînțeles. Am văzut cu ochii mei o femeie aruncându-se de la o înălțime amețitoare, închipuindu-și ori că poate zbura, ori că va fi capabilă să aterizeze lin. Am aflat ulterior că și-a fracturat brațul drept, piciorul drept, maxilarul și și-a crăpat și țeasta. Oricum, era încă în viață după aterizare, ceea ce nu s-ar fi întâmplat pe Pământ. Mai mult, peste două zile era iarăși printre noi, bine mersi, ceea ce era mai degrabă o confirmare clară a tehnologiei medicale a Colonialilor decât o dovadă a forței de recuperare a femeii respective. Sper că a fost sfătuită să nu mai repete încercarea.

Când nu se jucau cu trupurile, recruții se jucau cu mințile sau cu BrainPal, ceea ce era cam tot pe-acolo. Plimbându-mă pe navă întâlneam oameni stând pe jos, cu ochii închiși, dând alene din cap. Cred că ascultau muzică sau vedeau filme sau vreun concert, o reprezentație pentru un singur om dată de creierul său. Am făcut-o și eu pe când cercetam computerul navei, am găsit o compilație a

tuturor desenelor animate create vreodată, atât în timpurile clasicului Warner, cât și ulterior, când personajele au devenit domeniu public. Am petrecut o noapte întreagă revăzând cum Wile E. Coyote ia bătaie. M-am oprit numai când Maggie mi-a cerut să aleg între ea și Road Runner. Am ales-o pe ea. Oricum, puteam să revin la Road Runner oricând. Îmi descărcasem toate desenele în Găoază.

Strângerea legăturilor cu prietenii era altă activitate interesantă. Bătrânii Bășinoși știau că grupul nostru se afla în punctul de maxim, eram doar șapte străini, aduși împreună de o conjunctură temporară. Dar am devenit prieteni, ba chiar prieteni buni, în acea scurtă perioadă pe care am petrecut-o împreună. Nu exagerez cu nimic dacă afirm că am fost mai bun prieten cu Thomas, Susan, Alan, Harry, Jesse și Maggie decât cu oricine altcineva în fosta mea viață. Noi șapte am fost o gașcă. Și o familie, cu bune și rele. Am avut grijă unii de alții, într-un univers care habar n-avea că existăm.

Ne-am legat unii de alții. Și am făcut-o fără programare specială de la Coloniali. Și, pe măsură de *Henry Hudson* se apropia de destinație, am știut că o să-mi fie dor de prietenii mei.

– În această încăpere sunt acum 1022 de recruți. Peste doi ani, 400 dintre voi vor fi murit.

Locotenentul-colonel Higgee stătea din nou în fața sălii. De data aceasta, scena avea un fundal: Beta Pyxis III plutind în spatele lui, o bilă masivă de marmură striată cu dungi albastre, albe, verzi și maronii. Noi însă o ignoram și ne concentram asupra lui Higgee. Statistica sa macabră ne captivase toată atenția, deși era abia 0600 și cei mai mulți dintre noi petrecuseră toată noaptea, știind că e ultima de libertate.

– În anul al treilea, vor mai muri 100. Încă 150 în anii patru și cinci. După zece ani – da, recruți, vi se va cere să serviți toți cei zece ani – 750 dintre voi vor fi murit la datorie. Trei sferturi dintre voi – duși. Aceste cifre sunt statistici oficiale ale Forțelor Coloniale de Apărare pe ultimii nu zece sau douăzeci de ani, ci pe ultimii două sute de ani de activitate.

Ascultam într-o tăcere mormântală.

– Știu ce gândiți acum, pentru că am gândit-o și eu când am fost în locul vostru. Vă gândiți: „Ce dracu' caut eu aici? Îl ascult pe tipul ăsta care-mi spune că în zece ani voi fi mort." Dar gândiți-vă că acasă ați fi murit oricum în zece ani, fragili și bătrâni, o moarte inutilă. Puteți muri în FCA. Unii probabil că veți muri în FCA. Dar moartea voastră nu va fi inutilă. Veți fi murit pentru a proteja continuitatea umanității în universul nostru.

Ecranul din spatele lui Higgee s-a albit, apoi a afișat un câmp de stele în trei dimensiuni.

– Să vă explic unde ne aflăm, a spus Higgee, și pe când vorbea, câteva zeci de stele, dispuse aleator pe ecran, s-au colorat în verde.

– Acestea sunt sistemele colonizate de oameni. Iar acestea sunt cele în care știm că există rase de extratereștri cu tehnologie și condiții de viață comparabile cu ale noastre.

De data asta sute de stele s-au colorat în roșu. Pozițiile umane erau încercuite. Asistența a început să murmure.

– Omenirea are două probleme, a continuat locotenentul-colonel Higgee. Prima este lupta pentru colonizare pe care o duce cu celelalte specii dotate cu simțuri similare. Colonizarea este vitală pentru supraviețuirea umanității. Punct. Trebuie să colonizăm, altfel vom fi eliminați sau asimilați de alte rase. Competiția este crâncenă. Omenirea are prea puțini aliați printre rasele simțitoare. Foarte puține rase sunt aliate între ele, iar asta încă dinainte ca omul să pună piciorul pe stele. Oricât de bună părere ați avea despre puterea diplomației, adevărul este că, practic, ne aflăm într-o luptă crâncenă și distrugătoare. Nu putem să oprim expansiunea și să așteptăm ca o soluție pașnică să împace nevoia de colonizare a tuturor raselor. Asta ar însemna să condamnăm umanitatea. Așa că trebuie să luptăm pentru a coloniza noi cât mai multe planete.

A doua problemă este că atunci când găsim o planetă potrivită pentru traiul uman, ea este de obicei deja ocupată de forme inteligente de viață. Dacă este posibil, conlocuim cu băștinașii și încercăm să o facem în armonie. Din nefericire, de cele mai multe ori

nu suntem bine veniți. E regretabil că se întâmplă asta, dar nevoile umanității sunt prioritatea noastră. Și așa se face că Forțele Coloniale de Apărare se transformă într-o forță invadatoare.

Fundalul se schimbă din nou, cu imaginea lui Beta Pyxis III.

– Într-un univers perfect n-am avea nevoie de FCA. Numai că nu trăim într-un univers perfect. Iar FCA au trei obiective. Primul este de a proteja coloniile umane existente împotriva atacurilor și invaziilor. Al doilea este de a descoperi noi planete potrivite pentru colonizare și de a le apăra de încercările de preluare, colonizare și invaziile raselor competitoare. În fine, al treilea obiectiv este de a pregăti planetele pentru colonizarea umană. Ca soldați ai FCA vi se va cere să îndepliniți toate cele trei obiective. Nu este muncă ușoară, nici simplă, și nici pe departe curată. Dar trebuie făcută. Supraviețuirea umanității o cere. Iar noi v-o cerem vouă. Trei sferturi dintre voi veți fi morți în zece ani. În pofida îmbunătățirilor aduse corpului uman, armelor sau tehnologiilor, această proporție rămâne constantă. Dar moartea voastră la datorie va lăsa universul moștenire copiilor voștri, copiilor copiilor voștri, și tuturor copiilor omenirii, un loc liber în care să crească și să propășească. Este un cost mare, dar merită. Unii vă întrebați ce veți obține, concret, de pe urma serviciului militar. Ceea ce veți căpăta la terminarea stagiului va fi o viață nouă. Veți intra în rândurile coloniștilor și o veți lua de la capăt, pe o lume nouă. Forțele Coloniale de Apărare vă vor susține și vă vor furniza toate cele necesare. Nu vă putem promite succes în noua viață, asta depinde de voi. Dar veți beneficia de un start bun și de gratitudinea coloniștilor. Sau puteți să-mi urmați exemplul și să vă înrolați din nou. Ați fi surprinși să aflați cât de mulți o fac.

Beta Pyxis III a clipit scurt și a dispărut, lăsându-l pe Higgee singur în centrul atenției.

– Sper că mi-ați ascultat sfatul și v-ați distrat în săptămâna care a trecut, a zis el. Acum e momentul să începeți munca. Într-o oră veți părăsi nava *Henry Hudson* și veți fi transportați la bazele de antrenament. Ordinele vă vor fi trimise prin BrainPal. Acum vă puteți întoarce în cabine să vă împachetați lucrurile personale. Nu luați îmbrăcăminte, veți primi la bază tot ceea ce aveți nevoie. BrainPal vă vor informa unde să vă adunați pentru transport. Mult

noroc, recruți. Domnul să vă aibă în pază. Să serviți umanitatea cu onoare și cu mândrie.

Și apoi locotenentul-colonel Higgee ne-a salutat. N-am știut cum să reacționez. Nici ceilalți.

– Ați primit ordinele, a mai spus Higgee. Sunteți liberi.

Noi șapte am rămas pe loc.

– Ăștia nu prea îți lasă timp de „la revedere“, a spus Jesse.

– Verificați-vă calculatoarele, a zis Harry, poate unii sunt trimiși la aceeași bază.

Am verificat. Harry și Susan raportau la Baza Alpha, Jesse la Beta, Maggie și Thomas la Gamma, iar eu și Alan eram la Delta.

– Iată cum se despart Bătrânii Bășinoși, a spus Thomas.

– Hai lasă, nu te smiorcăi, știai că se va întâmpla, a zis Susan.

– Ba mă smiorcăi. Nu cunosc pe nimeni altcineva. Și o să-mi fie dor până și de tine, babo!

– Uităm ceva, a intervenit Harry. Nu vom fi în același loc, dar putem păstra legătura. Avem BrainPal. Nu trebuie decât să creăm căsuțe poștale pentru fiecare. Clubul Bătrânilor Bășinoși.

– Asta merge aici, pe navă, a spus Jesse. Dar nu știm dacă va funcționa și când vom fi pe câmpul de luptă. E posibil să ne trimită în partea cealaltă a galaxiei.

– Navele pot comunica între ele, via Phoenix, a precizat Alan. Fiecare navă are drone de salt care preiau ordinele de pe Phoenix și comunică permanent poziția navei. Transportă și poșta. Poate că va dura ceva vreme transmiterea mesajelor, dar tot ne vor găsi.

– Ar fi ca și cum am trimite mesaje în sticlă, a spus Maggie. Mesaje cu putere mare de propulsie.

– Hai s-o facem, a zis Harry, hai să menținem mica noastră familie. Hai să ne căutăm, indiferent unde ne-am găsi.

– Acum te smiorcăi și tu, a spus Susan.

– Ție n-o să-ți simt lipsa oricum, Susan, mergem în aceeași bază. De restul o să-mi fie dor.

– Să facem un pact, am intervenit eu. Să rămânem Bătrânii Bășinoși, orice ar fi. Păzea, Universule!

Mi-am întins mâna. Unul câte unul Bătrânii Bășinoși și-au pus mâinile peste a mea.

– Dumnezeule, acum o să încep eu să mă smiorcăi, a murmurat Susan, punându-și palma deasupra celorlalte.

– Eu mă abțin de la chestia asta, a mormăit Alan.

Susan l-a pocnit ușor cu palma liberă.

Am rămas cu toții cu mâinile unite mult timp.

Partea a doua

Șapte

Pe un podiș, departe, pe Beta Pyxis III, soarele local, Beta Pyxis, tocmai își începea călătoria de fiecare zi pe bolta cerească. Compoziția atmosferei dădea cerului o culoare de albastru cobalt, cu o tentă ușoară de verde. Un pic mai verde decât pe Pământ dar... totuși albastru. Pe întinderea podișului, iarba vălurea ușor, în tonuri purpurii și portocalii, sub briza dimineții. Ființe asemenea păsărilor, cu două perechi de aripi, puteau fi zărite jucându-se în înalturi, încercând curenții de aer și plonjând împotriva lor în volte haotice și spectaculoase. Era prima noastră dimineață, într-o lume străină, prima pe care eu sau tovarășii mei puneam piciorul. O dimineață superbă. Și dacă nu ar fi fost namila aceea de sergent-major, plin de spume și care să-mi mugească în urechi, ar fi fost perfect. Dar, vai, era acolo.

– Hristoase răstignit pe-un băț de înghețată! a izbucnit acesta după ce s-a holbat mohorât la cei șaizeci de recruți din plutonul său.

Recruți care stăteau în poziții aproximative de drepți pe pista din macadam a aeroportului bazei Delta.

– E clar că tocmai am pierdut bătălia pentru nenorocitul ăsta de univers... Mă uit la voi, oameni buni, și-mi sună în afurisitul ăsta de cap doar cuvintele „ne-am dus dracului“. Dacă voi sunteți tot ceea ce poate da mai bun Pământul, înseamnă că a venit vremea să ne punem capră și să ne luăm câte un tentacul drept în cur.

Remarca lui a stârnit câteva chicoteli involuntare printre recruți.

Sergentul-major Antonio Ruiz părea parașutat dintr-un studio de film. Era exact cum te-ai fi așteptat să fie un sergent de instrucție: mătăhălos, furios și agresiv, într-un mod pitoresc, din prima clipă. Fără îndoială că în următoarele secunde urma să se înfigă într-unul dintre recruții amuzați, să-i zbiere câteva cuvinte tari, apoi să-l pună pe nefericit să execute o sută de flotări. Doar asta era imaginea pe care o aveam în minte după ce ne uitaserăm timp de șaptezeci de ani la filme de război.

– Hahaha, a izbucnit în râs sergentul-major Antonio Ruiz. Să nu vă treacă prin cap ideea că nu știu ce gândiți, rahați cu ochi. Știu că pe moment îmi apreciați interpretarea. Încântător și amuzant! Sunt exact ca toți sergenții de instrucție pe care i-ați văzut prin filme... Dar eu nu-s dintre cei amuzanți!

Chicotele s-au oprit. Ultimele cuvinte nu făceau parte din scenariu.

– Nu pricepeți!... Aveți impresia că vorbesc astfel pentru că așa se presupune că trebuie să fie un sergent de instrucție. Aveți impresia că după câteva săptămâni de tăvăleală, fațada asta de mitocan arțăgos, dar corect, o să alunece de pe mutra mea și o să încep să vă dau de înțeles că m-ați impresionat. Iar la sfârșitul instrucției vă imaginați că am să dau dovada că mi-ați câștigat respectul meu ranchiunos. Aveți impresia că vă voi mulțumi plin de afecțiune, la sfârșit, când vă veți duce să faceți universul un loc mai sigur pentru oameni, încrezători că am scos din voi luptători mai buni, deopotrivă bărbați și femei. Impresia voastră, doamnelor și domnilor, este complet și irevocabil de tot căcatul.

Sergentul-major Antonio Ruiz se plimba agale prin fața noastră.

– Impresia voastră este de căcat pentru că, spre deosebire de voi, eu am fost prin univers. Am văzut cu ce ne confruntăm. Am văzut bărbați și femei, oameni pe care îi cunoșteam, transformați în bucăți de carne, dar care mai erau în stare să urle. În prima mea misiune, mi-am văzut ofițerul comandant transformat într-un afurisit de prânz pentru extratereștri. Am privit cum futuții ăia l-au înhățat, l-au țintuit de pământ, pe urmă l-au hăcuit în felii, i-au scos mațele și i le-au halit cu lăcomie, apoi l-au târât sub pământ înainte ca vreunul dintre noi să poată schița un gest cât de mic.

Un sughiț de râs, undeva în spatele meu. Sergentul-major Antonio Ruiz s-a oprit și a ridicat capul.

– Așa... unul dintre voi crede că glumesc. Întotdeauna se găsește câte un muist idiot din ăsta. De aceea țin asta la îndemână. Activează acum, spuse el și deodată, în fața fiecăruia dintre noi, a apărut un ecran video.

M-am simțit un pic dezorientat până când mi-am dat seama că Ruiz îmi activase de la distanță sistemul BrainPal, trecându-l pe modul de redare video. Imaginile păreau luate printr-o cameră de cască. Am văzut câțiva soldați ascunși într-o vizuină, în pământ, și discutând despre marșul pe care urmau să-l facă a doua zi. Apoi, unul dintre soldați s-a oprit și a pus o mână pe sol. A privit în sus, la ceilalți, cu ochii plini de teamă și a zbierat „vineee". În secunda următoare, pământul s-a surpat sub picioarele lui.

Ce a urmat s-a petrecut atât de repede, încât nici răsucirea instinctivă a capului celui care filma nu a fost suficient de rapidă pentru a rata scena. Nu a fost plăcut deloc. Unul dintre recruți începuse să vomite, ca o ironie, exact cum făcea în film posesorul camerei. Din fericire, filmul s-a oprit imediat după momentul ăsta.

– Nu mai sunt atât de amuzant, nu-i așa? Nu mai sunt sergentul ăla de instrucție, bășcălios și plin de poante, nu-i așa? Nu mai sunteți într-o parodie militară, așa-i? Bun venit în căcatul ăsta de univers. Universul este un loc în care ați cam belit-o, prieteni. Și nu vă vorbesc așa doar ca să dau sare și piper unei rutine de instrucție. Omul care a fost feliat și tranșat era unul dintre cei mai buni luptători pe care am avut privilegiul să-l cunosc. Niciunul dintre voi nu se compară cu el. Ați văzut ce a pățit. Gândiți-vă ce vi se va întâmpla voua. Vă vorbesc astfel pentru că sincer cred, în adâncul meu, că dacă voi sunteți cei mai buni pe care omenirea îi poate oferi, suntem, la modul magnific și total, futuți cu toții. Acuma mă credeți?

Unii dintre noi au reușit să murmure un „Da, domnule" sau ceva pe acolo. Ceilalți încă derulau în minte scena eviscerării, fără ajutorul lui BrainPal.

– Domnule?! Domnule?!... Sunt un afurisit de sergent-major, căcați

cu ochi! Și muncesc aici pentru a trăi! O să-mi răspundeți cu „Da, domnule sergent-major“ sau cu „Nu, domnule sergent-major“ după caz. Ați înțeles?

– Da, domnule sergent-major! am răspuns cu toții.

– Puteți mai bine decât atât! Din nou!

– Da, domnule sergent-major, am zbierat.

Iar unii dintre noi aproape că erau pe punctul de a izbucni în lacrimi, judecând după vocile lor.

– În următoarele douăsprezece săptămâni, sarcina mea este să încerc să vă instruiesc astfel încât să fiți soldați. Și, pe Dumnezeul meu, am s-o fac. Am de gând s-o fac în ciuda faptului că pot spune de pe acum că niciunul dintre voi, labe triste ce sunteți, nu meritați o asemenea provocare. Vreau ca fiecare dintre voi să ia bine aminte la ce vă spun. Nu suntem într-o armată de modă veche, de pe Pământ, acolo unde sergentul de instrucție trebuie să-l facă pe dolofan atlet, să arunce cu mușchi pe slăbănog sau să-l educe pe imbecil. Fiecare aveți o anume experiență, iar corpurile voastre sunt în formă maximă. Poate vă gândiți că asta face munca mea mai ușoară. Nici...De...Cum... Fiecare dintre voi aveți în spate șaptezeci și cinci de ani de obiceiuri proaste sau credințe personale în nuș' ce drepturi. De toate astea trebuie să vă scap în trei luni belite. Fiecare dintre voi își imaginează că noul corp este un fel de jucărie nou-nouță. Mda, știu cam ce-ați făcut în ultima săptămână. V-ați futut ca niște maimuțe turbate. Ia ghiciți voi acum... Joaca s-a terminat. În următoarele săptămâni, o să vă considerați norocoși dacă o să apucați să vă masturbați la dușuri. Jucăriile astea noi-nouțe or să fie puse la treabă, drăgălașele mele. Pentru că trebuie să scot soldați din voi. Și asta va fi o muncă nonstop.

Ruiz începuse să se plimbe iarăși prin fața noastră.

– Vreau ca un lucru să fie clar. Nu-mi place și nici n-o să-mi placă de vreunul dintre voi. De ce? Pentru că, în ciuda muncii depuse de mine și de personalul meu aici, în mod inevitabil o să ne faceți, în final, pe toți, să arătăm nasol. Și asta mă doare. Nu pot dormi noaptea știind că, indiferent cât mă voi strădui să vă învăț ceea ce

trebuie, inevitabil veți da greș și veți înșela așteptările celor care luptă alături de voi. Tot ceea ce pot să fac cât mai bine este să mă asigur că, odată plecați, să nu faceți praf plutonul în care o să fiți. Așa... dacă vreunul dintre voi crapă, dar restul plutonului rămâne în picioare, am să consider munca mea ca fiind un succes!

Ruiz făcu o scurtă pauză, cât să-și umple plămânii cu aer.

– Acum să nu vă imaginați că am eu vreun soi de ură gratuită pentru toți. Vreau să vă asigur că nu este cazul. Fiecare dintre voi va da greș. Dar fiecare o va face în felul lui, unic și personal. Așa că fiecare mă va scoate din sărite pentru motive clare. Chiar și acum aveți anumite trăsături care mă irită. Mă credeți?

– Da, domnule sergent-major!

– Da, pe dracu'! Unii dintre voi își închipuie că nu vor ajunge să fie obiectul urii mele, ci alții vor cădea de fraieri...

Sergentul-major își îndreptase mâna spre răsărit.

– Folosiți-vă ochișorii cei noi și admirați turnul acela de transmisiuni... Ăla de pe orizont, care abia se zărește. Este la o distanță de zece kilometri, doamnelor și domnilor. Acum am de gând să vă descos pe fiecare și să vă demonstrez că nu sunteți în stare decât să mă enervați. În momentul în care am să descopăr la fiecare motivul pentru care îmi este nesuferit, respectivul va trebui să pornească în galop spre turn. Dacă nu sunteți înapoi, cu toții, într-o oră, mâine o luăm de la capăt. S-a înțeles?

– Da, domnule sergent-major!

Mi-am dat seama că unii dintre noi deja își făceau anumite calcule în minte. Sergentul ne ceruse să alergăm în câteva minute întreaga distanță, dus-întors. Aveam o bănuială că mâine urma să avem parte de același meniu.

– Care dintre voi a făcut parte dintre forțele armate pe Pământ? Un pas înainte.

Șapte recruți au ieșit din linie.

– Băga-mi-aș să-mi bag... Nimic nu urăsc mai tare pe lumea asta decât un recrut veteran. O să trebuiască să muncesc dublu cu voi, ca să vă scot din tigve tot căcatul pe care l-ați învățat acasă. Pentru că voi, labe triste, acasă v-ați bătut unii cu alții. Și încă într-un mod jalnic. Da, dom'le. Bineînțeles că am urmărit întregul Război Subcontinental. Rahat! V-a luat șase ani ca să înfrângeți o armată de desculți. Și asta abia după ce ați umblat la cutia cu maimuțe. Bombele atomice sunt pentru pizde. Pizde. Dacă FCA ar fi luptat așa cum ați făcut-o voi, știți unde ar fi fost întreaga omenire acum? Vă spun eu... Pe un nenorocit de asteroid, râcâind niște alge amărâte de pe pereții tunelurilor... Și care dintre voi, găoazelor, a fost la infanteria marină?

Doi dintre cei șapte au făcut încă un pas înainte.

– Voi, labagiilor, sunteți catastrofe. Voi, imbecililor, ați omorât mai mulți soldați FCA decât orice altă specie de extratereștri. Și asta făcând lucrurile în maniera infanteriei și nu cum ar fi trebuit să fie făcute. Probabil că aveați și tatuajele acelea, „Semper Fi", pe vechile corpuri, nu-i așa? Nu-i așa?!

– Da, domnule sergent-major! au răspuns cei doi.

– Mare noroc aveți că au rămas acolo. Pentru că dacă descopăr vreun astfel de tatuaj la cineva, jur că am să-l jupoi cu mâna mea. Să nu vă imaginați că n-am s-o fac. Pentru că aici, spre deosebire de fututa voastră de infanterie, eu sunt Dumnezeu! Aș putea să-mi fac o plăcintă din mațele voastre... Și singura chestie care mi s-ar spune ar fi să chem un recrut cu o găleată și un mop, ca să curețe mizeria.

Ruiz se dădu un pas înapoi ca să ne cuprindă pe toți cu vederea.

– Asta este armata adevărată, doamnelor și domnilor. Nu sunteți la marină sau la aviație sau la infanterie. Sunteți FCA. Și dacă vreunul dintre voi va uita asta, am să fiu prin preajmă ca să-i aduc aminte. Fuga marș!

Cei șapte au zbughit-o spre turn.

– Mda... Ia să vedem... Care ești homosexual?

Patru recruți au făcut pasul înainte. Printre ei și Alan, care stătuse lângă mine până atunci.

– Unii dintre cei mai buni soldați din întreaga istorie au fost homosexuali, a comentat Ruiz. Alexandru cel Mare, Richard Inimă de Leu... Spartanii chiar aveau o falangă alcătuită în întregime din homosexuali. Mergeau pe ideea că fiecare dintre ei ar fi luptat mai bine, ca să-și protejeze amantul, decât ar fi făcut-o pentru un camarad oarecare. Unii dintre cei mai buni soldați pe care i-am cunoscut personal erau la fel de bizari ca o bancnotă de trei dolari. Ai dracului de buni... Dar vă anunț că v-ați ales prost momentul să vă spovediți. Am luptat de trei ori, în momente foarte împuțite, alături de câte un homosexual. Și, de fiecare dată, bulangiul respectiv alegea taman momentele alea ca să-mi spună că mă iubește. Lucru total inadecvat. Hoarde de extratereștri mă aveau în vedere să-mi sugă creierii, iar colegul găsea de cuviință ca, în acele clipe, să vorbim despre sentimente. Ca și cum nu aș fi fost deloc ocupat... Ca recomandare... Dacă se încinge tărâța în voi, rezolvați-vă înainte de misiuni. Nu în momentul în care niște creaturi tocmai încearcă să vă belească. Fuga marș!

Au țâșnit ca din pușcă.

– Acuma... cine se crede minoritar?

Zece recruți au ieșit din linie.

– Minoritari pe dracu'! Băi găoazelor, v-ați uitat de jur împrejur? Aici toată lumea e verde. Nu există minorități. Vreți să faceți parte dintr-o futută de minoritate? Foarte bine. Sunt douăzeci de miliarde de oameni risipiți prin univers. Pe de altă parte, sunt patru mii de miliarde de membri ai altor specii raționale. Și fiecare dintre aceștia nu vrea altceva decât să vă gătească la micul dejun. Ca să vorbim numai despre cei pe care-i cunoaștem. Primul dintre voi, pui de lele, care aveți de gând să vă constituiți în vreo minoritate, va încasa un mare șut în curu-i oropsit. Un mare șut de la piciorul meu latino. Valea!

Au luat-o imediat la goană.

Și tot așa... Ruiz a găsit nod în papură creștinilor, evreilor,

musulmanilor, dar și ateilor, funcționarilor guvernamentali, medicilor, avocaților, profesorilor, ocnașilor, iubitorilor de animale, deținătorilor de arme, cunoscătorilor de arte marțiale, iubitorilor de lupte libere și, în mod ciudat, celor care au practicat dansul sincron. O dată pentru că-l enervau pur și simplu. Și, în plus, îl enervau pentru că, iată, se găsise cineva care să intre în categoria aceea. Grupuri sau perechi sau singuri, recruții se lăsau beliți de către sergent și porneau la trap spre turn. În cele din urmă, am intrat în colimator.

– Să fiu al naibii! A mai rămas un singur cap de pulă...

– Da, domnule sergent-major! am zbierat din toți rărunchii.

– Îmi este greu să cred că nu te-ai potrivit până acum în nicio categorie din alea care mă scot din minți... Am bănuiala că vrei să te sustragi de la o minunată alergare matinală.

– Nu, domnule sergent-major! am răcnit cât am putut de tare.

– Pur și simplu nu accept să nu existe vreun motiv pentru care să nu-mi fii antipatic... De unde ești?

– Ohio, domnule sergent-major!

Ruiz își boți fața. Nimic de care să se agațe. Ohio era, categoric, cel mai inofensiv loc de pe Pământ și asta părea să fie în folosul meu.

– Și cum ți-ai câștigat pâinea, recrut?

– Am fost propriul meu patron, domnule sergent-major!

– Adică ai fost ce?

– Am fost scriitor, domnule sergent-major!

Un rânjet sumbru s-a întins pe mutra sergentului. Cu siguranță că ăia de lucraseră cu cuvintele erau din specia celor care îl scoteau din sărite.

– Spune-mi că scriai povești, recrut. Am mare pică pe romancieri.

– Nu, domnule sergent-major!

– Hristoase mare... dar ce scriai?

– Texte pentru reclame, domnule sergent-major!

– Reclame? Și ce mizerii ai promovat, recrut?

– Cea mai celebră reclamă a mea a fost pentru Willie Wheelie, domnule sergent-major!

Willie Wheelie fusese mascota pentru Anvelope Nirvana, cei care făceau anvelope pentru vehiculele de top. Eu creasem ideea de bază precum și sloganul. Mai departe se ocupaseră graficienii firmei. Campania Willie Wheelie, printr-o coincidență fericită, demarase exact în momentul în care lumea reîncepea să arate un interes aparte pentru motociclete. Moda aceea durase câțiva ani buni, iar Willie adusese o grămadă de bani pentru Nirvana. Mascota, jucăriile de pluș Willie, tricourile inscripționate cu Willie și așa mai departe. Ba chiar se încercase realizarea unui spectacol pentru copii, cu mascota Willie ca personaj principal, dar, în cele din urmă, nu se finalizase nimic. Pe de altă parte, succesul lui Willie se răsfrânsese și asupra mea și mi-a adus mulțime de clienți. Willie îmi purtase noroc. Până în fața sergentului Ruiz, se părea.

Brusc, acesta se proțăpi în fața mea și urlă:

– Tu ești creierul din spatele mascotei Willie Wheelie?

– Da, domnule sergent-major!

Simțeam o plăcere perversă să zbier la un milimetru de fața sergentului. Acesta m-a studiat preț de câteva secunde, disecându-mă cu privirea și făcându-mă să tremur. Apoi a mârâit, s-a dat îndărăt și a început să-și descheie cămașa. Eram deja îngrijorat, dar imediat ce s-a dezbrăcat am fost speriat de-a dreptul. Mi-a arătat umărul drept.

– Recrut! Spune-mi ce vezi pe umărul meu?

M-am holbat la el și am gândit: așa ceva nu se poate.

– Văd un tatuaj cu Willie Wheelie, domnule sergent-major!

– Chiar așa! O să-ți spun o poveste, recrut... Pe Pământ am fost căsătorit cu o nenorocită de scorpie. Cea mai veninoasă viperă. Dar în așa hal mă avea în puterea ei încât, deși căsătoria cu ea durea precum doare moartea prin tăiere cu o coală de hârtie, am vrut să-mi iau zilele în momentul în care a băgat divorț. Eram într-o stație, meditând dacă să mă azvârl în fața primului autobuz care ar fi apărut, când am zărit pe partea cealaltă a drumului o reclamă cu Willie Wheelie. Știi ce zicea reclama aia?

– „Uneori trebuie să-ți vezi de drum“, domnule sergent-major!

Sloganul acela îmi luase cinșpe secunde să-l scriu. Ce mică-i lumea!

– Exact. Citind reclama aia am avut O Revelație. Am știut atunci că trebuie să-mi văd de drum. Am divorțat de lifta aia de nevastă-mea, am cântat o odă a bucuriei, mi-am vârât toate catrafusele într-o pereche de coburi și am șters-o. Din acea binecuvântată zi, Willie Wheelie a fost blazonul meu. Simbolul meu pentru libertatea personală sau de exprimare. Willie mi-a salvat viața, recrut, și pentru asta îi voi fi veșnic recunoscător.

– Cu plăcere, domnule sergent-major! am răcnit.

– Recrut, sunt onorat că am avut șansa ca să te cunosc. În plus, ești primul recrut din cariera mea care nu m-a scos imediat din sărite. Nu pot să-ți spun cât de mult mă enervează acest lucru. Oricum, mă încălzește ideea că în viitorul imediat, poate în orele următoare, vei face ceva nasol și care să-mi urce tot sângele în cap. Și ca să mă asigur că așa vei face, te numesc comandant de pluton. Este o sarcină ingrată, care nu are nicio parte bună. Pentru că va trebui să-i călărești pe futuții ăia de recruți de două ori mai mult decât am s-o fac eu. Pentru că la fiecare boacănă pe care o va face cineva, vei fi și tu vinovat. Te vor urî, te vor disprețui, te vor mânca pe la spate, iar eu voi fi mereu în preajmă să-ți ofer o porție de rahat în plus ori de câte ori ei vor reuși să-ți facă viața amară. Ce părere ai, recrut? Vorbește liber!

– Se pare că am belit-o, domnule sergent-major!

– Chiar așa este, recrut. Dar ai belit-o din momentul în care ai aterizat în plutonul meu. Acuma, fuga marș. Nu putem să lăsăm plutonul fără comandantul său.

– Nu știu dacă să te felicit sau să îmi fie frică de tine, mi-a spus Alan în vreme ce ne îndreptam spre sala de mese, pentru micul dejun.

– Și una, și alta. Deși ar fi mai rezonabil să fii speriat. Eu unul sunt... Aha, iată-i.

I-am arătat un grup de cinci recruți: trei bărbați și două femei, adunați în fața sălii de mese.

Ceva mai devreme, pe când alergam spre turnul de transmisiuni aproape mă izbisem de un copac din pricina lui BrainPal, care îmi acoperise câmpul vizual cu un mesaj. Am reușit cu greu să evit coliziunea și i-am comandat lui Găoază să comute mesajul pe modul vocal.

„Numirea lui John Perry în funcția de comandant al plutonului de instrucție 63 a fost procesată. Felicitări pentru avansare. De acum ai acces la toate fișierele și informațiile furnizate de sistemul BrainPal despre recruții plutonului de instrucție 63. Atenție! Aceste informații pot fi folosite doar în scop de serviciu. Accesarea fișierelor și informațiilor în alte scopuri decât cel militar pot conduce la retragerea funcției de comandant de pluton, precum și la deferirea către Curtea Marțială din cadrul bazei.“

– Strașnic, am exclamat sărind peste un șanț.

„Va trebui să prezinți sergentului-major Ruiz propunerile tale pentru comandanții de grupă, imediat după micul dejun. Dorești să accesezi fișierele și datele legate de pluton?“

Am dorit. Asta am și făcut. Găoază mi-a livrat, în mare viteză, toate informațiile și detaliile legate de fiecare recrut în parte. Și asta în vreme ce alergam. Până am ajuns la turn, restrânsesem lista la douăzeci de potențial candidați. Iar până am ajuns înapoi la bază, deja împărțisem plutonul în cinci grupe, fiecare grupă cu un comandant desemnat. Plus încă o grupă al cărei comandant ar fi

trebuit să fiu tot eu. Noua schemă am trimis-o, apoi, celor cinci numiți de mine la comanda grupelor, precum și convocarea lor în sala de mese. BrainPal promitea să fie o unealtă de nădejde.

Am reușit să fiu la bază în cincizeci și cinci de minute fără să ajung vreun alt recrut din urmă. Găoază mi-a raportat, de altfel, că, din tot plutonul, cel mai lent fusese, culmea, unul dintre foștii pușcași marini. Acesta reușise să scoată un timp de cincizeci și opt de minute. Se părea că nu mai era necesar să alergăm și mâine către turnul de comunicații. Cel puțin nu pentru că am fi fost lenți. Eram convins că sergentul Ruiz ar fi putut găsi vreun alt motiv, oricând. Tot ce puteam spera și încerca era să nu fiu eu acel motiv.

Cei cinci ne-au zărit, pe mine și pe Alan, și s-au apropiat de noi. Trei dintre ei m-au salutat imediat, urmați cumva dintr-un reflex de turmă și de ceilalți doi. Le-am răspuns la salut și am zâmbit.

– Nu vă îngrijorați, le-am spus celor doi care mă salutaseră ezitând. Și pentru mine este o chestie nouă. Haideți să ne așezăm la masă și să discutăm unele lucruri.

– Vrei să plec? m-a întrebat Alan, în vreme ce stăteam la coadă. Probabil că o să ai destule de vorbit cu ei.

– Nu pleca, vreau să rămâi. Am nevoie de părerea ta cu privire la cei cinci. În plus, am vești noi pentru tine. Ești locțiitorul meu în propria-mi grupă. Și, având în vedere că am un pluton de îngrijit... Tu vei fi liderul grupei mele. Sper că nu ai nimic împotrivă.

– Mă descurc eu, a zâmbit Alan. Mulțumesc pentru că m-ai luat la tine în grupă.

– Ce farmec ar mai avea șefia dacă nu m-aș putea răsfăța cu favoritisme inutile? În plus, atunci când am să pic, o să fii pe aproape ca să-mi netezești căderea.

– Am înțeles... Voi fi airbagul carierei tale militare.

Sala de mese era plină ochi, dar am reușit cumva să ne așezăm toți șapte la o masă.

– Prezentările mai întâi, le-am spus. Să ne cunoaștem unii pe alții.

Numele meu este John Perry și, pentru moment, sunt comandantul plutonului.

Apoi l-am arătat pe Alan.

– El este Alan Rosenthal. Locțiitorul meu de grupă.

Au început să se prezinte, pe rând.

– Angela Merchant. Din Trenton, New Jersey.

– Terry Duncan, Missoula, Montana.

– Mark Jackson, St. Louis.

– Sarah O'Connell, Boston.

– Martin Garabedian, Sunny Fresno, California.

– Ei bine... Nici nu suntem din toate zările, le-am spus, iar câțiva au chicotit.

Ceea ce era de bine.

– O să fiu scurt. Altminteri o să se vadă că de fapt habar n-am ce naiba trebuie să fac. Voi cinci ați fost selecționați deoarece am găsit în datele voastre lucruri care mă fac să cred că aveți abilități de conducători. Angela a fost director executiv. Terry a avut grijă de o fermă de vite. Mark a fost colonel în armată și, cu tot repectul pentru sergentul Ruiz, cred că asta constituie un avantaj.

– Mă bucur să aud asta, mi-a răspuns Mark.

– Martin a fost consilier local în Fresno. Iar Sarah a predat la grădiniță mai bine de treizeci de ani, ceea ce o face, în mod automat, cea mai calificată dintre noi toți.

Alte râsete. Frate, eram pe val...

– Voi fi cât se poate de sincer... Nu am de gând să fiu zbir cu voi. Ruiz a ocupat postul ăsta, eu aș fi doar o jalnică imitație. Nu este genul meu. Nu știu nici ce gen de comandă va fi aplicat. Tot ce vreau

este să faceți tot ceea ce trebuie făcut, astfel încât să fiți în fruntea recruților și să trecem cu toții cu bine de cele trei luni de instrucție. Nu vreau neapărat să fiu comandant de pluton. Ceea ce vreau este să mă asigur că fiecare recrut va căpăta toate abilitățile necesare pentru a supraviețui... acolo. Filmulețul prezentat mai devreme de Ruiz m-a cam pus pe gânduri. Sper că și pe voi la fel.

– Dumnezeule, și încă bine de tot, a răspuns Terry. L-au ciopârțit pe nenorocitul acela ca pe o vită.

– Aș fi vrut să ne arate asta înainte să semnăm... Poate că aș fi preferat să îmbătrânesc, a continuat imediat Angela.

– E război, lucruri din astea se întâmplă, a consolat-o Mark.

– Haidem să facem ceea ce trebuie făcut astfel încât oamenii noștri să se poată descurca... Bun... Am împărțit plutonul în șase grupe. Eu sunt comandantul grupei A. Angela, tu ai grupa B. Terry, tu comanzi grupa C. Mark, ești cu grupa D, Sarah are grupa E, iar Martin grupa F. Am acordat fiecăruia dintre voi dreptul de a vedea informațiile despre oricare om din grupă, cu ajutorul lui BrainPal. Alegeți-vă fiecare locțiitorii și trimteți-mi datele până în prânz. Păstrați disciplina între voi și instrucția va decurge mai ușor. Din punctul meu de vedere, singurul motiv pentru care v-am ales, oameni buni, este ca eu să nu am nimic de făcut.

– Decât să comanzi grupa ta, a observat Martin.

– Aici intervin eu, i-a explicat Alan.

– O să ne întâlnim în fiecare zi, la prânz. Celelalte mese o să le ia fiecare cu grupa sa. Dacă aveți ceva despre care trebuie să știu, mă contactați imediat. Dar aștept de la voi să vă rezolvați problemele singuri. Atât cât se poate. Așa cum am spus, nu am de gând să fiu un zbir. Dar, și la bine, și la rău, sunt comandantul acestui pluton și ceea ce spun eu aia se face. Dacă simt că lucrurile nu merg cum trebuie, am să vă înștiințez pe voi mai întâi. Și dacă nimic nu se schimbă am să vă înlocuiesc acolo unde este cazul. Nu este nimic personal, nu am nimic cu voi. Dar vreau să fim cât se poate de bine pregătiți astfel încât să ne putem descurca acolo. Vi se pare corect?

Au dat din cap cu toții.

– Excelent! le-am răspuns și am ridicat paharul. Să tostăm pentru Plutonul 63. Să rămânem cu toții împreună.

Au ridicat paharele și au ciocnit. Apoi am început să mâncăm și să sporovăim. Lucrurile se așezau bine, m-am gândit.

Nu mi-a luat mult până mi-am schimbat părerea.

Opt

Ziua pe Beta Pyxis era de douăzeci și două de ore, treizeci de minute și douăzeci și patru de secunde. Aveam doar două ore de somn la dispoziție.

Am descoperit acest detaliu plin de farmec încă din prima noapte, când Găoază mi-a făcut creierii praf cu un semnal sfredelitor. Atât de brutal încât am căzut din pat. Evident, patul meu era cel de sus. M-am asigurat că nu mi-am rupt nasul și am început să citesc mesajul care îmi flutura în fața ochilor.

Comandant John Perry, te informez că mai sunt – și am văzut un ceas care arăta un minut și patruzeci și opt de secunde – **până când sergentul-major Ruiz însoțit de asistenții săi va intra în dormitoare. Se așteaptă de la tine ca plutonul să fie treaz și pregătit. Oricare recrut care nu va fi gata va suporta o corecție disciplinară și va fi notat ca un minus pentru tine.**

Am trimis imediat mesajul către comandanții de grupe prin rețeua de comunicații pe care o creasem cu o zi în urmă. Am trimis și un mesaj de alarmă către întregul pluton și am aprins luminile. Au urmat câteva momente destul de comice, când toți recruții au sărit ca arși, treziți de sunetele alarmei pe care doar ei le puteau auzi. Cei mai mulți păreau dezorientați. Împreună cu șefii de grupe, i-am dat jos din pat pe cei care încă mai trăgeau de ei. În mai puțin de un minut, întregul pluton era în picioare și pregătit. Am avut chiar câteva secunde la dispoziție ca să mă asigur că fiecare stătea în poziție de drepți lângă patul său și să-i conving pe câțiva dintre ei că

nu era tocmai momentul potrivit să se ceară la baie. Ci să stea dracului încremeniți lângă paturi, ca să nu-l stârnească pe Ruiz.

Nu că ar fi avut vreo importanță.

– Ai' să-mi bag... Perry!

– Da, domnule sergent-major!

– Ce naiba ați făcut în cele două minute de avertisment? V-ați luat-o la labă? Plutonul este nepregătit! Oamenii nu sunt echipați pentru instrucția pe care o au programată. Ce scuze ai?

– Domnule sergent-major, mesajul spunea ca plutonul să fie pregătit atunci când veți ajunge în dormitor. Nu spunea nimic despre echipare.

– Dumnezeule, Perry! Nu crezi că echiparea face parte din a fi pregătit?

– Nu-mi permit să cred, domnule sergent-major!

– Nu-ți permiți să crezi? Te dai ciumec, Perry?

– Nu, domnule sergent-major!

– Atunci să-ți permiți să scoți plutonul afară, pe platoul de adunare, Perry. Ai patru'ș'cinci de secunde... Executarea!

– Grupa A! am zbierat și am luat-o la goană, rugându-mă la Dumnezeu ca oamenii să mă urmeze.

Pe când ieșeam pe ușă, am auzit-o pe Angela răcnind la grupa B ordinul să o urmeze. O alesesem bine. Am ajuns pe platou, iar grupa mea s-a aliniat în spate. Imediat, Angela și oamenii ei s-au aliniat la dreapta mea. Apoi au urmat Terry și ceilalți. Ultimul om din grupa F a intrat în formație în secunda patruzeci și patru. Era chiar umitor. Pe întregul platou, la fel ca noi, alte plutoane se căzneau să se alinieze. Și, la fel ca noi, niciun pluton nu era echipat pentru instrucție. M-am simțit ușurat.

– Perry! Cât este ora?

Am accesat BrainPal.

– Zero unu zero zero, timp local, domnule sergent-major!

– Uluitor, Perry... știi să spui ora. Când s-a dat stingerea?

– La douăzeci și unu zero zero, domnule sergent-major!

– Iarăși corect! Unii dintre voi se pot întreba de ce v-am scos afară doar după două ore de somn. Suntem cumva cruzi? Sadici? Încercăm să vă facem praf? Răspunsul la aceste întrebări este: da, așa suntem. Dar nu acestea sunt motivele pentru care v-am trezit. Motivul este acela că nu aveți nevoie de mai mult de două ore de somn. Mulțumită noilor corpuri, e destul dacă dormiți doar două ore. În ultimele zile ați dormit opt ore pentru că așa erați obișnuiți. De acuma, gata, doamnelor și domnilor. Somnul vostru îmi risipește timpul meu. Două ore sunt destul, prin urmare două ore aveți voie... Bun... Cine poate să-mi spună de ce v-am alergat ieri douăzeci de kilometri într-o oră?

Unul dintre recruți a ridicat mâna.

– Te ascult, Thompson.

Fie memorase numele fiecărui recrut din pluton, fie BrainPal îi „sufla" informațiile necesare. Sincer, nu aș fi pariat pe vreuna din variante.

– Ne-ați alergat pentru că ne urâți pe fiecare din motive individual fundamentate, domnule sergent-major!

– Excelent răspuns, Thompson. Chiar dacă parțial corect. V-am alergat douăzeci de kilometri într-o oră pentru că puteți. Cel mai lent dintre voi a ajuns cu două minute înainte de oprirea cronometrului. Asta înseamnă că fără pic de antrenament, aproape fără vreun efort real, oricare dintre voi, afurisiților, puteți face față celor care au câștigat medalii de aur la Olimpiade... pe Pământ. Și știți de ce? Are cineva habar?... Pentru că niciunul dintre voi nu mai este uman. Sunteți mai buni. Doar că nu știți asta... încă. Timp de o săptămână v-ați frecat de pereții navei ca niște jucărele cu cheițe și arcuri. Și, probabil, habar nu aveți încă din ce sunteți alcătuiți. E

timpul să schimbam atitudinea asta, doamnelor și domnilor. Prima săptămână de instrucție are ca scop să vă facă să credeți miracolele noilor voastre trupuri. Și veți crede... Pentru că nu aveți altă opțiune.

Am alergat apoi douăzeci și cinci de kilometri în chiloți.

Un marș de douăzeci și cinci de kilometri. În sprinturi de șapte secunde acopeream sute de metri. Salturi verticale de doi metri. Salturi peste falii de zece metri. Ridicări de greutăți de două sute de kilograme. Sute de tracțiuni la bară și flotări. Așa cum spusese și Ruiz, dificil nu era să le facem. Ci să credem că le putem face. Recruții cădeau sau eșuau doar din pricina lipsei de îndrăzneală. Ruiz și asistenții lui abia așteptau să sară în beregata vreunui recrut care o zbârcește și să-l frece cum se cuvine. Iar apoi să mă frece pe mine pentru că eu nu i-am frecat pe ei.

Fiecare recrut – fiecare – a avut cel puțin un moment de slăbiciune și de îndoială. Mie mi s-a întâmplat în a patra zi. Întregul pluton 63 era aliniat în jurul unui bazin de înot. Toată lumea avea câte un sac plin cu douăzeci și cinci de kilograme de nisip. Ruiz se învârtea printre noi și ne explica:

– Care este cel mai slab punct al organismului uman? Nu este inima sau creierul, cum ați fi tentați să credeți. Nicidecum... Este sângele. Pentru că sângele se află răpândit peste tot în organismul vostru. Sângele transportă oxigen. Dar poate duce prin corp și boli. Când sunteți răniți, sângele se coagulează, dar uneori nu suficient de repede ca să nu intrați în șoc hemoragic. Când cineva își pierde sângele, moare de fapt din pricina lipsei de oxigen. Pentru că sângele i-a curs pe jos, prin țărână, unde nu-i mai folosește la nimic. Dar FCA, în înțelepciunea lor divină, au spus la revedere sângelui uman. L-a înlocuit cu SmartBlood. Acesta este compus din miliarde de mecanisme nano care fac aceeași treabă ca și sângele obișnuit, dar mult mai bine. Nu este organic, deci nu este vulnerabil la amenințări biologice. Se coagulează în milisecunde. Poți pierde un nenorocit de picior fără sângerare. Dar cel mai important lucru de știut este faptul că fiecare „celulă“ de SmartBlood are o capacitate de transport a oxigenului de patru ori mai mare decât o hematie obișnuită.

Ruiz s-a oprit.

– Asta are o însemnătate aparte pentru voi. Veți sări în bazin cu sacii de nisip în mâini. O să vă scufundați pe fundul bazinului. Și veți sta acolo cel puțin șase minute. În șase minute orice om normal moare. Dar fiecare dintre voi poate sta fără să respire mai mult de șase minute. Și fără să piardă un singur neuron. Și ca să vă motivez să stați cât mai mult... Primul care iese la suprafață spală closetele timp de o săptămână. Iar dacă cineva iese înainte de cele șase minute... Fiecare dintre voi va avea o relație cât se poate de personală și apropiată cu o căcăstoare de prin baza asta. Clar? Executarea!

Ne-am scufundat. Trei metri adâncime. Imediat mi s-a făcut teamă. În copilărie, am căzut o dată într-o piscină acoperită cu o folie care s-a sfâșiat imediat și m-am scufundat. Au fost câteva momente lungi de dezorientare și de groază, încercând să ajung la suprafață. Nu am stat sub apă mult, nu fusesem în pericol să mă înec. Dar a fost suficient ca să capăt o aversiune permanentă față de scufundări sub apă.

După treizeci de secunde deja simțeam nevoia să trag o gură de aer, la suprafață. Nu mă simțeam în stare să stau niciun minut, nicidecum șase. Am simțit un ghiont. M-am întors un pic cam precipitat și l-am văzut pe Alan, care se scufundase alături de mine. Prin jocul de umbre al apei l-am văzut că își duce mâna la cap, iar apoi o îndreaptă către mine. În acel moment, Găoază a prins viață și m-a anunțat că Alan îmi cere o legătură. Am acceptat și imediat s-a auzit o imitație a vocii lui Alan. Plată și fără inflexiuni.

Necazuri? – m-a întrebat.

Fobie – am răspuns.

Nu intra în panică. Nu te mai gândi că ești sub apă.

Nu prea merge, băga-mi-aș.

Atunci prefă-te – mi-a recomandat Alan –, *verifică-i pe toți din grupa ta, vezi dacă mai are cineva probleme și dă-i o mână de ajutor.*

Calmul straniu al simulacrului de voce m-a ajutat. Am deschis un canal de comunicare către comandanții de grupe și le-am dat ordin să se ocupe fiecare de oamenii lui. În fiecare grupă aveam câte un

recrut sau doi aproape cuprinși de panică și cărora trebuia să le vorbești. Alături de mine, Alan inspecta oamenii din grupa noastră.

Trei minute, apoi patru. În grupa lui Martin, unul dintre recruți începuse să dea din picioare într-o încercare de a se ridica la suprafață. Martin și-a lepădat propriul sac și a înotat până la acesta, apucându-l de umeri și împingându-l în jos. L-am auzit pe Martin prin BrainPal spunându-i recrutului: *uită-te în ochii mei.* Se pare că a fost cu folos, omul s-a liniștit imediat.

Cinci minute și era evident că, în ciuda cantității sporite de oxigen purtate de sânge, lumea începea să se simtă incomod. Îi vedeam pe unii lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt, sau dând din mâini ca și cum ar fi înotat. Unul dintre recruți își lovea capul de sacul cu nisip. Jumătate din mine râdea, jumătate din mine simțea nevoia să facă la fel.

Cinci minute și patruzeci și trei de secunde. Unul din grupa lui Mark și-a aruncat sacul și a pornit să urce spre suprafață. Mark s-a ridicat imediat după el și l-a apucat de glezne. M-am gândit că locțiitorul acestuia ar fi putut să-i dea o mână de ajutor când BrainPal m-a informat că tocmai locțiitorul lui era cel care țâșnise spre suprafață.

Șase minute. Patruzeci de recruți și-au aruncat sacii de nisip și au prins să urce. Mark l-a eliberat pe locțiitorul său și a pornit spre suprafață, chiar sub acesta, atent să nu fie el primul care iese afară.

Tocmai mă pregăteam să arunc sacul și să mă îndrept spre suprafață, când am auzit vocea lui Alan.

Ești șeful plutonului, ar trebui să stai pe loc.

Să-mi sugi...

Regret, nu ești genul meu.

Am rezistat șapte minute și treizeci de secunde. M-am ridicat spre suprafață cu sentimentul că plămânii îmi vor exploda din clipă în clipă. Dar am trecut de momentul meu de slăbiciune. Pentru că am crezut. Eram ceva mai mult decât o ființă umană.

În săptămâna a doua ni s-au dat armele.

– Aceasta este carabina de infanterie MF-35 în varianta standard.

Eram strânși în careu, pe platoul de adunare. Ruiz ținea carabina ridicată, astfel încât fiecare dintre recruți să o poată vedea. În dreptul fiecăruia dintre noi zăceau direct pe pământ celelalte carabine, încă ambalate în foliile protectoare.

– MF vine de la Multi Funcțională. După necesități, arma poate crea și lansa șase tipuri diferite de proiectile sau raze. Asta înseamnă gloanțe de carabină și alice, fiecare explozive sau nu, și care pot fi lansate la foc automat sau semiautomat. Grenade cu rază mică de acțiune. Rachete teleghidate cu rază mică de acțiune. Are aruncător de flăcări de înaltă presiune, precum și lansator de pulsuri de microunde. Toate acestea sunt posibile datorită muniției de înaltă densitate, alcătuită din nanoroboți...

Sergentul luase în mână un calup mat cu aspect metalic, calup care se regăsea lângă fiecare carabină.

– ... și care se încarcă automat, înainte de tragere. Această muniție, împreună cu arma, creează un sistem de maximă flexibilitate, dar care poate fi folosit cu un instructaj minim. Lucru pe care, fără îndoială, niște îngrămădiți ca voi nu-l vor aprecia la adevărata valoare... Aceia dintre voi care au experiență militară își pot aminti ce preț se punea pe demontarea și asamblarea armei în timpi cât mai mici. Nu veți face niciodată așa ceva cu MF-35. Această carabină este o mașinărie extrem de complexă, iar voi nu aveți calificarea să vă regulați cu ea cum vi se scoală. Are un sistem încorporat de autodiagnoză și depanare. Se poate interfața cu BrainPal pentru a vă semnala eventuale probleme atunci când va fi cazul. Adică niciodată, pentru că în treizeci de ani de serviciu niciun MF-35 nu s-a defectat. Și asta datorită faptului că noi putem construi arme adevărate, spre deosebire de amărâții de pe Pământ! Sarcina voastră este nu să vă bateți capul cum lucrează arma, ci să trageți cu ea. Aveți încredere în arma voastră, este de departe mult mai isteață decât voi. Țineți minte acest lucru și, probabil, veți supraviețui... O să vă activați arma dând jos de pe ea folia protectoare și accesând-o

cu BrainPal. Odată îndeplinită această procedură, arma va fi în întregime a voastră. Câtă vreme vă veți afla în această bază, doar posesorul armei poate trage cu arma respectivă, în măsura în care i se permite acest lucru de către comandantul de pluton sau de grupă, care la rândul lor vor primi permisiunea de utilizare de la unul dintre instructori. În situațiile reale de luptă, oricare soldat FCA dotat cu BrainPal vă poate folosi arma, dacă evenimentele impun asta. Așadar, atâta vreme cât nu vă puneți rău cu camarazii, nimeni nu va putea întoarce propria carabină împotriva voastră... Din acest moment, MF-35 vă va însoți pretutindeni. Dacă vă duceți la budă, arma merge cu voi. O să facă duș cu voi. Nu vă faceți griji că intră apă în ea, știe să scuipe afară orice substanță străină. O să stea lângă voi în timp ce mâncați. Și dacă, prin miracol, o să aveți vreme să vă regulați, MF-35 va avea parte de un spectacol pe cinste... O să învățați cum să folosiți această bijuterie. De ea depinde viața voastră. Pușcașii marini sunt niște prostănaci notorii, dar au un lucru de apreciat. Crezul Carabinei care zice cam așa... „Aceasta este carabina mea. Sunt multe asemenea ei, dar aceasta este a mea și numai a mea. Carabina mea este prietenul meu cel mai bun, este viața mea. Trebuie să-i fiu stăpân așa cum mie îmi sunt stăpân. Fără mine, carabina este inutilă. Fără carabină, sunt inutil. Trebuie să trag mai bine decât inamicul care încearcă să mă ucidă. Trebuie să-l împușc înainte ca el să mă împuște. Și așa voi face... “ Doamnelor și domnilor, purtați acest crez în inima voastră... Luați-vă armele și activați-le!

M-am aplecat și am îndepărtat folia de protecție. În ciuda laudelor aduse de Ruiz, arma nu părea chiar așa impresionantă. Avea ceva greutate, dar era bine echilibrată și armonios proporționată, astfel încât să fie ușor de mânuit. Pe o parte a patului carabinei se afla o etichetă.

ACTIVARE CU BRAINPAL: Inițializează BrainPal și rostește Activează MF-35 seria ASD-324-DDD-4E3C1.

– Hei, Găoază... Activează MF-35 seria ASD-324-DDD-4E3C1.

MF-35 ASD-324-DDD-4E3C1 este activată pentru recrutul FCA John Perry. Te rog să încarci muniția.

Un desen mic a apărut la marginea câmpului meu vizual. Era

schema de încărcare a carabinei. Am luat în mână blocul acela rectangular care se presupunea că era muniția și era să-mi pierd echilibrul. Era extrem de greu. Nu glumiseră deloc când spuseseră că muniția este de „înaltă densitate“. Am introdus-o așa cum mi s-a arătat și schema de încărcare a dispărut. În locul ei a apărut un meniu.

Opțiuni de tragere disponibile

Notă: folosirea unui tip de muniție duce la scăderea disponibilității celorlalte tipuri.

Sector Carabină: 200
Sector Alice: 80
Sector Grenade: 40
Sector Rachete: 35
Sector Aruncător de Flăcări: 10 minute
Microunde: 10 minute

Selectat Sector Carabină

– Selectează sector alice.

Sector Alice Selectat, mi-a răspuns BrainPal.

– Selectează sector rachete.

Sector Rachete Selectat. Te rog să selectezi o țintă.

Dintr-odată, fiecare recrut din pluton a fost încadrat într-un dreptunghi verde. Privind direct la unul sau la altul dintre camarazii mei, dreptunghiul începea să pâlpâie. La naiba, m-am gândit și am selectat la întâmplare un recrut pe nume Toshiba, din grupa lui Martin.

Țintă selectată, mi-a confirmat Găoază. **Poți deschide focul, poți anula sau poți alege a doua țintă.**

– Ohoo, am murmurat și am anulat ținta. Mi-am privit arma și m-am întors către Alan.

– Mi-e frică de ea, i-am spus.

– Serios? Tocmai ți-am tras în cap acum două secunde o grenadă. Uimirea mea a fost curmată brusc de vocea lui Ruiz.

– Ce-ai spus, recrut?

Toată lumea a tăcut și s-a întors spre sergent. Acesta se înfipsese în fața unui recrut pe nume Sam McCain. Mi-am amintit că Sarah O'Conell îl descrisese ca fiind unul dintre acei flecari care mai întâi vorbesc și abia apoi gândesc. Deloc surprinzător, omul fusese agent de vânzări toată viața. Chiar și cu Ruiz proțăpit la un milimetru de el, McCain arborase o mimică de nedumerire afectată. Era clar că habar nu avea ce-l preocupa pe Ruiz, dar, orice ar fi fost, era convins că va scăpa nevătămat din coliziunea cu acesta.

– Tocmai îmi admiram arma, domnule sergent-major! Și îi spuneam recrutului Flores că aproape că simt milă pentru amărâții ăia care vor sta împotriva noastră...

Răpunsul lui McCain s-a întrerupt brusc în momentul în care Ruiz i-a smuls arma din brațe și, cu o mișcare relaxată, l-a lovit cu patul carabinei în cap. Bietul McCain s-a prăvălit la pământ ca o cârpă. Calm, Ruiz a întins un picior și și-a proptit bocancul pe beregata lui McCain. Apoi a răsucit arma, iar țeava acesteia a îndreptat-o spre ochii înspăimântați ai recrutului.

– Nu prea mai ești stăpân pe tine, nu-i așa, rahat cu ochi? Închipuiește-ți că sunt inamicul. Acum mai simți milă pentru mine? Te-am dezarmat în mai puțin timp decât ți-ar lua să respiri. Acolo, ticăloșii ăia se mișcă mai repede decât îți poți imagina. Or să-ți întindă ficatul pe pâine și or să-l halească în vreme ce tu încă mai încerci să-i iei în cătare. Așa că fă bine și nu mai simți „aproape milă" pentru bieții amărâți. Ei nu au nevoie de compasiunea ta. Ai să ții minte asta, recrut?

– Da, domnule sergent-major, a horcăit McCain de sub bocanc, aproape suspinând.

– Haidem să ne asigurăm că așa va fi.

Țeava armei s-a proptit între ochii lui McCain. Apoi, Ruiz a apăsat pe trăgaci. S-a auzit un clac sec. Tot plutonul a tresărit, iar McCain și-a dat drumul în nădragi.

– Idiotule..., a rostit Ruiz după ce McCain și-a dat seama că, de fapt, nu murise. Nu m-ai ascultat mai devreme. MF-35 poate fi folosită numai de proprietarul ei, în incinta bazei. Și ăla ești tu, cretinule.

Ruiz se dădu un pas înapoi și, cu un gest disprețuitor, azvârli arma spre McCain. Apoi se întoarse spre restul plutonului:

– Sunteți mai tâmpiți decât aș fi putut să-mi imaginez... Vreau să vă fie clar un lucru: întotdeauna, în întreaga istorie a omenirii, soldații au plecat la război echipați doar cu minimumul necesar pentru a câștiga o bătălie. Războiul este scump, costă o mulțime de parale, precum și multe vieți. Nicio civilizație nu a dispus sau nu va dispune de cantități infinite de resurse. Așadar, atunci când vă luptați, va trebui să vă și protejați. Sunteți așa cum sunteți și nimic mai mult... Înțelege vreunul dintre voi ceea ce încerc să spun? Nu aveți trupurile astea noi și arătoase, precum și armele acestea minunate ca să aveți cumva vreun avantaj. Le aveți pentru că sunt minimumul necesar pentru a lupta și a supraviețui *acolo*. Nu am dorit să vă dăm aceste trupuri! Am făcut-o pentru că altfel specia umană ar fi fost exterminată. Acum înțelegeți? Aveți o cât de mică idee despre ceea ce vă așteaptă *acolo*?

Aveți?

Instrucția nu însemna doar să stăm în natură, să alergăm sau să învățăm să omorâm în numele omenirii. Uneori, ne duceam la cursuri.

– În decursul antrenamentului fizic, ați învățat să vă înfrângeți inhibițiile și rezervele mentale legate de trupurile voastre și de ceea ce pot face aceste trupuri.

Ne aflam într-o sală de curs împreună cu locotenentul Oglethorpe, lectorul nostru, precum și cu ceilalți recruți din patru batalioane, de la batalionul 60 până la batalionul 64.

– Acum trebuie să lucrăm puțin și asupra minții voastre. E timpul să renunțați la câteva tipare de gândire sau prejudecăți despre care, mulți dintre voi, nici măcar nu aveți habar.

Oglethorpe se afla pe un podium. În spatele său două ecrane mari prinseseră să licărească. Pe cel din stânga a apărut o oroare, ceva negru și noduros, dotat cu o pereche de clești plini de zimți și care se înțeau aproape obscen dintr-un orificiu atât de umed, încât aproape că puteai să-i simți duhoarea. Deasupra acestei grămezi informe de noduri și clești se puteau vedea trei ochi pedunculați sau antene. Picături galben-verzi se prelingeau pe tijele acelea. Până și Lovecraft ar fi luat-o la goană, urlând cuprins de groază.

Pe ecranul din dreapta se vedea o creatură care aducea vag cu o căprioară, dotată cu o pereche de mâini aproape umane și care păreau destul de abile. Chipul acelei ființe părea că exprimă pace și înțelepciune. Dacă nu s-ar fi putut îmblânzi ca animal de companie, cu siguranță că ar fi putut fi învățată câte ceva despre tainele universului.

Oglethorpe a luat un indicator și l-a îndreptat către hidoșenia din stânga.

– Individul ăsta este un membru al speciei Bathunga. Această specie este profund pacifistă. Au în spate o cultură de sute de mii de ani. Matematica noastră pe lângă a lor pare o biată adunare și scădere. Viețuiesc în mediu acvatic, în oceane, se hrănesc cu plancton și conviețuiesc în relații excelente cu oamenii, pe câteva planete. Ăștia sunt dintre cei buni, iar acesta este un exemplar considerat chipeș printre ai lui...

Oglethorpe s-a întors către ecranul din dreapta, care înfățișa corcitura aceea prietenoasă de om-cerb.

– Ticălosul ăsta este un Salong. Primul contact oficial cu ei s-a realizat după ce am urmărit traseul unei colonii migratoare. În principiu, oamenii nu ar trebui să colonizeze planetele de capul lor și o să vedeți imediat de ce. Coloniștii aceia au debarcat pe o planetă care fusese luată în vizor și de către Salongi. Într-un fel sau altul, Salongii au ajuns la concluzia că oamenii sunt buni de mâncat. Prin urmare, au atacat colonia și au transformat-o într-o fermă. Toți

bărbații au fost exterminați. Toți în afară de câțiva care au fost păstrați ca donatori de spermă. Femeile erau inseminate artificial, copiii erau crescuți și puși la îngrășat. Precum vitele. Au trecut ani buni până am dat de ei. Imediat după aceea, FCA au ras așezările Salong, iar șeful lor a sfârșit pe un grătar. Este inutil să mai adaug că de atunci suntem în stare de război cu ei.

Oglethorpe a făcut o pauză, după care a continuat:

– Cred că ați prins ideea. Dacă vă imaginați că puteți deosebi pe cei buni de cei răi, sunteți ca și morți. Nu trebuie să vă lăsați conduși de prejudecăți antropomorfice, atâta vreme cât extratereștrii asemănători cu noi preferă să facă hamburgeri din oameni decât tratate de pace cu ei.

Apoi Oglethorpe a făcut o remarcă interesantă. Ne-a întrebat ce avantaj au soldații de pe Pământ spre deosebire de cei din FCA. Și tot el a răspuns:

– Cu siguranță că nu este vorba despre condiția fizică sau dotarea cu armament. Avantajul soldaților de pe Pământ este acela că ei știu exact care le sunt inamicii. În plus, tiparul unei bătălii terestre este cam același peste tot. Prin urmare, soldații de pe Pământ știu cu cine se confruntă și pot aproxima destul de precis ce tip de trupe sau de arme sunt necesare. De aceea, experiența acumulată într-un război poate fi folosită în altă încleștare. FCA nu are acest avantaj. Și dau ca exemplu o bătălie recentă purtată împotriva unei specii numite Efg...

Imediat, pe unul dintre ecranele din spatele podiumului a apărut imaginea unei ființe asemănătoare cu o balenă, dar care avea pe părți o serie de tentacule puternice, terminate cu mâini.

– Indivizii ăștia au cam patruzeci de metri lungime și posedă o tehnologie care le permite să polimerizeze apa. Am pierdut numeroase nave maritime din pricina asta. Apa din jurul navelor se prefăcea într-un fel de pastă care se comporta precum nisipul mișcător. Vasele prinse într-o astfel de capcană se scufundau rapid, iar echipajele nu aveau nicio șansă de supraviețuire. Ei bine, întrebarea este cum poți aplica experiența de luptă împotriva acestor Efg în alte părți? Spre exemplu, împotriva unei specii numite Finwe – celălalt ecran ne arăta deja un soi de reptilă simpatică – care sunt

mici și trăiesc în deșert și care preferă să lanseze de la mare distanță atacuri biologice. Răspunsul este că nu se poate. Iar soldații FCA trec de la un tip de luptă la altul mereu. Este și acesta unul dintre motivele care contribuie la o rată a mortalității foarte ridicată în rândul trupelor noastre. Fiecare bătălie este nouă. Și fiecare situație de luptă, prin prisma experienței individuale, este unică. Așa că, din mica noastră discuție de astăzi, trebuie să învățați că orice idee preconceptă despre război trebuie aruncată peste bord. Instrucția pe care o faceți aici este menită să vă deschidă ochii doar asupra câtorva lucruri pe care le puteți întâlni acolo. Voi, ca infanteriști, sunteți adesea primii care veniți în contact cu o nouă specie ostilă, ale cărei motivații și metode sunt necunoscute. Trebuie să gândiți rapid și să nu vă imaginați faptul că dacă un lucru a mers bine cândva, așa va fi mereu, peste tot. Altminteri v-ați ars.

Și tot așa... Instrucție și cursuri, tot timpul.

Într-un rând, unul dintre recruți l-a întrebat pe Oglethorpe de ce trebuie FCA să-și bată capul cu toate coloniile umane risipite prin Univers.

– Ni s-a inoculat ideea că noi, soldații, nu mai suntem oameni. Păi dacă lucrurile stau astfel, de ce să ne străduim să simțim vreun atașament față de oamenii din colonii? Sunt doar oameni, la urma urmei. De ce FCA nu înmulțesc soldații astfel încât omenirea să evolueze într-o nouă specie?

– Nu-ți imagina că ești primul care s-a gândit la asta, i-a răspuns Oglethorpe. Răspunsul, pe scurt, este că nu putem face așa ceva Toate modificările făcute soldaților FCA duc către sterilitate. Din pricina tiparului genetic de bază, care este uman, modificările aduse vouă pot genera mutații letale eventualilor urmași. Genomul vostru este instabil. În plus, fiecare dintre voi aveți și material genetic non uman. Prin urmare nu puteți procrea cu oamenii obișnuiți. Soldații FCA sunt un produs extraordinar al ingineriei genetice, dar, din punct de vedere evolutiv, sunt o fundătură. De aceea ar fi bine să nu vă credeți buricul pământului. Fiecare dintre voi poate alerga o milă în trei minute. Dar niciunul dintre voi nu poate face un copil. Pe de altă parte, nici nu ar fi necesar. Următorul pas al evoluției umane deja a fost făcut. La fel ca și Pământul, majoritatea coloniilor sunt izolate unele față de celelalte. Aproape toți oamenii născuți într-o

colonie stau acolo întreaga lor viață. Dar oamenii se adaptează noilor cămine. Evoluează în funcție de condițiile specifice. Deja sunt deosebiri de ordin cultural între colonii. Cele mai vechi dintre acestea s-au îndepărtat puternic față de Pământ, chiar dacă numai din punct de vedere lingvistic sau cultural. Dacă vom avea destul timp vor exista în Univers tot atâtea specii umane câte colonii sunt. Diversitatea este cheia supraviețuirii... Din perpectivă metafizică ar trebui să vă simțiți atașați emoțional de colonii. Sunteți produsul unei specii care are suficient potențial pentru a supraviețui în Univers. Coloniile reprezintă viitorul speciei umane, iar voi, chiar așa modificați, sunteți mai aproape de umanitate decât de oricare altă specie inteligentă. Mai mult de atât... ar trebui să vă pese, deoarece sunteți destul de bătrâni ca să știți că așa trebuie. Acesta este unul dintre motivele pentru care FCA recrutează bătrâni pe care să-i facă soldați. Nu doar pentru că v-ați pensionat și atârnați greu din punct de vedere economic. Ci și pentru că ați trăit destul ca să știți că mai există și altceva decât viața voastră. Cei mai mulți dintre voi aveți copii și nepoți și știți cât de valoros este un lucru făcut și menit să dăinuie și după voi. Chiar dacă nu veți deveni vreodată coloniști, veți accepta faptul că toate coloniile sunt un bun al întregii noastre specii și că merită să mori pentru ele. Este greu să pui aceste idei în capul unui puști de nouăsprezece ani. Dar voi ați trăit destul ca să știți asta din experiența voastră. Iar această experiență este singura care contează în acest Univers.

Ne antrenam. Trăgeam cu arma. Învățam. Strângeam din dinți și mergeam mai departe. Nu prea dormeam.

În săptămâna a șasea am înlocuit-o pe Sarah O'Connnell de la comanda grupei ei. În mod repetat, grupa E avea rezultate proaste în procesul de instrucție, iar acest lucru făcea ca plutonul 63 să se numere printre cele codașe. De fiecare dată când vreun trofeu sau premiu ajungea la alt pluton, Ruiz își arăta colții și-mi punea în cârcă eșecul plutonului. Sarah a acceptat retrogradarea cu seninătate:

– Din păcate nu este totuna cu a conduce o grădiniță, mi-a spus ea.

L-am numit pe Alan la comanda grupei E și, la scurtă vreme, a pus-o pe picioare. În săptămâna a șaptea, plutonul 63 a suflat plutonului

58 unul dintre trofee. Ca o ironie, acest lucru s-a datorat chiar lui Sarah, care s-a dovedit un trăgător excelent și care ne-a adus, *in extremis*, suficiente puncte pentru a câștiga.

În săptămâna a opta, am încetat să mai vorbesc cu BrainPal. Găoază mă studiase suficient de mult timp ca să-mi descifreze tiparul mental astfel încât să-mi anticipeze intențiile. Am observat asta pentru prima dată în timpul unei simulări de tragere, când MF-35 a comutat de pe modul carabină pe modul lansator de rachete, a stabilit țintele și a lansat două încărcături, apoi, imediat, a comutat pe modul aruncător de flăcări, la timp ca să prăjesc niște simulacre insectiforme care tocmai se ițeau în spatele unor stânci. Toate acestea fără ca eu să vocalizez vreo comandă. Asta m-a făcut să mă simt ciudat. Apoi, după câteva zile, am observat că mă enerva să-i cer lui Găoază un anumit lucru sau o informație specifică. Cât de repede ajung ciudățeniile să fie considerate firești...

În săptămâna a noua, am fost nevoit, împreună cu Alan și cu Martin, să aplic o măsură disciplinară unui recrut din grupa lui Martin. Individul cu pricina se hotărâse să ia locul lui Martin la șefia grupei și era decis să recurgă la mici acte de sabotaj pentru asta. Cândva, fusese un cântăreț de muzică pop care se bucurase de o oarecare celebritate și era obișnuit să-și croiască drum prin orice mijloace. Se dovedise destul de abil ca să îmbrobodească vreo doi sau trei naivi din grupa lui și să-i atragă în această conspirație măruntă. Din nefericire pentru el, nu fusese suficient de isteț ca să-și dea seama că Martin, în calitate de comandant de grupă, avea acces la comunicațiile dintre ei. Martin mi-a raportat tot, iar eu am decis că nu este cazul să-l implicăm pe Ruiz în această afacere.

Dacă cineva observase, în acea noapte, un hovercraft decolând, nu a suflat nicio vorbă. De asemenea, dacă cineva a observat, tot în acea noapte, un recrut trecând aproape razant cu capul peste niște copaci, recrut care atârna de acel hovercraft ținut de glezne, la fel, și-a ținut gura. Oricum, nimeni nu a pretins că ar fi auzit urletele disperate ale acelui recrut în vreme ce acesta se balansa pe deasupra copacilor.

Sergentul-major Ruiz mi-a atras atenția, a doua zi, că arăt cam ciufulit. I-am replicat că s-ar putea să fie de la crosul de treizeci de kilometri pe care ni-l oferise cadou înainte de masă.

În cea de a unsprezecea săptămână, plutonul 63 împreună cu alte câteva plutoane au fost parașutați undeva prin munții care se întindeau departe, spre nord. Obiectivul nostru era simplu. Trebuia să căutăm și să anihilăm celelalte plutoane, după care supraviețuitorii urmau să se întoarcă la bază. Toate acestea în decurs de patru zile. Pentru ca lucrurile să fie și mai interesante, fiecare recrut avea un dispozitiv care înregistra de câte ori fusese lovit de tirul inamic. În cazul unei lovituri mortale, recrutul simțea un val de durere și paraliza complet, urmând să fie apoi cules de instructorii care mișunau prin zonă. Știam asta, pentru că o pățisem pe propria piele, atunci când Ruiz dorise să arate cum funcționează dispozitivul cu pricina. Le-am explicat apoi, tuturor, că sunt sigur că nu vor să simtă ce am simțit eu.

Am avut parte de un prim atac imediat ce am atins solul. Până să-mi dau seama de unde se trăgea asupra noastră, deja pierdusem patru oameni. Apoi i-am localizat pe „inamici". Erau patru, pe doi dintre ei i-am doborât, iar ceilalți doi au fugit. Atacurile sporadice și slabe ca intensitate arătau că fiecare pluton preferase să se împartă în echipe mici, de câte doi sau trei oameni, și care acționau independent unele față de altele.

Eu am avut altă idee. Prin intermediul lui BrainPal puteam să păstrăm un contact tăcut între noi, indiferent dacă eram aproape unii de alții sau nu. Celelalte plutoane nu păruseră interesate de exploatarea acestui lucru. Ghinionul lor. Am deschis pentru toți membrii plutonului câte o linie de comunicații securizată cu toți ceilalți. Apoi i-am trimis pe fiecare în câte o direcție, cu ordinul de a cartografia zona și de a localiza eventualii inamici. În acest fel am fi avut cu toții acces la o hartă amănunțită a terenului, precum și poziția trăgătorilor inamici. Chiar dacă unul dintre noi ar fi fost lovit, informațiile furnizate de acesta ar fi ajutat restul plutonului să-i răzbune „moartea". Un singur soldat putea să se miște mai rapid și în liniște, și să hărțuiască cu succes grupele celorlalte plutoane. Putea, de asemenea, să acționeze și în tandem cu alți colegi, atunci când s-ar fi ivit ocazia.

A funcționat. Oamenii noștri au tras, când a fost cazul și au putut. S-au ascuns și au transmis informații atunci când nu au putut să tragă sau ar fi fost prea periculos. Și, când au avut ocazia, au atacat în

haită.

A doua zi, am dat, împreună cu un recrut pe nume Reily, peste două grupe din plutoane diferite. Erau atât de preocupați să se nimicească unii pe alții, încât nici nu au băgat de seamă că eu și Reily trăgeam în ei de la distanță. Reily a doborât doi, eu am lovit trei inamici, iar alți trei căzuseră în schimbul de focuri dintre cele două grupe. După ce i-am exterminat, fără să ne spunem niciun cuvânt, ne-am separat și ne-am afundat în junglă. Evident că întregul pluton văzuse performanța noastră.

În cele din urmă, și celelalte plutoane au înțeles tactica pe care o foloseam. Dar, atunci când au înțeles, a fost prea târziu. Erau prea mulți din plutonul 63 și prea puțini din celelalte. I-am terminat, unul câte unul, ultimul dintre ei chiar la amiaza celei de a patra zile. Am pornit apoi în galop spre bază, optzeci de kilometri spre sud. Ultimul dintre noi a ajuns seara, pe la 1800. Pierdusem nouăsprezece oameni, aici intrând și pe cei patru care căzuseră în prima zi. Numai că plutonul 63 omorâse mai bine de jumătate dintre efectivele celorlalte plutoane. Nici măcar sergentul-major Ruiz nu ar fi avut ce să comenteze. Atunci când comandantul bazei i-a oferit Trofeul Jocurilor de Război, Ruiz a schițat un mic zâmbet. Îmi dau seama cât de mult l-a durut să facă asta.

– Norocul nostru nu va muri niciodată! mi-a spus proaspătul soldat Alan Rosenthal, în vreme ce ne îndreptam spre zona de îmbarcare. Am fost repartizați pe aceeași navă...

Așa se întâmplase. După o mică escapadă pe Phoenix, cu transportorul *Francis Drake*, așteptam îmbarcarea pe nava FCA *Modesto*. Fusesem vărsați celui de al doilea pluton din compania D, Batalionul 233 Infanterie FCA. Câte un batalion pentru fiecare navă. Adică mai bine de o mie de soldați. Te puteai pierde ușor în toată acea îmbulzeală. Așa că am fost fericit să-l am pe Alan prin preajmă.

Am tras cu coada ochiului spre Alan și i-am admirat uniforma nouă, de culoare albastră. La fel purtam și eu, o uniformă nouă, albastru colonial.

– La naiba, Alan. Arăți tare bine.

– Întotdeauna am iubit un bărbat în uniformă. Acum, pentru că sunt unul dintre ei, aș putea iubi și mai mult un bărbat în uniformă.

– Hei, vine sergentul Ruiz.

Am pus deoparte sacul în care îmi vârâsem ținuta de schimb, precum și câteva fleacuri personale, și l-am salutat cu o mișcare degajată.

– Pe loc repaus, soldat! Pe ce navă vă îmbarcați?

– Pe *Modesto*, domnule sergent-major! Eu și soldatul Rosenthal.

– Ai glume cu mine? Ești în batalionul 233? Ce companie?

– Compania D, plutonul doi, domnule sergent-major.

– U-lu-fu-tu-i-tor, soldat. O să ai plăcerea să fii sub ordinele locotenentului Arthur Keyes, asta în cazul în care neisprăvitul ăla nu și-a lăsat curul pe undeva printre fălcile vreunui extraterestru. Când ai să-l vezi, transmite-i, te rog, salutări din partea mea. Și poți să-i mai spui că sergentul-major Ruiz a declarat că tu, soldat, nu ești așa de tâmpit cum sunt majoritatea recruților.

– Mulțumesc, domnule sergent-major.

– Nu te umfla în pene, soldat. Ești un tâmpit, dar nu atât de mare precum sunt cei mai mulți.

– Desigur, domnule sergent-major.

– Perfect. Acuma, vă rog să mă scuzați... uneori este bine să-ți vezi de drum.

Ruiz ne-a salutat, iar noi i-am răspuns. Ne-a măsurat din ochi și ne-a oferit un surâs zgârcit, un surâs subțire, subțire. După care s-a întors și a plecat fără să se mai uite înapoi.

– Îngheață rahatul în mine când îl văd, mi-a șoptit Alan.

– Nu știu ce să zic... Aproape că a început să-mi placă de el.

– E firesc, doar a spus despre tine că nu ești atât de bătut în cap. Asta se cheamă compliment în lumea lui.

– Nu-ți imagina că nu știu asta. Tot ce am de făcut este să mă obișnuiesc.

– Ai să te descurci. La urma urmei ești un tâmpit.

– Sună liniștitor. Cel puțin voi avea cu cine să mă asemăn. Alan a rânjit. Ușile de acces ale navetei s-au deschis. Ne-am luat catrafusele și am urcat la bord.

Nouă

Watson privea atent peisajul din fața sa, adăpostit în spatele unei stânci.

– Îi văd bine de aici. Aș putea să trag... Lasă-mă să găuresc o scăfârlie.

– Nu, i-a răspuns Viveros, caporalul nostru. Au scuturile activate. Ai risipi muniția de pomană.

– Asta este o prostie. Suntem aici de ore întregi. Noi stăm aici, ei stau acolo. Când își vor lăsa scuturile jos, ce-o să facem? O luăm la goană spre ei, trăgând în tot ce mișcă? Nu suntem în secolul paișpe. Adică nu ar trebui să ne facem o programare ca să-i omorâm.

Viveros părea cam nervoasă.

– Watson, nu ești plătit ca să gândești. Așa că taci în pizda mă-tii și fii gata. Nu mai durează mult, oricum. Nu mai au decât un singur lucru de îndeplinit din ritualul lor.

– Mda? Ce le-a mai rămas de făcut?

– Să cânte, a surâs Viveros.

– Ce-or să cânte? Dau vreun recital?

– Nu, or să cânte morțile noastre.

Ca la un semnal, scutul masiv, care proteja baza Consu, a început să sclipească. Mi-am focalizat privirea la câteva sute de metri, dincolo de câmpie, acolo unde un Consu se apropia de noi. Scutul de protecție al bazei s-a prelins pe carapacea masivă a soldatului Consu și s-a despletit apoi în nenumărate filamente care s-au retras la loc. Era al treilea și ultimul Consu care ieșea din scutul protector înainte ca bătălia să înceapă. Primul ieșise cu douăsprezece ore mai devreme. Un trupete de rang mic, ale cărui mugete însemnau că, în mod formal, Consu acceptau lupta cu noi. Rangul mic al extraterestrului arăta că nu dădeau doi bani pe noi. Altminteri, dacă am fi fost niște chestii demne de băgat în seamă, ar fi trimis vreun gradat. Nu ne-am simțit ofensați. Mesagerul Consu era mereu de grad mic, indiferent ce adversar ar fi avut. În plus, toți arătau la fel. Doar dacă ai fi avut nasul deosebit de fin, ai fi putut să faci vreo distincție între ei.

După alte câteva ore, al doilea Consu a ieșit din spatele scutului, mugind ca o cireadă de vaci prinse între fălcile unui rechin uriaș, după care, fără avertisment, a explodat. Sângele său rozaliu, precum și bucăți din el s-au prelins pe scutul protector al bazei, într-o liniște deplină. Se pare că extratereștrii cu care ne confruntam credeau că dacă un soldat de-al lor era pregătit înainte de bătălie pentru un sacrificiu ritualic, atunci sufletul său ar putea fi convins să facă o recunoaștere preliminară a liniilor inamice, înainte de a se ridica la ceruri sau acolo unde sufletele Consu se duc după moarte. Sau ceva de genul ăsta. Era o chestie care dădea un aer de onoare. Mie mi se părea un mijloc eficient ca să scapi repede de soldații cei mai buni. Dar având în vedere că eu eram inamicul lor, nu vedeam niciun inconvenient în asta.

Cel de-al treilea Consu făcea parte dintr-o castă superioară, iar rolul său era să ne explice motivele morții noastre, precum și maniera în care noi toți urmam să sfârșim. După care puteam să trecem să ne măcelărim. Orice încercare de a grăbi un pic lucrurile era sortită eșecului. Spre exemplu să deschidem focul asupra scutului. Puține lucruri din Univers erau în stare să pună la pământ un scut Consu. Uciderea mesagerilor nu ar fi obținut nimic altceva decât reluarea ritualului și, prin urmare, amânarea luptei.

De altfel, Consu nu se ascundeau în spatele scutului. Doar că aveau

o serie de ritualuri de luptă și preferau să le desfășoare în liniște, fără să fie nevoie să se întrerupă din cauza gloanțelor, razelor sau bombelor noastre. Adevărul era că nimic nu iubeau Consu pe lumea asta mai mult decât o încăierare bună. Pe de altă parte, nici nu erau genul de invadatori care să dea buzna pe câte o planetă și să se așeze cumințI în cur, așteptându-i pe băștinași să-i atace.

Cum era cazul de față. Consu nu aveau nicio intenție să colonizeze planeta pe care ne aflam. Pur și simplu făcuseră praf colonia umană de acolo doar pentru a da de știre FCA că sunt prin preajmă și că au chef de ceva acțiune. Ignorarea lor nu era o soluție. Ar fi distrus coloniile ulterioare, până când cineva i-ar fi băgat în seamă și ar fi intrat în stare de război cu ei. Niciodată nu se putea ști cât de masiv trebuia să fie răspunsul, astfel încât Consu să-l considere drept o declarație formală de război. FCA trebuiau să tot trimită trupe pe planeta respectivă, până când un mesager de al lor catadicsea să iasă de sub scut și să anunțe că primesc lupta.

Lăsând la o parte scutul, impresionant prin impenetrabilitatea sa, tehnica de luptă Consu era, în linii mari, echivalentă cu tehnica de luptă FCA. Nu era un motiv de bucurie, așa cum ar fi putut crede unii. Rapoartele despre alte bătălii purtate de Consu cu alte specii arătau că, în funcție de inamic, aceștia își ajustau nivelul tehnologiei astfel încât să fie cam același cu al adversarilor. Ceea ce a condus la ideea că, de fapt, Consu nu se războiau cu alte specii. Nu mergeau la război, făceau doar sport.

Să lovești primul în Consu și în inima lor, nu era nici asta o soluție. Întreaga lor planetă era sub un scut uriaș. Energia pentru acel scut era luată de la o pitică albă care orbita în jurul stelei de bază din sistemul lor. De jur împrejurul ei se aflau o mulțime de receptori care preluau energia piticei și o pompau în scut. Trebuia să fim realiști. Nu trebuie să te pui cu niște indivizi capabili să construiască așa ceva.

Dar, trebuie spus, Consu aveau un ciudat simț al onoarei. Dacă erau alungați de pe o planetă, nu mai apăreau a doua oară. Ca și cum bătălia respectivă ar fi fost un vaccin, iar noi, soldații, agenții antivirali.

Toate aceste informații le luasem din baza de date a expediției.

Locotenentul Keyes ne ajutase să găsim toate informațiile utile și ne recomandase să le citim înainte de bătălie. Se pare că Watson nu se ostenise să consulte baza de date. Deloc surprinzător atâta vreme cât, de la bun început, Watson se comportase precum un șmecher infatuat și ignorant, capabil să ducă la pierzanie atât pe sine, cât și pe colegii săi de grupă. Problema mea era că ne aflam în aceeași grupă.

Mesagerul Consu își desfăcuse brațele tăioase – specializate, mai mult ca sigur, în decursul evoluției, să aibă de a face cu niște arătări terifiante – susținute de antebrațe asemănătoare cu cele umane.

– Începe, ne-a prevenit Viveros.

– Îl pot pocni atât de ușor, a mormăit Watson.

– Fă-o și te împușc cu mâna mea, i-a răspuns Viveros.

Cerul a trosnit de parcă Dumnezeu s-ar fi apucat să tragă cu pușca. După care s-a auzit un zgomot asemănător cu cel scos de o drujbă care taie un acoperiș de tablă. Consu începuse să cânte. Găoază îmi traducea:

Iată, onorați adversari,
Suntem instrumentele morții voastre pline de bucurie.
În felul nostru, v-am binecuvântat,
Spiritul celui mai bun dintre noi a sfințit bătălia.
Vă vom slăvi când vom trece printre voi
Și cânta-vom sufletele voastre, salvate întru răsplata lor.
V-a lipsit norocul de a vă naște printre Poporul Ales
Îndrepta-vă-vom pe calea ce duce spre mântuire.
Viteji să fiți și nemiloși în luptă
Ca să puteți veni în sânul nostru, renăscuți.
Această binecuvântată bătălie sfințește pământul
Iar toți cei care mor și care aici se nasc fi-vor pe loc eliberați.

– La dracu', ce gălăgie.

Watson își băgase un deget în urechea stângă. Eram convins că nu

ascultase traducerea.

– Ăsta nu-i nici război și nici vreun meci de fotbal, i-am spus lui Viveros. Hristoase mare, seamănă cu un botez.

A dat din umeri.

– FCA nu sunt de aceeași părere. Așa încep ei fiecare bătălie. FCA cred că ăsta este imnul lor național. E doar un ritual... Privește, scuturile coboară.

O mulțime de fulgere și licăriri străbăteau suprafața scutului.

– Era și timpul, comentă Watson. Mai aveam puțin și mă prindea somnul.

– Ascultați-mă amândoi... Stați calm, concentrați-vă și pitiți-vă cât mai bine. Avem o poziție bună, iar locotenentul vrea de la noi doar să-i împușcăm pe măsură ce se apropie. Fără artificii. Direct în torace. Acolo au creierul. Fiecare inamic doborât înseamnă unul mai puțin pentru ceilalți. Doar focuri de carabină. Altminteri ne vor descoperi mai repede decât trebuie. Gata cu discuțiile, de acum încolo folosim numai BrainPal. Limpede?

– Limpede, am răspuns.

– S-a marcat, a răspuns și Watson.

– Perfect.

În cele din urmă, scutul s-a topit complet, iar câmpul dintre cele două tabere s-a umplut cu dârele lăsate de rachetele lansate din ambele părți. Exploziile violente ale rachetelor au fost imediat urmate de urletele oamenilor loviți și de zumzetele metalice ale inamicului. Apoi, pentru câteva momente, s-a lăsat liniștea. Fum și liniște. A urmat un scrâșnet prelung, care creștea pe măsură ce Consu avansau spre liniile terestre. Trupele FCA trăgeau de zor, încercând să doboare cât mai mulți dintre Consu, înainte ca fronturile să se atingă.

– La treabă, a ordonat Viveros.

Și-a ridicat carabina și a țintit un Consu aflat destul de departe. Apoi am început și noi să tragem.

Cum să te pregătești pentru luptă.

În primul rând, sistemele tale verifică arma. Este un lucru ușor, MF-35 are un sistem de autodiagnostic și autodepanare și poate folosi o parte din muniție pentru a remedia eventualele defecțiuni. Singurul mod în care poți paradi un MF-35 este să-l așezi în jetul unei rachete. Dar, având în vedere că ești mereu legat de arma ta, să stai în jetul unei rachete ți-ar da preocupări mai importante decât distrugerea unui MF.

În al doilea rând, echiparea în costumul de luptă. Este un costum standard, realizat dintr-o singură piesă și care se mulează perfect pe corp. Singura parte expusă rămâne fața. Costumul este proiectat astfel încât să nu mai ai grija propriului corp în timpul luptei. Nanoroboții încorporați în costum lasă lumina să pătrundă pentru a înlesni fotosinteza și, în plus, reglează temperatura corpului. Că te afli pe o banchiză, la poli sau în mijlocul Saharei, singura diferență este doar peisajul. Transpirația, în cazul în care aceasta apare, este eliminată printr-o rețea de vase capilare. Apa din transpirație este apoi filtrată și stocată în vederea transferării ei într-un bidon. La fel se procesează și urina, dar defecarea în costumul de luptă nu este recomandată.

Dacă primești un glonț în pântece (sau oriunde în altă parte), costumul devine rigid în zona impactului, iar energia cinetică a glonț lui este transferată pe întreaga suprafață a costumului. Este al naibii de dureros, dar e de preferat decât să lași un glonț sau o schijă să-ți treacă prin mațe. Din păcate, rezistența costumului nu este infinită, așadar, evitarea gloanțelor inamice rămâne în continuare prioritatea numărul unu. Urmează centura, pe care stau agățate câteva articole considerate importante pentru un soldat: cuțitul de luptă, o unealtă multifuncțională asemănătoare cu ruda bogată a unui briceag elvețian. Tot la centură se găsește atașat și un cort pliabil, impresionant prin dimensiunile sale reduse atunci când este strâns, un bidon, hrană pentru o săptămână, precum și trei blocuri de muniție... Acoperă-ți fața cu o cremă saturată cu nanoroboți și

care interacționează cu costumul. Comută pe modul camuflaj. Încearcă apoi să te vezi în oglindă...

În al treilea rând, deschide un canal de comunicare cu restul grupei tale și lasă-l așa până când te întorci pe navă. Sau până când mori. M-am crezut isteț nevoie mare atunci când am descoperit acest procedeu pe terenul de instrucție. S-a dovedit că era una dintre primele reguli pe care soldații trebuiau să o aplice într-o bătălie. Inventasem gaura la macaroană. BrainPal înseamnă comenzi clare, semnale limpezi, fără echivoc și fără să fii nevoit să vorbești. Dacă se întâmplă să auzi în mijlocul luptei un soldat FCA, acesta ori este prost, ori a fost împușcat.

Singurul cusur al comunicării prin BrainPal este acela că, dacă nu ești atent, poți transmite și emoții. Lucrul acesta poate fi destul de neplăcut. Te trezești că tocmai te pișii pe tine ca să descoperi mai târziu că nu tu ai făcut-o, ci colegul tău de alături. E bine de evitat.

Conectează-te doar cu grupa ta, pentru că dacă încerci să deschizi canalul pentru tot plutonul, dintr-odată, șaizeci de oameni se luptă, blesteamă și mor în capul tău. Nu ai nevoie de hărmălaia asta.

Și, în cele din urmă, uită de tot, mai puțin de executarea ordinelor, ucide orice nu este uman și rămâi în viață. FCA se străduiesc să facă toate aceste lucruri cât mai ușoare pentru toată lumea. Pentru primii doi ani de serviciu, fiecare soldat este infanterist. Nu contează că ai fost femeie de serviciu sau chirurg, senator sau vagabond în cealaltă viață. Doar dacă nu crăpi în primii doi ani de serviciu poți avea șansa de a te specializa sau poți opta pentru un bilet de colonist, în loc să rătăcești între o bătălie sau alta. Dar pentru primii doi ani, tot ce ai de făcut este să te duci acolo unde ți se spune, să stai în spatele armei tale, să ucizi și să nu te lași ucis. Este cât se poate de simplu. Dar simplu nu este totuna cu ușor.

Erau necesare două salve ca să dobori un Consu. Niciun raport informativ nu pomenise ceva despre scuturi individuale la aceștia. În orice caz, aveau ceva care le permitea să încaseze fără probleme primul glonț. E drept, picau în cur sau în ceea ce le ținea loc de cur, dar în câteva secunde erau înapoi în picioare. Așadar, două salve. Prima ca să-i dobori și a doua ca să rămână la pământ.

Două focuri la rând, într-o țintă mișcătoare, nu era un lucru tocmai lesne de făcut. Mai ales când țintele se aflau și la câteva sute de metri distanță, pe un câmp de luptă destul de aglomerat. Imediat ce am înțeles cum stă treaba, l-am pus pe Găoază să creeze o rutină de tragere specială. La o singură apăsare pe trăgaci carabina arunca două gloanțe, unul după altul. Primul de tip perforant, al doilea de tip exploziv. Toate aceste informații au fost livrate carabinei chiar în timp ce trăgeam. Și, dintr-odată, arma mea a început să arunce un cocteil ucigaș pentru Consu.

În clipa aceea, mi-am iubit carabina.

Am transmis datele legate de rutina de tragere către Viveros și Watson. La rându-i, Viveros a transmis informația către întregul pluton. În mai puțin de un minut, pe tot câmpul de luptă se puteau auzi seriile scurte, de două focuri, urmate de bufnetul înfundat al soldaților Consu, care se prăbușeau la pământ, cu organele interne făcute pilaf. Tot spectacolul semăna cu o plită uriașă pe care se coceau floricele de porumb. Am tras cu coada ochiului la Viveros. Țintea și trăgea cu sânge rece. Watson trăgea și rânjea ca un puști care tocmai câștigase un ursuleț de pluș la bâlci.

Hei! Am fost localizați! Culcat! ne-a transmis Viveros.

– Ce? a întrebat Watson ridicându-și capul.

L-am tras jos tocmai în clipa în care o rachetă a lovit bolovanul în spatele căruia ne adăposteam. Am fost acoperiți cu o grămadă de praf și de pietriș. Mi-am ridicat privirea exact la timp ca să văd o bucată de stâncă de mărimea unei bile de bowling apropiindu-se cu viteză de capul meu. Instinctiv, am parat lovitura cu brațul stâng.

În momentul impactului, costumul a devenit rigid pe toată lungimea brațului, iar bucata de stâncă a ricoșat în lateral. Brațul mă durea, dar era întreg. Pe Pământ mi-ar fi fost făcut țăndări.

– Căcat! Asta a fost tare aproape, a exclamat Watson.

– Taci! i-am spus, după care am transmis către Viveros: *Ce facem acum ?*

Stai nemișcat, mi-a transmis ea și a scos de la centură unealta multifuncțională. A trecut-o pe modul oglindă ca să se poată uita în siguranță peste marginea stâncii îndărătul căreia se adăpostise.

Șase, ba nu, șapte... se îndreaptă încoace.

Apoi un trosnet în apropiere.

Sunt cinci acum, a rectificat ea și și-a strâns oglinda. *Pregătiți grenadele și fiți gata să le lansați la comanda mea.*

Am dat din cap, Watson și-a arătat dinții într-un rânjet. Viveros a zbierat: *Acum!* Și cu toții am aruncat grenadele peste bolovanii și resturile de stâncă dintre noi și Consu. Câte trei grenade de fiecare. Nouă explozii. Am respirat adânc, o scurtă rugăciune și mi-am ridicat capul. Un Consu era rupt în bucăți. Altul se târa înapoi, vizibil amețit, iar alți doi se mișcau printre pietroaie căutând adăpost. Viveros l-a dat gata pe cel care se depărta încet de noi, Watson și cu mine i-am terminat pe ceilalți doi.

– Bine ați venit la petrecere, căcați cu moț! a chiuit el sărind peste stâncă.

Exact în fața celui de al cincelea Consu, care stătuse liniștit, la adăpost, în vreme ce noi îi exterminam camarazii. Dihania a ridicat o țeavă, a proptit-o în nasul lui Watson și a tras. Chipul lui s-a prefăcut într-o arteziană de SmartBlood. Resturi din craniul lui Watson au țâșnit spre Consu.

Watson nici măcar nu a știut ce l-a lovit. Ultimul lucru transmis de el prin canalul BrainPal a fost un amestec de emoții care se pot descrie cel mai bine ca un puzzle răvășit... Surpriza cuiva care știe că vede ceva ce nu se aștepta, dar fără să aibă habar ce vede. Apoi nimic.

Consu cânta în clipa când a tras spre Watson. Îmi lăsasem deschis translatorul. Așa că am văzut moartea acestuia cu subtitrare. „Răscumpărat" scria în josul câmpului meu vizual. „Răscumpărat, Răscumpărat, Răscumpărat, Răscumpărat...", cânta acesta în vreme ce fragmente din capul lui Watson i se prelingeau în jos, pe torace.

Am urlat și am tras. Consu s-a dat îndărăt, apoi corpul i-a explodat.

Am continuat să trag și să urlu.

– Perry, m-a oprit Viveros. Vin alții. E timpul s-o ștergem. Haide...

– Și Watson?

– Lasă-l. El este mort, iar tu nu. Și nu e nimeni desemnat să bocească aici. O să ne întoarcem după el mai târziu. Să mergem. Și să rămânem în viață.

Am învins. Combinația de două gloanțe a subțiat semnificativ rândurile trupelor Consu, până să le dea prin minte să recurgă la altă tactică în locul asaltului frontal. După alte câteva ore de luptă și-au distrus scutul defensiv, iar ultimii dintre ei s-au sinucis ritual cu cuțitele de ceremonie. Felul lor de a recunoaște înfrângerea. Nu ne rămăsese altceva de făcut decât să ne culegem morții și răniții.

În ziua aceea, plutonul 2 ieșise destul de bine. Doi morți, cu Watson cu tot, și doar patru răniți, dintre care unul grav, care avea să-și petreacă următoarea lună așteptând să-i crească la loc intestinul gros. Ceilalți trei urmau să fie gata de luptă în doar câteva zile. Având în vedere cu cine ne confruntasem, lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. Spre exemplu, un hovercraft blindat din armata Consu a intrat în plin în plutonul 4, din compania C, după care s-a autodetonat. Șaisprezece oameni au murit, inclusiv comandantul de pluton și doi comandanți de grupă. Plus o mulțime de răniți. Dacă locotenentul acela nu ar fi murit pe loc, cu siguranță că și-ar fi dorit asta, după acel măcel.

După ce am primit de la locotenentul Keyes ordinul de încetare a focului, m-am întors pe câmp după Watson. Câțiva hoitari cu opt picioare, din fauna locală, deja erau grămadă pe el. Am împușcat unul dintre ei, iar ceilalți s-au împrăștiat. Îl lucraseră bine de tot într-un răstimp destul de scurt. Am rămas surprins cât de ușor poate să fie un om după ce rămâne fără cap și fără mare parte din țesuturile moi. I-am luat rămășițele în spinare și am pornit spre morga improvizată la vreo doi kilmetri distanță. A trebuit să mă opresc și să dau la boboci o singură dată. Pe drum, m-am întâlnit cu Alan.

– Te ajut?

– Nu-i nevoie, nu e prea greu.

– Cine este?

– Watson.

– A, *ăla*, s-a strâmbat Alan. O fi existând, undeva, cineva care să-i simtă lipsa.

– Vezi să nu te apuce plânsul, i-am răspuns. Tu cum te-ai descurcat astăzi?

– Binișor. Mai tot timpul mi-am ținut capul jos, dar am și tras, când și când, câteva salve, aproximativ în direcția inamicului. E posibil să fi și nimerit ceva, nu-s sigur.

– Ai ascultat cântecul morții dinainte de bătălie?

– Sigur că da, mi-a răspuns Alan. Suna de parcă se regulau două trenuri de marfă. Nu era un cântec pe care să poți să-l ignori.

– Adică ai urmărit traducerea? Ai fost atent la ce spuneau?

– Mda... Nu cred că-mi place planul de convertire la religia lor, având în vedere că asta înseamnă să ne omoare pe toți.

– FCA cred că ăsta este doar un ritual. Ca o rugăciune pe care o recită tot timpul.

– Dar tu ce crezi că este? m-a întrebat Alan.

Am dat din cap spre Watson.

– Consu care l-a ucis urla cât putea de tare: „Răscumpărat, răscumpărat“. Sunt sigur că la fel mi-ar fi cântat și mie. Am impresia că FCA subestimează ce se întâmplă cu adevărat aici. Motivul pentru care Consu nu se mai întorc într-un loc în care au pierdut o bătălie... nu e pentru că ei se gândesc că au pierdut. Nu cred că trebuie să judecăm în termenii ăștia. Am învins, am pierdut. Pentru ei, planeta este acum consacrată prin sânge. Ei cred, de fapt, că au luat-o deja în posesie.

– Și de ce nu își ocupă planetele câștigate astfel?

– Poate că nu le-a sosit vremea. Poate că așteaptă o bătălie finală, un fel de Armageddon. În fine, ce vreau să spun este faptul că nu cred că FCA au habar că planeta aceasta este considerată de Consu ca fiind acum a lor. Și am convingerea că mai devreme sau mai târziu, FCA o să aibă o mare surpriză.

– Gata, m-ai convins. Fiecare soldat pe care l-am auzit trebuie să aibă o istorie ciudată. Ce crezi că este de făcut?

– La naiba, Alan. N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce îmi doresc este să fiu deja mort atunci când se va întâmpla.

– Schimbând subiectul cu ceva mai puțin deprimant... Ai avut o idee excelentă cu seria de două focuri. Unii dintre noi se simțeau cam frustrați când îi vedeau pe Consu ridicându-se după ce încasau primul glonț. Toată lumea o să vrea să-ți facă cinste în următoarele două săptămâni.

– Știi că nu plătim nimic pentru băuturi. Doar suntem într-o excursie în infern cu all inclusive.

– Așa-i... dar dacă am fi plătit, așa s-ar fi întâmplat și ai fi acceptat.

– Oricum, nu-i mare scofală.

L-am văzut pe Alan că ia poziția de drepți. M-am întors și am zărit-o pe Viveros îndreptându-se spre mine, împreună cu locotenentul Keyes și cu încă un ofițer pe care nu-l cunoșteam. M-am oprit și i-am așteptat.

– Perry!

– Domnule locotenent... îmi cer scuze că nu vă pot saluta, domnule. Duc un cadavru la morgă.

– Acolo se duc cu toții... Cine este?

– Watson, domnule.

– A, *ăla*, a rostit Keyes. Nu i-a luat mult, nu-i așa?

– Era foarte emotiv, domnule.

– Cred că era... în fine, Perry, dânsul este locotenentul-colonel Rybicki, comandantul Regimentului 233.

– Domnule, îmi pare rău că nu vă pot saluta.

– Știu, cari un cadavru. Fiule, vreau doar să te felicit pentru soluția găsită astăzi. Ai economisit o mulțime de vieți și de timp. Acești Consu ne dau mereu de furcă. Scuturile individuale au fost o surpriză tare neplăcută și care ne-a creat o mulțime de necazuri. Am să te recomand pentru o decorație, soldat. Ce părere ai?

– Mulțumesc, domnule. Dar sunt sigur că și altcineva și-ar fi dat în cele din urmă seama cum trebuie procedat.

– Cu siguranță. Dar tu ai fost primul. Și asta contează mai mult.

– Da, domnule.

– După ce ne întoarcem pe *Modesto*, trag nădejde că ai să-l lași pe un bătrân infanterist să-ți facă cinste cu un pahar.

– M-aș simți onorat, domnule.

L-am zărit pe Alan surâzând cu subînțeles în spatele ofițerului.

– În ordine. Felicitări încă o dată... Și, îmi pare rău pentru prietenul tău, a adăugat Rybicki arătând spre Watson.

– Mulțumesc, domnule.

Alan a salutat și pentru mine, Rybicki s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat urmat îndeaproape de Keyes. Viveros s-a apropiat de noi.

– Pari amuzat.

– Tocmai mă gândeam că au trecut mai bine de cincizeci de ani de când nu mi-a mai spus cineva fiule...

Viveros mi-a zâmbit după care m-a întrebat:

– Știi unde să-l duci?

– Morga este dincolo de creasta aia. Vreau să-l las acolo și să prind primul transport către *Modesto*, dacă se poate, firește.

– La naiba, Perry. Ești eroul zilei. Poți să faci ce vrei.

S-a întors și a dat să plece.

– Viveros, am strigat-o. Mereu e ca acum?

– Mereu e ca acum ce?

– Astea... Războiul, bătăliile, luptele.

– Ce? Viveros a pufnit pe nas. Pe dracu', Perry. Astăzi a fost floare la ureche. O nimica toată, pe lângă ce va urma...

După care a plecat vizibil amuzată.

Așa s-a dus prima mea zi de luptă. Începuse perioada mea de război.

Zece

Dintre Bătrânii Băşinoşi, Maggie a fost prima care a murit.

S-a întâmplat în atmosfera superioară a unei planete numite Cumpătarea şi care adăpostea o colonie minieră. Numele planetei părea o ironie, având în vedere că, la fel ca toate coloniile miniere, aceasta era plină de cârciumi şi de bordeluri. Planeta avea o scoarţă bogată în minereuri metalifere şi tocmai din pricina asta fusese greu de cucerit şi la fel de greu de păstrat. FCA trebuia să ţină la sol efective de trei ori mai mari decât în mod obişnuit. Şi tot timpul erau cerute întăriri. Dayton, nava pe care Maggie fusese îmbarcată, primise ca misiune să sprijine trupele FCA de pe Cumpătarea. Tocmai atunci, Ohu debarcaseră pe planetă un corp expediţionar compus din drone de luptă.

Plutonul lui Maggie fusese desemnat să participe la un atac destinat a recuceri o mină de aluminiu, cam la o sută de kilometri depărtare de Murphy, principala aşezare a coloniei. Nici măcar nu au reuşit să ajungă la sol. Transportorul lor a fost interceptat şi lovit de o torpilă Ohu. Carcasa transportorului s-a fisurat în câteva locuri, iar o parte din plutonul lui Maggie, printre care şi ea, a fost scuipată în afara navei. Majoritatea celor aruncaţi în spaţiu au murit imediat, fie din cauza şocului, fie din pricina schijelor.

Maggie a supravieţuit. A fost târâtă în spaţiu şi a fost conştientă tot timpul. Costumul ei a izolat-o perfect, inclusiv faţa, care i-a fost acoperită automat de o extensie a costumului, protejând-o astfel de o decompresie severă. Imediat, Maggie şi-a contactat comandantul de

pluton și pe cel de grupă. Ce mai rămăsese din comandantul de grupă fâlfâia între corzile parașutei, încurcate printre resturile metalice ale carcasei transportorului. Iar comandantul de pluton chiar nu avea cum să-i fie de folos. Și nu era vina lui. Transportorul nu era echipat pentru misiuni de salvare. În plus, era avariat destul de grav și se afla sub tirul inamic. Tot ce putea să facă era să încerce să se întoarcă împreună cu supraviețuitorii pe cea mai apropiată navă FCA.

Maggie a încercat să-și contacteze nava proprie. La fel de inutil. *Dayton* tocmai era într-un schimb de focuri cu câteva nave Ohu și nu putea lansa operațiuni de salvare. Nicio altă navă nu se putea ocupa de ea. Chiar și în condiții normale ar fi fost o țintă prea mică și greu de ajuns. Era destul de jos, în puțul gravitațional al Cumpătării. Și prea aproape de marginea atmosferei. În condiții de luptă, se putea considera deja moartă.

Așa că Maggie, ai cărei plămâni deja urlau după oxigen, și-a ridicat carabina, a ațintit-o asupra unei nave Ohu, a făcut câteva calcule după care a început să lanseze rachetă după rachetă. Reculul fiecărei salve o arunca pe Maggie și mai aproape de marginea atmosferei planetei. Datele bătăliei aveau să arate, mai târziu, că rachetele lansate de ea chiar au provocat câteva avarii minore acelei nave inamice.

După ce și-a termina muniția s-a răsucit cu fața spre planeta care urma să o ucidă și, ca un bun profesor de religie orientală, așa cum fusese, a compus un jisei, un poem al morții sub formă de haiku.

Nu jeliți, prieteni.
Sunt stea căzătoare
Spre altă viață.

L-a trimis împreună cu ultimele ei clipe. Apoi a murit, un fulger iute pe cerul întunecat al Cumpătării.

Îmi fusese prietenă. Îmi fusese chiar iubită. Fusese mai curajoasă decât aș fi putut fi eu în clipa morții. Și, da, la naiba, fusese o afurisită de stea căzătoare.

– Problema cu Forțele Coloniale de Apărare nu este combativitatea lor. Deloc. Au trupe excelente. Problema este că trupele FCA sunt foarte ușor de folosit.

Așa grăit-a Thaddeus Bender, de două ori senator democrat al statului Massachusetts, fost ambasador SUA în Franța, Japonia și la ONU, secretar de stat pe timpul catastrofalei administrații Crowe, autor, lector, și, în cele din urmă, soldat în plutonul D. Având în vedere că doar calitatea de soldat avea o oarecare semnificație pentru noi... am decis cu toții că Soldatul Senator Ambasador Secretar de Stat Bender era un mare rahat.

Remarcabil cât de repede un pifan ajunge să devină veteran. Când am ajuns prima dată pe *Modesta*, Alan și cu mine ne-am luat în primire cușetele, am fost întâmpinați cu un bun venit neutru din partea locotenentului Keyes (care a ridicat o sprânceană atunci când i-am transmis complimentele sergentului Ruiz) și am fost tratați de către ceilalți cu o indiferență călduță. Comandanții de grupă ni se adresau doar atunci când era cazul, iar colegii de grupă ne spuneau numai ceea ce trebuia să știm. Altfel eram ținuți pe dinafară.

Nu era o chestie personală. Ceilalți nou-veniți, Watson, Gaiman și McKean, cu toții au avut parte de același tratament, care avea la bază două lucruri simple.

Primul era acela că nou-veniții îi înlocuiau pe cei vechi, care „plecaseră". Iar „plecat" însemna „mort". Din punct de vedere strict formal, soldații erau ca dinții de lapte. Cădea unul, apărea altul. Dar la nivel de pluton, nou-veniții înlocuiau un prieten. Un camarad, pe cineva care a luptat și a învins și a murit. Ideea că tu, oricine ai fi fost, ai fi putut înlocui un camarad sau un prieten plecat era neplăcută pentru cei care îl cunoscuseră.

Al doilea lucru era, evident, legat de faptul că până atunci nu ai mai luptat nicăieri. Până nu treci de botezul focului nu ești unul de ai lor. Nu ai cum să fii. Nu este vina ta. Se poate corecta imediat. Dar până nu ajungi pe câmpul de luptă, ești un oarecare. Un nimeni care ocupă locul unui om mai bun decât tine și care a fost acolo, printre ei.

Am observat această diferență imediat după bătălia împotriva forțelor Consu. Au început să-mi spună pe nume. Mă chemau să stau la masă cu ei. Eram invitat să joc biliard sau pur și simplu mă băgau în seamă. Viveros, comandantul de grupă, a început să-mi ceară părerea despre unele lucruri care trebuiau făcute. În loc să-mi ordone să le fac. Locotenentul Keyes mi-a spus o poveste despre Ruiz, ceva despre un hovercraft și fiica unui colonist, o chestie pe care, pur și simplu, nu am crezut-o. Pe scurt, eram unul de-ai lor. Unul de-ai noștri. Soluția aceea de tragere, precum și decorația mă ajutaseră, desigur. Dar și Alan, și Gaiman, și McKean au fost bine veniți în grup.

Nu făcuseră nimic altceva decât să lupte și să rămână în viață. Asta fusese destul.

În decurs de trei luni am avut parte de câteva serii de pifani. Și i-am văzut cum au luat locul celor cu care abia ne împrietenisem. Am avut aceeași reacție. Atâta vreme cât nu ai botezul focului, ești un oarecare. Ocupi doar un loc. Majoritatea celor nouveniți au înțeles cum stau lucrurile și au strâns din dinți, până când au avut parte de ceva acțiune.

Soldatului Senator Ambasador Secretar de Stat Bender i se rupea de toate astea. Din prima clipă, a încercat să se bage în seamă vizitând pe fiecare membru al plutonului, căutând să lege o relație cât mai adâncă și personală cu toată lumea. Era enervant.

– Parcă e în căutare de voturi, mi s-a plâns Alan.

Era de înțeles. O viață întreagă de alergătură după candidaturi și voturi și-ar fi lăsat amprenta asupra oricui. Și nimeni care ar fi trăit ca el nu ar fi știut când este cazul să se oprească.

Soldatul Senator Ambasador Secretar de Stat Bender era convins, de asemenea, că lumea era ahtiată după persoana sa și după cuvintele sale. Probabil de aceea nu tăcea niciodată. Nici atunci când nimeni nu mai părea că îl ascultă. Așa că, atunci când și-a dat cu părerea despre problemele FCA, pe când ne aflam în sala de mese, mai mult ca sigur că își vorbea sieși. Cu toate acestea, ultimele lui cuvinte au atras atenția lui Viveros.

– Adică? Vrei să repeți ultima frază?

– Am spus că problema cu FCA nu este că nu are luptători buni. Ci că îi folosește prea ușor.

– Chiar așa... Mă faci curioasă.

– Dar este simplu...

Bender deja luase atitudinea aceea pe care o văzusem în fotografii, pe Pământ. Mâinile cu palmele în sus, de parcă ar fi așteptat o revelație pe care să o împărtășească tuturor.

– Nu este nicio îndoială că FCA dispun de trupe excelente. Dar nu ăsta este cel mai important lucru. Problema este: ce facem noi ca să evităm intervenția FCA? Sunt oare momente când se recurge la FCA înainte ca diplomația să-și fi epuizat resursele?

– Cred că ai ratat ultimul meu discurs, am intervenit. Acela în care spuneam că nu trăim într-o lume perfectă, iar competiția de pe piața imobiliară din univers a devenit extrem de agresivă.

– Am mai auzit asta, mi-a răspuns senin. Numai că nu cred așa ceva... Câte stele sunt în galaxie? O sută de miliarde sau pe acolo? Cele mai multe au sisteme planetare. Așadar, piața imobiliară este practic nesfârșită. Dar nu despre asta este vorba. Problema în discuție este *motivul* pentru care recurgem la forță atunci când venim în contact cu specii extraterestre. Iar acest motiv este simplu: o facem pentru că putem. Și putem foarte ușor. Avem trupe excelent pregătite, puternice, la îndemână. Spre deosebire de diplomație, este mai ușor să manevrezi batalioane și divizii. Simplă aritmetică: fie controlezi o bucată de pământ, fie nu. Diplomația presupune un efort intelectual mai mare, nuanțele sunt mai bogate, implicit este mai dificil de făcut un demers diplomatic.

Viveros mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a întors spre Bender:

– Și ai impresia că tot ceea ce facem este simplu?

– Nicidecum, s-a apărat Bender zâmbind. Am spus doar că este simplu comparativ cu diplomația. Dacă îți dau o armă și îți spun să cucerești un sat, situația este foarte simplă. Pac, pac și gata. Dar dacă

îți spun să mergi în acel sat și să negociezi cu locuitorii o înțelegere prin care aceștia să-ți predea satul... e mult mai complicat. Apar tot felul de probleme. Ce faci cu locuitorii satului. Cum îi despăgubești, ce drepturi mai au asupra pământului înconjurător... Și așa mai departe.

– Asta presupunând că locuitorii acelui sat nu deschid focul asupra ta, imediat ce apari cu un tratat diplomatic în mâini în raza lor vizuală.

Bender mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu degetul.

– Exact! Despre asta e vorba. Mereu îi tratăm pe ceilalți de parcă toți au aceleași înclinații războinice ca și noi. Dar dacă, și subliniez, dacă ei au ușa deschisă pentru diplomație? Oare speciile raționale nu ar trebui să treacă prin acea ușă decât să pornească un măcel? Să luăm drept exemplu poporul Whaid. Suntem în război cu ei, nu-i așa?

Eram. Whaidanii și pământenii se aflau în război de mai bine de un deceniu pentru sistemul Earnhardt, care avea trei planete locuibile de ambele specii. Astfel de sisteme, cu planete multiple și locuibile, erau extrem de rare. Whaidanii erau relativ slabi din punct de vedere militar, dar erau dotați cu o tenacitate ieșită din comun. Posesiunile lor planetare erau reduse ca număr și majoritatea industriei lor se afla pe planeta de origine. Așadar, atâta vreme cât Whaidanii nu se lăsau duși din sistemul Earnhardt, singura soluție era să le lovim planeta de origine: distrugerea porturilor și a zonelor industriale le-ar fi stopat, pentru o bună bucată de vreme, avântul în spațiu. Regimentul 233 făcea parte din forța de invazie și i se stabilise ca obiectiv debarcarea în capitala planetei și să o facem praf. Ni se spusese să evităm uciderea civililor, în măsura în care acest lucru era posibil. Pe de altă parte, ni se ceruse să tragem câteva lovituri în parlamentul lor, dar și în alte câteva centre religioase. Nu câștigam niciun avantaj tactic făcând așa ceva, dar acțiunea noastră dădea un mesaj clar și puternic: puteam să le dăm la cap ori de câte ori avem chef.

– Ce-i cu ei? a întrebat Viveros.

– Am căutat ceva informații. Au o cultură extraordinară. Forma lor de artă cea mai dezvoltată este corul, au niște coruri uriașe, ceva în

stil gregorian, se adună câte un oraș întreg și cântă. Se spune că li se pot auzi cântecele de la câteva zeci de kilometri. Și cântă ore în șir.

– Și?

– Și... Aceasta este o cultură care ar trebui respectată și cercetată. Nu să-i strângem de gât doar pentru că ne stau în drum. Au încercat coloniștii să cadă la pace cu aceste ființe? Nu am găsit nicio mențiune a vreunei tentative de acest gen. Eu sunt de părere că ar trebui încercat. Și mai cred că am putea încerca chiar noi.

Viveros a pufnit scurt.

– Negocierea unui tratat depășește competențele noastre, Bender.

– În primul meu mandat de senator, am fost în Irlanda de Nord, la o masă de protocol. Eram într-o misiune comercială. Dar m-am întors de acolo cu un tratat de pace între catolici și protestanți. Nu aveam autoritatea să închei un astfel de tratat, iar asta a stârnit controverse mari în țară. Dar atunci când ai ocazia de a face pace, trebuie să profiți de acea ocazie.

– Îmi amintesc, i-am răspuns. Asta s-a întâmplat chiar înainte de cele mai sângeroase marșuri de protest din ultimele două secole. Nu prea a avut succes tratatul acela.

– Nu tratatul a fost de vină, s-a scuzat Bender. Un catolic, un puști drogat, a azvârlit o grenadă în mijlocul unor protestanți adunați pentru un marș. După care violențele s-au răspândit peste tot.

– Afurisiții ăștia de oameni reali și vii... Cum se mai pun ei de-a curmezișul idealurilor tale pacifiste, am remarcat.

– Am spus doar că diplomația nu este ușoară. Dar sunt convins că avem mai mult de câștigat colaborând cu această specie decât exterminând-o. Este un punct de vedere care ar trebui luat în seamă.

– Mulțumesc pentru prelegere, Bender, spuse Viveros. Dacă ai terminat, am de făcut două remarci. Mai întâi, până când nu vei lupta, tot ceea ce știi sau ceea ce crezi că știi nu înseamnă nimic dincolo. Nu înseamnă nimic, nici pentru mine și nici pentru nimeni altcineva. Aici nu este nici Irlanda de Nord, nici Washington D.C.

Acolo nu este Pământul. Atunci când te-ai înrolat, ai făcut-o în calitate de soldat și ar fi bine să nu uiți asta. În al doilea rând, indiferent ce gândești, *soldat*, nu răspunzi pentru soarta universului sau a omenirii. Responsabilitatea ta este subordonată mie, colegilor tăi de grupă, plutonului și FCA. Dacă ți se dă un ordin, îl execuți. Dacă treci dincolo de ordinele care ți-au fost date, ai să-mi dai socoteală. E clar?

Bender s-a uitat la Viveros cu o privire rece și relaxată.

– Foarte mult rău s-a făcut sub acoperișul cuvintelor „am urmat doar ordinele". Sper să nu ajungem și noi să ne apărăm cu aceeași scuză.

Viveros și-a îngustat privirea și s-a ridicat de la masă, luându-și tava.

– Am terminat de mâncat, a spus ea și a plecat.

Bender și-a arcuit sprâncenele a uimire.

– Nu am avut intenția s-o jignesc.

– Bender, numele ei nu-ți spune nimic? l-am întrebat.

– Nu-mi este cunoscut, a răspuns după câteva clipe.

– Încearcă să-ți aduci aminte... Demult, pe când aveam cinci sau șase ani...

Un beculeț i-a pâlpâit sub frunte.

– Pe vremea aceea... a fost un președinte peruvian cu numele ăsta. Parcă a fost asasinat.

– Corect, Pedro Viveros. Și nu numai el a fost asasinat. Aproape întreaga familie. Soția, fratele său, fratele soției, și mulți alții înrudiți cu el. Doar fiica lui Pedro a supraviețuit masacrului. Dădaca ei a încercat să o scoată pe șest din palatul prezidențial, ascunsă într-un coș de rufe murdare, în vreme ce soldații îi căutau pe membrii familiei... ca fapt divers, dădaca a fost violată de soldați înainte de a i se tăia beregata.

Chipul lui Bender a căpătat o tentă cenușie.

– Nu poate fi fetița aceea...

– Ba da. Viveros este fiica președintelui Pedro Viveros. După ce puciul a fost înăbușit, iar militarii responsabili au fost aduși în fața justiției, știi cum s-au apărat? Au spus că au urmat doar ordinele. Așa că, indiferent dacă punctul tău de vedere este corect sau nu, ai încercat să explici teorema răului universal singurei persoane din lume care nu are nevoie de o asemenea explicație. Ea a trăit acel rău, știe totul despre rău. Îi măcelăreau familia în vreme ce ea stătea ascunsă într-un coș cu rufe murdare, undeva în subsolul palatului, sângerând și abținându-se să nu plângă. Înțelegi?

– Dumnezeule, îmi pare rău, firește. N-ar fi trebuit să spun ce am spus. Dar nu am știut nimic.

– Sigur că nu ai știut nimic, Bender. Tocmai asta a încercat Viveros să-ți explice. Aici nu știi. Nu știi nimic.

– Fiți atenți cu toții, ne-a spus Viveros în vreme ce ne pregăteam să fim debarcați pe suprafața planetei. Sarcina noastră este simplă. Mușcă și fugi. O să fim desantați lângă centrul lor guvernamental. Loviți clădirile și infrastructura, dar evitați să deschideți focul asupra locuitorilor. Răspundeți cu foc doar dacă sunteți atacați. Le-am tras deja un șut în ouă, acuma doar îi necăjim un pic, să ne țină minte. Fiți rapizi, faceți pagube cât mai mari, după care retragerea. S-a înțeles?

Misiunea, până în acel moment, fusese floare la ureche. Whaidanii se dovediseră complet nepregătiți să înfrunte câteva zeci de nave de luptă ale FCA, apărute brusc în preajma planetei lor. FCA avuseseră grijă, cu câteva zile înainte, să declanșeze o serie de operațiuni de diversiune în sistemul Earnhardt, astfel încât să momească grosul flotei Whaidane. Nu mai rămăsese aproape nimeni care să apere planeta lor de baștină. Firava rezistență pe care am întâlnit-o a fost rapid anihilată.

Distrugătoarele noastre făcuseră un raid asupra principalului

spațioport al planetei, prefăcând în moloz rampele de lansare, lovind infrastructura în punctele-cheie, astfel încât trupele lor să nu mai poată reacționa decât simbolic. Nu fusese detectată nicio lansare a vreunei drone care să ceară ajutor flotei Whaidane care se afla cu treabă prin sistemul Earnhardt. Cei de la sol și-au dat seama prea târziu de cursa în care picaseră. Ideea era că, atunci când flota lor s-ar fi întors, nu ar mai fi avut nicio posibilitate să coboare la suprafața planetei pentru alimentare sau pentru reparații. Toate instalațiile lor portuare fuseseră distruse. Iar forțele noastre ar fi fost de mult plecate, atunci când flota lor s-ar fi întors acasă.

Fără amenințări majore în spațiul din jurul planetei, FCA au luat la țintă, metodic și temeinic, centrele industriale, bazele militare, minele, rafinăriile, uzinele de apă, barajele, heliocentralele, porturile și rampele de lansare, autostrăzile și orice alt obiectiv vital, astfel încât Whaidanii să fie multă vreme ocupați cu reconstrucția, înainte să-și refacă instalațiile destinate lansărilor în spațiu. După șase ore de bombardament necruțător și precis, întreaga planetă fusese întoarsă, din punct de vedere tehnologic, la zilele motoarelor cu combustie internă. Și acolo avea să rămână o bună bucată de timp.

FCA au evitat să execute un bombardament la întâmplare asupra orașelor. Nu populația civilă era obiectivul nostru. Sigur, Whaidanii nu ar fi putut opri un atac generalizat din partea noastră. Dar FCA se gândeau că, oricum, urmau să aibă destule probleme cu epidemiile, cu lipsa de alimente și de apă, cu revoltele generate de lipsa de autoritate și de structură socială. Prin urmare, uciderea deliberată a civililor prin bombardamente masive era considerată inumană și (ceea ce conta în primul rând pentru FCA) reprezenta o folosire ineficientă a resurselor. Atacul la sol asupra capitalei reprezenta o excepție și avea mai degrabă rolul de a administra o lovitură psihologică.

Whaidanii din capitală nu păreau să aprecieze gândirea FCA.

Transportoarele noastre au fost întâmpinate cu foc imediat ce am debarcat. Se auzea ca o grindină sau ca și cum cineva prăjea ouă pe blindaj.

– Doi câte doi, ne-a împărțit Viveros. Nimeni nu umblă singur, de capul lui. Consultați-vă hărțile și aveți grijă să nu picați în vreo

capcană. Perry, tu mergi cu Bender. Ai grijă, te rog, să nu semneze vreun tratat de pace cu ei. Ca bonus, voi doi o să ieșiți primii. Capul sus și atenție la lunetiști.

M-am apropiat de el.

– Bender, pune MF-ul pe rachete și vino după mine. Activează camera. Comunicăm doar prin BrainPal.

Rampa transportorului s-a lăsat în jos și am tâșnit înainte. Chiar în fața mea, cam la patruzeci de metri, o sculptură abstractă greu de descris. Am tras asupra ei și am fugit. Niciodată nu mi-a plăcut arta abstractă. Îmi luasem ca punct de reper o clădire înaltă, la nord-vest față de locul în care debarcasem. În spatele unor ferestre mari, de sticlă, care delimitau holul de la parter, am putut zări câțiva Whaidani care țineau în labele lor niște obiecte prelungi. Am lansat două rachete spre ei. Acestea urmau să explodeze la impactul cu sticla. Probabil că nu ar fi omorât pe niciunul dintre ei, dar ne-ar fi dat timp, mie și lui Bender, să ne facem nevăzuți. I-am transmis lui Bender să arunce în aer o fereastră de la etajul doi și, după ce și-a lansat racheta, am sărit amândoi prin spărtura astfel creată. Ne-am trezit într-o sală compartimentată în mici birouri. Iată că și extratereștrii obișnuiau să meargă la lucru. Oricum, nu era niciun Whaidan pe care să-l întrebăm de vorbă. Mi-am imaginat că și-au luat liber în ziua aceea. În fine, cine i-ar fi putut învinovăți?

Am descoperit o rampă care urca în spirală spre etajele de sus. Niciun Whaidan din holul de la parter nu ne luase urma. Bănuiam că erau destul de ocupați cu ceilalți soldați FCA ca să ne mai bage pe noi în seamă. Rampa ducea spre acoperiș. L-am oprit pe Bender înainte să dăm buzna în piesaj. Ne-am furișat cu grijă și am văzut trei lunetiști. Am doborât pe doi dintre ei, iar Bender i-a venit de hac celui de al treilea.

Și acum? – a transmis el.

Vino după mine – i-am răspuns.

Whaidanul mediu arată ca o încrucișare dintre un urs negru și o veveriță zburătoare uriașă. Și foarte furioasă. Whaidanii pe care îi doborâsem arătau acum ca niște urși-veverițe cu arme în mâini și

capetele terci. Ne-am târât cât de repede am putut până la marginea acoperișului. I-am făcut semn lui Bender să se îndrepte spre unul dintre lunetiștii pe care îi doborâsem.

Bagă-te sub el – i-am transmis.

Ce să fac?

I-am arătat acoperișurile celorlalte clădiri.

Lunetiști peste tot. Ne camuflăm până când îi dobor pe toți.

Și eu ce trebuie să fac?

Supraveghează intrarea și dacă apare cineva nu-l lăsa să ne facă ce le-am făcut noi lor.

Bender s-a strâmbat și s-a strecurat sub un Whaidan mort. Am făcut același lucru și am regretat imediat. Habar nu aveam cum miroase un Whaidan viu, dar cel sub care mă băgasem puțea ca dracu'. Bender își ațintise deja arma spre intrarea pe acoperiș. I-am transmis lui Viveros o imagine panoramică, apoi am început să fac ravagii printre ceilalți lunetiști Whaidani.

Am doborât șase dintre ei, de pe clădirile învecinate, înainte ca să-și dea seama ce se întâmplă de fapt. În cele din urmă, am zărit un Whaidan îndreptându-și arma spre mine. L-am pocnit direct în creieri și i-am transmis lui Bender să se descotorosească de cadavru și să o șteargă de acolo. Am spălat putina cu câteva secunde înainte ca rachetele lor să facă praf acoperișul.

La coborâre, am dat nas în nas cu niște Whaidani care urcau după noi, așa cum mă și așteptasem. La întrebarea cine a fost mai surprins de întâlnire am răspuns amândoi, Bender și cu mine, deschizând focul primii, după care ne-am ascuns la cel mai apropiat etaj. Am azvârlit câteva grenade, în jos, pe rampa de acces, ca să dau o temă de gândire eventualilor Whaidani care ar fi dorit să urce după noi.

– Ce dracu' facem acum!? a urlat Bender în urma mea, în vreme ce alergam de-a lungul etajului.

BrainPal, idiotule – i-am transmis cotind brusc pe un alt coridor. Ai să

ne dai de gol.

M-am apropiat de un perete din sticlă. Ne aflam la cel puțin treizeci de metri înălțime. Prea mult ca să sărim, chiar și pentru trupurile noastre minune.

Vin după noi – mi-a transmis Bender.

De undeva, din urma noastră, se auzeau niște zgomote pe care le atribuiam unor Whaidani extrem de furioși.

Ascunde-te – i-am răspuns și am tras în peretele de sticlă.

Nu s-a spart, doar s-a fisurat. Am înșfăcat ceea ce părea a fi un scaun whaidan și l-am azvârlit în peretele care a cedat. Apoi m-am ascuns sub un birou, alături de biroul sub care se pitise Bender.

La naiba, acuma chiar ne-au luat urma.

Așteaptă – i-am transmis. *Stai ascuns. Fii gata să deschizi focul la comanda mea. Foc automat.*

Patru Whaidani și-au făcut apariția de după colț și au început să avanseze cu precauție spre spărtura din perete. Îi auzeam gâlgâind unul la altul. Am comutat pe modul traducere.

– ... au ieșit prin gaura din zid, spunea unul dintre ei.

– Imposibil, a răspuns altul. E prea sus. Ar fi murit.

– I-am văzut făcând salturi uriașe, a continuat primul dintre ei. Poate că au scăpat.

– Chiar și acești [intraductibil] nu sunt în stare să sară 130 deg [unitate de măsură] și să rămână în viață, a intervenit al treilea dintre ei, apropiindu-se. Acești [intraductibil] mâncători de [intraductibil] sunt ascunși pe undeva pe aici.

– L-ai văzut pe [intraductibil – probabil un nume propriu] pe rampă? Acești [intraductibil] [l] au rupt în bucăți cu grenadele lor, a intervenit al patrulea dintre ei.

– Am urcat pe rampă, ca și tine. Bineînțeles că [l] am văzut. Acuma liniște, fiecare să cerceteze zona. Dacă sunt aici, o să plătim [intraductibil] cu aceeași monedă.

Cel de al patrulea s-a apropiat de al treilea Whaidan și a întins spre el o labă uriașă, într-un gest de consolare. Se adunaseră grămadă în dreptul găurii din zidul de sticlă, ideal pentru ce aveam de gând.

Acum – i-am transmis lui Bender.

Whaidanii s-au bâțâit ca niște marionete sub tirul nostru și au căzut prin peretele de sticlă, împinși de impulsul gloanțelor. Am așteptat câteva secunde, după care ne-am năpustit înapoi spre rampă. Nimic nu ne-a mai atras atenția, în afară de resturile lui [intraductibil – probabil un nume propriu] care mirosea mai năprasnic decât compatriotul său de pe acoperiș. Trebuie să spun că întreaga experiență de pe lumea Whaidanilor, până în acel moment, fusese doar o permanentă amenințare olfactivă. Am ajuns la etajul al doilea și am ieșit din clădire la fel cum am intrat. Adică am sărit pe fereastră. Lângă trupurile celor patru Whaidani.

– Nu este tocmai ceea ce m-am așteptat să fie, mi-a spus Bender holbându-se la cele patru cadavre.

– La ce te așteptai?

– Nu știu.

– Dacă nu știi, cum poate să fie ceva neașteptat?

I-am transmis lui Viveros că am ieșit din clădire.

Vino aici – mi-a ordonat ea și mi-a trimis coordonatele. *Și adu-l și pe Bender. Nu o să vă vină să credeți ce am găsit.*

Pe când spunea astea, am auzit, printre exploziile grenadelor și printre pocnetele carabinelor, o psalmodiere, un tânguit gutural și profund, ricoșând pe fațadele clădirilor din jur.

– Despre asta ți-am povestit, mi-a explicat Bender, aproape bucuros, în vreme ce ne apropiam de locul cu pricina.

Într-o depresiune se afla un amfiteatru natural plin cu sute Whaidani care cântau și se legănau agitând în aer mulțime de bâte. Pe culmi, de jur împrejur, câteva zeci de soldați FCA în poziții de tragere. Dacă ar fi deschis focul, ar fi declanșat o baie de sânge. Am comutat din nou pe traducere, dar nu s-a întâmplat nimic. Fie cântecul nu avea niciun înțeles, fie foloseau un dialect pe care lingviștii noștri încă nu-l descifraseră.

Am zărit-o pe Viveros și m-am îndreptat spre ea.

– Ce se petrece aici? am zbierat căutând să acopăr vacarmul.

– Tu să-mi spui, Perry. Eu sunt doar un spectator.

Mi-a făcut semn cu capul. Ceva mai încolo, locotenentul Keyes purta o discuție aprinsă cu alți ofițeri.

– Încearcă să-și dea seama ce ar trebui să facă mai departe.

– De ce nu a tras nimeni în ei? a întrebat Bender.

– Pentru că nici ei n-au tras, i-a răspuns Viveros. Ordinul e să nu deschidem focul asupra civililor decât dacă e absolută nevoie. Iar ăștia par a fi civili. Au bâte cu toții, dar nu ne-au amenințat în vreun fel. Le agită în sus și în jos, în vreme ce cântă. Prin urmare nu a trebuit să deschidem focul asupra lor. Ar trebui să fii fericit pentru asta, Bender.

– Chiar sunt, a recunoscut el. Îl vezi pe ăla care conduce adunarea? Este Feuy, șeful lor spiritual. Este un Whaidan de vază. Probabil că el a scris cântecul pe care îl interpretează acum. Are cineva o traducere?

– Nu, nu folosesc un idiom pe care să-l știm, i-a răspuns Viveros.

Bender a făcut un pas înainte.

– Este o rugă pentru pace, a murmurat el. Asta trebuie să fie. Probabil că știu deja ce s-a întâmplat cu planeta lor. Au văzut ce am făcut orașului. Oricine ar fi pățit la fel ar implora pacea.

– Ce tâmpenii spui, s-a răstit Viveros. Habar n-ai despre ce cântă ei

acolo. Poate că este o baladă care spune cum au să ne smulgă capetele și cum au să se pișe în gâturile noastre după aia. Poate că își cântă morții. Poate că recită o listă de băcănie. Habar nu avem. Și nici tu nu știi.

– Te înșeli. Pe Pământ, timp de cinci decenii am fost în linia întâi în lupta pentru pace. Știu când un popor este pregătit pentru pace. Știu când o imploră. Iar ființele astea sunt gata, Viveros. Simt asta. Și am de gând să-ți dovedesc acest lucru.

Spunând acestea, Bender și-a lăsat arma jos și a pornit să coboare spre amfiteatru.

– La naiba, Bender! Întoarce-te imediat! Este un ordin!

– Nu sunt dintre aceia care „doar urmează ordinele", caporal Viveros.

Bender deja alerga spre adunarea Whaidanilor. Viveros a pornit după el înjurând. Am căutat să o trag înapoi, dar nu am reușit. Keyes împreună cu ceilalți ofițeri se uitau deja la noi. Bender coborând amfiteatrul, Viveros după el. L-am zărit pe Keyes mișcându-și buzele încercând să dea un ordin. Viveros s-a oprit brusc. Probabil Keyes o contactase și prin BrainPal. Dacă la fel se întâmplase cu Bender, acesta preferase să ignore ordinul.

În cele din urmă, s-a oprit chiar la marginea amfiteatrului. Apoi Feuy, conducătorul acelui cor, l-a observat pe omul care se apropiase de ei și a încetat să mai cânte. Derutați, ceilalți Whaidani s-au oprit și ei din cântat și și-au întors chipurile spre Bender.

Acesta era momentul pe care și-l dorea. A așteptat câteva clipe, alegându-și cuvintele cu care să înceapă discursul. Pentru că avea de gând să le vorbească în limba lor și, după părerea specialiștilor, se pare că a făcut o treabă bună.

– Prieteni, semenii mei întru căutarea păcii, a început el ridicându-și brațele spre cer.

Înregistrările făcute cu acea ocazie au arătat că nu mai puțin de patruzeci de mii de săgeți mici cât un ac, pe care Whaidanii le

numeau avdgur, s-au înfipt în trupul lui Bender în mai puțin de o secundă. Bâtele s-au dovedit a fi un fel de sarbacane obținute din ramurile unui arbore considerat sfânt de către Whaidani. Pur și simplu, Bender s-a lichefiat sub ploaia de ace care i-au penetrat costumul fără niciun fel de probleme. Toată lumea a fost de acord, mai târziu, că moartea lui Bender fusese una dintre cele mai interesante despre care auziseră sau pe care o văzuseră. Pur și simplu trupul său s-a dizolvat într-o ceață. În secunda următoare, soldații FCA au deschis focul. A fost un masacru. Niciun Whaidan nu a supraviețuit, iar noi nu am avut nicio pierdere. Totul s-a terminat în mai puțin de un minut.

Viveros a așteptat ordinul de încetare a focului, după care s-a îndreptat spre băltoaca în care se transformase Bender și a început să tropăie furioasă prin pasta aceea.

– Cum îți place pacea, acum, idiotule! zbiera ea, în vreme ce stropi din organele interne ale lui Bender îi pătau bocancii.

– Să știi că Bender avea dreptate, mi-a spus Viveros ceva mai târziu, la bordul transportorului, în drum spre *Modesto*.

– Cu privire la ce?

– Cu privire la faptul că FCA sunt folosite prea repede și prea mult. Avea dreptate când spunea că este mai ușor să lupți decât să negociezi.

A dat din mână spre planeta Whaid, care se zărea undeva, în urma navei.

– Nu era nevoie să facem ceea ce am făcut. Adică să le-o tragem astfel încât vreme de decenii să aibă parte numai de foamete, epidemii și războaie civile. N-am ucis civili astăzi, mă rog, în afară de ăia care i-au tras-o lui Bender. Dar își vor petrece multă vreme de acum înainte ucigându-se unii pe alții. Și asta este tot un fel de genocid. Declanșat de noi.

– Parcă nu erai de acord cu ideile lui Bender.

– Nu-i adevărat, mi-a răspuns. Eu am afirmat că habar nu avea despre ce vorbește. Nu că ideile lui ar fi fost greșite. Ar fi trebuit să mă asculte. Dacă ar fi urmat doar ordinele, acum ar fi fost în viață. Și nu ar fi trebuit să-l răzuiesc de pe tălpile bocancilor.

– Probabil că ar spune, dacă ar putea, că a murit pentru principiile sale.

– Scutește-mă, s-a burzuluit ea. Bender a murit pentru Bender. Atât. Să te duci în mijlocul unor ființe cărora tocmai le-ai făcut praf planeta și să te porți de parcă le-ai fi prieten... Ce imbecil! În locul lor aș fi făcut la fel.

– Afurisiții ăștia de oameni reali și vii... Cum se mai pun ei de-a curmezișul idealurilor pacifiste!

Viveros a zâmbit.

– Dacă Bender chiar ar fi fost interesat de pace în loc să fie atât de narcisist, ar fi procedat altfel. Ar fi procedat așa cum fac eu. Și așa cum ar trebui să faci și tu, Perry. Respectă ordinele. Rămâi în viață. Du-ți la bun sfârșit mandatul de infanterist. Intră apoi în corpul ofițerilor și croiește-ți propriul drum. Fă-te unul dintre aceia care dă ordine. Abia în felul acesta am putea să aducem pacea. Acolo unde se poate, firește. De aia eu pot trăi cu cuvintele astea: „Doar execut ordinele“. Pentru că știu că într-o zi voi putea să schimb acele ordine.

S-a lăsat pe spate, a închis ochii și a adormit.

Luisa Viveros a murit două luni mai târziu, pe un bulgăre de noroi numit Apa Adâncă. Grupa noastră a picat într-o cursă în catacombele naturale care se întindeau pe sub o colonie Hann'i. Primisem ordin să eliminăm prezența Hann'i din zonă. În timpul luptei, am fost împinși într-o grotă spre care convergeau alte patru galerii înțesate cu infanterie Hann'i. Viveros ne-a ordonat să ne retragem în tunelul prin care venisem. După ce toată lumea a intrat înapoi în tunel, și-a ridicat arma și a prins să macine pereții și tavanul de la ieșirea din tunel. Intrarea în galerie s-a surpat, iar

Viveros a rămas de partea cealaltă. Am văzut prin BrainPal cum s-a luptat mai departe. Singură. Nu a rezistat mult. Noi, ceilalți, ne-am croit drum spre suprafață. Nu a fost ușor. Dar am decis că era de preferat să luptăm, decât să ne lăsăm măcelăriți în ambuscadă.

Pentru fapta sa de vitejie, Viveros a primit o medalie. Post-mortem. Eu am fost avansat caporal și am preluat comanda grupei. Patul lui Viveros, precum și vestiarul ei au fost preluate de un nou-venit pe nume Withford. Un individ destul de potolit, care și-a acceptat în liniște rolul de novice.

Sistemul tocmai își schimbase un dinte de lapte. Și i-am simțit lipsa.

Unsprezece

Thomas a murit din cauză că a înghițit ceva.

Ceea ce înghițise era o chestie atât de nouă, încât nici FCA nu aveau încă un nume pentru ea. S-a întâmplat pe o colonie la fel de nouă și care nu avea nume încă. În afară de un cod: Colonia 622, 47 Ursae Majoris.

(FCA continuau să folosească nomenclatorul terestru pentru denumirea stelelor din același motiv pentru care ziua avea peste tot douăzeci și patru de ore, iar anul 365 de zile. Pentru că era cel mai simplu.) Una din procedurile standard ale coloniilor noi era aceea de a transmite în fiecare zi, prin intermediul unei drone de salt, toate datele înregistrate în ziua respectivă. Drona era lansată spre Phoenix, în acest fel guvernul colonial avea o imagine destul de precisă despre cum le mergea noilor colonii.

Colonia 622 începuse să-și trimită dronele imediat după debarcare, cu șase luni în urmă. În fiecare zi. Nimic deosebit în acele rapoarte: obișnuitele discuții, încurcături și confuzii care însoțesc mereu o colonie în curs de formare. Nimic interesant în afară de menționarea unui fungus mucilaginos care avea obiceiul de a se strecura oriunde. În motoare și în utilaje, în calculatoare, în instalații, în țarcurile animalelor. Chiar și în dormitoare. Secvența genetică a fungusului a fost trimisă spre Phoenix, cu rugămintea de a se găsi un remediu la această problemă. Apoi, de a doua zi, dronele de salt care au continuat să vină automat de la Colonia 622 nu au mai conținut nicio informație.

Thomas și Susan se aflau la bordul lui *Tucson*, când acesta a fost trimis pentru a afla ce se întâmplase acolo. Mai întâi, *Tucson* a încercat să contacteze colonia de pe orbită. Niciun răspuns. Imaginile nu puneau în evidență nicio activitate la sol. Clădirile coloniei păreau pustii, printre ele nu se mișca nimeni, nici om, nici animal. Nu se vedeau semne exterioare de stricăciuni. Clădiri intacte, utilaje intacte. Plutonul lui Thomas a primit ordin de a face o recunoaștere la sol.

Întreaga colonie era acoperită cu o substanță gelatinoasă, un soi de fungus care se depusese pe alocuri în straturi de câțiva centimetri grosime. La prima vedere, gelatina aceea rupsese liniile de alimentare cu energie electrică și invadase echipamentul de comunicații. Lucrul ăsta putea să fie o veste bună. Probabil că fungusul defectase echipamentele și de aceea se întrerupseseră transmisiile. Dar optimismul inițial a fost iute risipit, când grupa lui Thomas a ajuns la țarcul animalelor. Toate animalele erau moarte și într-o stare avansată de descompunere, mulțumită muncii neobosite a fungusului. La scurtă vreme după acea descoperire macabră, au dat și de coloniști. Cu toții se aflau în aceeași stare. Majoritatea în paturile lor. Excepție făceau familiile, care erau găsite, de regulă, reunite în camera copiilor sau pe coridoarele care duceau spre camerele copiilor. Precum și cei care fuseseră de tură pe nava bază și care fuseseră găsiți la posturile lor. Orice îi lovise, o făcuse în timpul nopții și cu așa de mare iuțeală încât aproape că nu au avut timp să reacționeze.

Thomas a sugerat să ducă un cadavru la infirmeria coloniei și să încerce să facă o autopsie care să le ofere indicii cu privire la moartea coloniștilor. Comandantul de grupă și-a dat consimțământul. Thomas împreună cu încă un coleg au ales un cadavru care părea mai puțin deteriorat. L-a luat de brațe, iar colegul său l-a apucat de picioare. Apoi au hotărât să-l ridice numărând până la trei. Dar abia a spus Thomas, doi, că o bucată mare de fungus a țâșnit de pe cadavru și i s-a lipit de față. A deschis gura, într-un gest de surpriză, iar fungusul i s-a strecurat în cavitatea bucală și apoi pe esofag.

Imediat, ceilalți au dat ordin costumelor să realizeze o izolare facială. Era și cazul, deoarece bucăți mari de fungus mucilaginos

prindeau viață, săreau din toate ungherele și se îndreptau spre soldați. Atacul s-a declanșat simultan, pe tot perimetrul bazei. Șase dintre colegii lui Thomas s-au trezit cu gura plină de muci.

Thomas a încercat să tragă afară substanța aceea, dar, cu cât se străduia mai tare, cu atât aceasta aluneca și mai mult în gâtul lui, blocându-i căile respiratorii, inundându-i plămânii și stomacul. A cerut ajutor, prin BrainPal, colegului său, să-l ducă la infirmerie, unde ar fi avut posibilitatea să tragă înapoi mizeria aceea din el, astfel încât să poată respira din nou. SmartBlood le dădea un răgaz de cincisprezece minute, până când creierul lui Thomas ar fi suferit leziuni ireversibile din pricina hipoxiei. Era o idee excelentă și probabil că ar fi dat rezultate dacă fungusul nu ar fi început să secrete un suc digestiv în plămânii lui Thomas, mâncându-l pur și simplu de viu. Plămânii i s-au dizolvat sub acțiunea acizilor, iar acesta a murit câteva minute mai târziu din cauza hemoragiei și a hipoxiei. Toți ceilalți șase camarazi atinși de fungus au avut aceeași soartă.

Comandantul de pluton a dat ordin de retragere, iar Thomas a fost abandonat acolo împreună cu celelalte victime. Restul s-au refugiat în transportor și au decolat către Tucson. Dar ajunși pe orbită, li s-a refuzat andocarea. Unul câte unul, fiecare supraviețuitor a fost nevoit să iasă în vid astfel ca orice altă formă de viață de pe costumele lor să fie distrusă. Apoi au fost supuși unei decontaminări severe și extrem de dureroase.

Sonde automate au completat cercetarea și s-a ajuns la concluzia că nu mai exista niciun supraviețuitor din Colonia 622. Totodată, fungusul, dotat cu suficientă inteligență încât să lanseze atacuri coordonate, era aproape imposibil de eliminat cu armele obișnuite. Proiectilele clasice ar fi distrus porțiuni mici din el. Aruncătoarele de flăcări ar fi ars doar un strat superficial, lăsând straturile profunde neatinse. Iar razele treceau prin acesta fără a-l deranja prea mult. Cercetătorii au început imediat să lucreze la obținerea unui fungicid, dar efortul lor a fost imediat oprit în momentul în care s-a descoperit că, practic, fiecare cotlon al planetei era plin de sporii acelui fungus. Era mult mai ieftin să descoperi o planetă nouă decât să elimini porcăria aia de pe Colonia 622.

Moartea lui Thomas ne-a adus aminte că nu numai că nu știm cu ce

ne putem confrunta acolo, dar, de multe ori, nici măcar nu ne putem imagina cu ce urmează să avem de a face. Thomas a presupus greșit că inamicii ne sunt, cumva, asemănători. S-a înșelat. Și a murit din pricina asta.

Cucerirea Universului începuse să mă afecteze.

Am avut primul sentiment de nesiguranță pe Gindal, unde am surprins într-o ambuscadă un grup de soldați Gindalani pe când se întorceau către cuiburile lor fortificate. Le loveam aripile uriașe cu rafale de raze sau cu rachete și îi priveam cum se prăbușesc, în volte spectaculoase, țipând ascuțit, de pe falezele înalte de două mii de metri.

M-am simțit cu adevărat atins de acest sentiment deasupra planetei Udaspri. Aveam atașate la costume sisteme de amortizare inerțiale, care ne ajutau să ne controlăm salturile printre bolovanii din care era alcătuit inelul planetei. Jucam un fel de „v-ați ascunselea“ cu invadatorii Vindi, o specie arahnoidă, care se distrau jucând un fel de hochei cu bolovanii din inelul planetei, bolovani pe care îi trimiteau pe traiectorii descendente, savant calculate astfel încât, în final, fragmente uriașe din inelul lui Udaspri picau peste colonia umană Halford.

Când am ajuns pe Cova Banda, eram deja pe cale să clachez.

Poate și din pricină că specia Covandu era, în multe privințe, asemănătoare cu oamenii: bipezi, mamifere, având un talent artistic extraordinar, mai ales în poezie și în dramă, se înmulțeau rapid și erau extrem de agresivi atunci când venea vorba despre Univers și, mai ales, despre locul lor în Univers. Adesea, oamenii și Covandu și-au disputat domenii nerevendicate de nimeni altcineva. Cova Banda fusese, de fapt, o colonie umană înainte de a fi preluată de Covandu. Fusese abandonată de oameni datorită unui virus care afecta coloniștii. Le făcea să le crească niște apendice dizgrațioase pe trup și le crea, în plus, o a doua personalitate, cu tendințe ucigașe, în schimb, asupra Covandu virusul nu a avut niciun efect. Nici măcar o durere de cap. Așa că au preluat colonia abandonată. După șaizeci și trei de ani, guvernul Colonial a obținut un vaccin și a vrut să preia

controlul planetei. Din nefericire, Covandu au reacționat la fel ca oamenii. Adică nu au fost foarte încântați să împartă cu altcineva acea planetă. De aici am preluat noi. Să ne războim cu Covandu...

Covandu, o specie umanoidă. Cel mai înalt dintre ei abia dacă măsura un inci [8].

Nu erau deloc proști, nu lansau armatele lor mititele în atacuri frontale asupra unor inamici de șaizeci de ori mai mari decât ei. Mai întâi ne atacau cu aviația sau cu mortiere cu rază lungă de acțiune. Apoi cu blindatele sau cu orice alt tip de armament capabil să provoace pagube de la distanță. Nu era deloc ușor să dobori un avion de luptă de douăzeci de centimetri care mai și zboară cu peste șapte sute de kilometri pe oră. Trebuie să faci tot ce se poate pentru a le diminua avantajele. Am recurs la o debarcare într-unul dintre parcurile orașului Cova Banda. Astfel, artileria lor putea să provoace pagube propriilor trupe. Oamenii noștri erau mai grijulii ca de obicei, în încercarea lor de a anihila trupele Covandu. Și nu din pricină că aceștia erau mult mai mici. Dar nimeni nu avea chef să se lase doborât de un adversar cât un chișitoc.

În cele din urmă, într-un fel sau altul, le dobori aviația și le anihilezi blindatele. Atunci trebuie să dai piept cu infanteriștii lor. Iată cum decurge lupta cu unul dintre ei: ridici piciorul și calci peste el. Trebuie doar să calci peste el, să apeși și gata. În vreme ce faci asta, soldatul Covandu trage cu arma sa și zbiară cu toată puterea plămânilor săi minusculi. Scoate un mic chițcăit pe care abia poți să-l auzi. Costumul tău, proiectat să reziste la proiectile mari, la scară umană, abia de simte micile fragmente de materie care tâșnesc dintr-un Covandu, de sub talpă. Abia de poți auzi cum trupul lui micuț este strivit. Apoi găsești altul. Îl calci și pe acela. Și tot așa.

Făceam asta de câteva ore, avansând cu greutate prin oraș, oprindu-ne din când în când pentru a dărâma cu o lovitură de rachetă vreun zgârie-nor înalt de șase metri. Unii soldați din pluton preferau să tragă cu alice în blocurile înalte. Acestea ricoșau prin interiorul clădirii și făceau prăpăd printre eventualii ocupanți. Dar cel mai mult tropăiam. Godzilla s-ar fi simțit aici de parcă ar fi fost acasă.

Nu-mi amintesc exact momentul în care am început să plâng și să lovesc orbește zgârie-norii din jur. Dar am plâns și am lovit cu furie

clădirile, destul de mult și destul de tare, de vreme ce, în momentul în care Alan a venit să mă recupereze dintre mormanele de moloz, Găoază tocmai mă informa că reușisem să-mi rup trei degete de la picioare. Alan m-a condus către locul în care debarcasem și m-a forțat să mă așez. Imediat după asta, un Covandu mititel a răsărit din spatele unui bolovan și a început să-mi împroaște fața cu gloanțe. Simțeam ca și cum cineva îmi azvârlea grăunțe de nisip în obraji.

– La naiba, am spus după care l-am înșfăcat pe Covandu și l-am azvârlit într-un zgârie-nor din apropiere. A descris o traiectorie arcuită prin aer și s-a izbit de fațada clădirii cu un plici scurt. Apoi s-a prăbușit de la doi metri înălțime pe sol. Toți ceilalți Covandu de prin zonă pare că au hotărât să renunțe, iar tentativele de asasinat asupra mea au încetat.

M-am întors către Alan:

– Nu ai o grupă de care să ai grijă?

Fusese avansat, după ce un Gindalian dăduse la întors fața comandantului lor de grupă.

– Aș putea să te întreb același lucru, mi-a replicat dând din umeri. Nu ai nicio teamă, au ordine clare și nu există o rezistență notabilă în jur. Tipton se poate descurca în locul meu. Keyes mi-a spus să te iau de acolo și să aflu ce naiba se întâmplă cu tine. Așa că te întreb: ce dracu' ai pățit?

– Dumnezeule, Alan. De trei ore nu fac altceva decât să strivesc ființe inteligente de parcă ar fi gândaci. Asta am pățit. Strivesc omuleți cu afurisitele astea de picioare. Toată chestia din jur este penibilă, Alan. Omuleții ăștia abia de un inci înălțime... E ca și cum Gulliver s-ar fi apucat să-i caftească pe Lilliputani.

– Nu putem să ne alegem bătăliile, John.

– Da... și bătălia asta cum te face să te simți?

– Mă sâcâie un pic. La urma urmei nu este o luptă pe măsura noastră. Nu facem altceva decât să trimitem niște omuleți în iad. Pe

de altă parte, rănitul cel mai grav dintre oamenii mei are un timpan ars. Așa că, una pusă peste alta, mă simt destul de confortabil. Iar Covandu nu sunt chiar atât de neajutorați. Până acum, scorul este destul de strâns.

Surprinzător, dar adevărat. Avantajul de a fi mic se făcea simțit în luptele din spațiu. Navele lor erau ținte dificile pentru tirul nostru. Pagubele produse de loviturile unei singure nave Covandu nu erau mari, firește. Dar loviturile însumate ale navelor lor puteau provoca necazuri însemnate. Doar la sol aveam un avantaj copleșitor. Cova Banda dispunea de o flotă defensivă relativ mică. Acesta fusese motivul pentru care FCA hotărâseră să preia înapoi colonia.

– Nu mă refer la cine conduce în bătălia asta, Alan. Mă refer la faptul că adversarii noștri au un amărât de inci înălțime, Alan.

Înainte de asta ne-am bătut cu păianjeni, iar mai înainte ne-am luptat cu niște pterodactili. Sistemul meu de valori este praf. Sinele meu e întors pe dos. Nu mă mai simt deloc uman, Alan.

– Din punct de vedere tehnic, nici nu mai ești uman.

Făcuse o încercare de a-mi ridica moralul. Fără efect.

– Vreau să spun că nu mă mai simt deloc conectat cu ceea ce însemna să fii om. Sarcina noastră este să ne ciocnim cu rase noi și cu culturi noi și să-i ucidem pe nenorociții ăia cât de repede suntem în stare. Știm despre extratereștri doar atât cât trebuie ca să-i exterminăm cât mai eficient. Pentru noi nu sunt altceva decât inamici. Exceptând faptul că sunt destul de isteți ca să riposteze, am putea spune că ne luptăm cu niște animale.

– Asta ne face sarcina mai ușoară. Atâta vreme cât nu te identifici cu un păianjen, nu o să ai mari regrete dacă omori vreunul, fie el foarte inteligent. Mai ales unul foarte inteligent.

– Poate că asta mă scoate din minți. Nu am nicio remușcare. Tocmai am luat o chestie vie și rațională și am azvârlit-o în clădirea aia. Nu m-a deranjat prea tare. Tocmai asta este problema, că nu-mi mai pasă, Alan. Acțiunile noastre sunt în afara oricărei păreri de rău. Ar trebui să avem măcar un fior de repulsie la ceea ce facem. Chiar dacă

acțiunile noastre servesc o cauză bună. Nu simt nicio repulsie. Și mi-e teamă de asta. Mi-e teamă de ceea ce semnifică, de fapt, lipsa mea de afecte. Am strivit orașul ăsta întocmai ca un monstru orb și imbecil. Și încep să cred că tocmai asta am și devenit. Un monstru. Tu ești un monstru. Cu toții suntem niște monștri cretini, nonumani, și nu vedem nimic rău în asta.

Alan n-a găsit nimic de spus. Așa că, în loc de altceva mai bun, ne-am supravegheat soldații. Care au tot pisat la Covandu până când nu a mai rămas nimic de strivit.

– Ce naiba se întâmplă cu el? l-a întrebat Keyes pe Alan, la briefingul de după bătălie, care se ținea cu toți comandanții de grupe.

– Crede că suntem, cu toții, niște monștri cu nimic omenesc în ei, i-a răspuns Alan.

– A, despre asta era vorba...

Keyes s-a întors către mine:

– De câtă vreme ești în FCA, Perry?

– De aproape un an.

Keyes a dat din cap.

– Ești în grafic, Perry. Mai toți au nevoie de aproximativ un an ca să-și dea seama că s-au transformat în niște mașini de ucis, fără conștiință și în afara oricărei morale. Unii mai devreme, alții mai târziu... Uite-l pe Jansen, aici de față... a avut nevoie de cincisprezece luni până să clacheze. Povestește-i ce ai făcut, Jensen.

– Am tras asupra lui Keyes, a început Ron Jensen. Îl vedeam ca o personificare a unui sistem malefic, din pricina căruia ajunsesem o simplă mașină de ucis.

– Aproape că mi-a smuls capul, a adăugat Keyes.

– A fost o împușcătură norocoasă, recunoscu Jensen.

– Da, norocul tău a fost că ai ratat. Altfel eu eram mort acum, iar creierul tău ar fi fost izolat într-un borcan, unde ar fi înnebunit încet, în lipsa oricărui stimul exterior. După cum vezi, Perry, toată lumea trece prin așa ceva. Ai să scapi de gândurile astea în momentul în care ai să-ți dai seama că, de fapt, nu ești deloc un monstru. Ceea ce faci acum nu este altceva decât să-ți protejezi creierul de evenimentele care o iau razna în jurul tău. Timp de șaptezeci și cinci de ani ai avut o viață lineară, în care cele mai periculoase momente au fost acelea în care ți-ai înșelat, din când în când, nevasta. Și dintr-odată te-ai trezit cu un MF în mâini, trăgând în niște caracatițe spațiale, înainte ca ele să-ți vină de hac. Dumnezeule, nu cred să fie vreunul care să nu clacheze.

– Alan nu a pățit-o. Și a venit aici odată cu mine.

– Adevărat, a răspuns Keyes. Ce explicație ai, Rosenthal?

– Pe dinăuntru sunt un cazan sub presiune, plin cu furie latentă, domnule locotenent.

– A, reprimare. Excelent. Încearcă, te rog, să nu mă iei drept țintă atunci când o să-ți sară capacul.

– Nu pot să garantez nimic, domnule.

– Știi ce m-a ajutat pe mine? a intervenit Aimee Weber, și ea comandant de grupă în plutonul nostru. Mi-am făcut o listă cu toate lucrurile de pe Pământ cărora le duceam dorul. Este cam deprimant, dar m-a ajutat să-mi aduc aminte de unde veneam. Dacă duci dorul la ceva, încă mai ești în cărți.

– Și la ce duci tu dorul? am întrebat-o.

– Shakespeare în grădina de vară, spre exemplu. În ultima noapte petrecută pe Pământ am văzut Macbeth într-o montare aproape de perfecțiune. Dumnezeule, a fost măreț. Iar aici nu cred că vom avea parte de spectacole de teatru.

– Mi-e dor de fulgii de ciocolată pe care îi mânca fie-mea, spuse Jensen.

– Ai așa ceva și pe *Modesto*, i-a amintit Keyes. Și încă dintre cei foarte

buni.

– Nu se compară cu ăia de acasă. Tot secretul constă în siropul de zahăr ars.

– Dezgustător, s-a strâmbat Keyes. Nu-mi place siropul de zahăr ars.

– Bine că n-am știut asta atunci când am tras în tine. N-aș fi ratat.

– Mi-e dor să înot, a mărturisit Greg Ridley. Obișnuiam să înot în râul care străjuia proprietatea mea din Tennessee. Era cumplit de rece, dar mie îmi plăcea.

– Un roller-coaster din parcurile de distracții, spuse Keyes. Astea îmi lipsesc. Mai ales cele de mare viteză, în care simțeai că îți ies mațele prin pantofi când luau o curbă.

– Mie mi-e dor de cărți, a recunoscut Alan. Mi-e dor de o carte babană, cu coperte cartonate, la care să citesc într-o duminică dimineața.

– Perry? m-a întrebat Weber. Este ceva la care să duci dorul, în clipa asta?

Am dat din umeri:

– Un singur lucru.

– Nu poate fi mai stupid decât trenulețele mele. Dă pe goarnă, e un ordin!

– Singurul lucru de care mi-este dor este să fiu căsătorit. Mi-e dor să fiu iarăși împreună cu nevastă-mea, să stăm de vorbă sau să citim împreună sau să facem orice altceva împreună.

S-a lăsat o liniște grea.

– Asta e ceva nou pentru mine, a rostit în cele din urmă Ridley.

– La naiba, de asta chiar nu-mi este dor, a murmurat Jensen. Nimic din ultimii douăzeci de ani cât am fost căsătorit nu merită adus aminte.

M-am uitat la chipurile lor.

– Niciunul dintre voi nu are partenerul înrolat? Nu păstrați legătură între voi?

– Soțul meu s-a înrolat înaintea mea, ne-a spus Weber. A murit în luptă până să ajung să-i scriu prima scrisoare.

– Nevastă-mea este îmbarcată pe *Boise*, a continuat Keyes. Îmi mai trimite câte un mesaj, uneori. Nu cred că îi este foarte dor. Cred că treizeci și opt de ani alături de mine i-au fost destul.

Apoi Jensen a făcut o remarcă interesantă:

– Eu nu cred că oamenii care vin aici vor cu adevărat să se reîntoarcă la viețile lor de odinioară. Desigur, ne este dor de lucruri mărunte, iar aceasta, după cum a spus Aimee, ne ajută să nu ne pierdem mințile. Este la fel ca și cum ți s-ar oferi ocazia să te întorci în trecut. Ai repeta aceleași gesturi? Ai face aceleași alegeri în momentele importante? Eu, unul, nu regret nimic din ce am făcut pe Pământ. Dar, trebuie să spun, nu cred că aș mai lua totul de la capăt.

– Asta nu mă înveselește, oameni buni, le-am atras atenția.

– Și la ce anume duci dorul din căsnicia ta? m-a întrebat Alan.

– Mi-e dor de soția mea. Dar îmi este dor și de sentimentul de... cum să-i spun... de tihnă. Sentimentul că te afli acolo unde trebuie să te afli, alături de persoana lângă care trebuie să fii. Iar aici nu am deloc acel sentiment. Ne ducem de colo colo, în locuri pe care trebuie să le cucerim prin luptă, alături de oameni care ar putea să moară mâine sau poimâine. Fără supărare...

– Nicio problemă, mi-a spus Keyes.

– Nu există niciun loc sigur și stabil acolo. Nu există nimic aici de care să fiu sigur. Căsnicia mea a avut și momente mai proaste, și momente pline de strălucire, ca la toată lumea. Dar, indiferent de ceea ce se întâmplă, știam că este ceva durabil. Îmi lipsește tocmai acest soi de siguranță, precum și legătura profundă pe care o poți avea cu cineva. O parte din ceea ce ne face umani este ceea ce însemnăm pentru alți oameni și reciproc, ce înseamnă alți oameni

pentru noi. Mi-e dor să fiu cineva pentru altcineva, mi-e dor de această parte a umanității mele. Asta îmi lipsește, Alan.

Tăcere.

– Al naibii să fiu, Perry, a rupt tăcerea Ridley. În felul în care o spui tu, și mie mi-e dor să fiu căsătorit.

Jensen a pufnit scurt.

– Mie nu! Tu continuă să-ți fie dor de căsnicia ta, iar eu voi continua să tânjesc după fulgii de ciocolată.

– Sirop de zahăr... dezgustător.

– Nu începeți din nou, domnule. Altfel s-ar putea să mă duc să-mi iau MF-ul.

Moartea lui Susan a fost, cumva, opusă față de moartea lui Thomas.

O grevă a sondorilor de pe Elysium a dus la reducerea cantităților de hidrocarburi pentru rafinării. Tucson a primit ordinul să transporte niște spărgători de grevă și să-i protejeze până când aceștia aveau să repornească platformele de foraj oprite de greviști. Susan se afla pe una din acele platforme când greviștii au încercat un atac cu niște tunuri improvizate. Una dintre explozii a proiectat-o pe Susan, împreună cu alți doi soldați, peste marginea platformei. Au căzut în mare de la câteva zeci de metri înălțime. Cei doi muriseră deja când au atins suprafața apei. Dar Susan, deși cu arsuri grave, a supraviețuit și a fost recuperată chiar de greviștii care deschiseseră focul.

Au ajuns la concluzia că trebuie să ofere un exemplu. Mările de pe Elysum adăpostesc un necrofag numit gaper, ale cărui fălci articulate puteau înghiți cu ușurință o persoană pe nemestecate. Gaperii mișunau pe lângă platformele de foraj deoarece se hrăneau cu gunoaiele aruncate de sondori în mare.

Rebelii au proptit-o pe Susan în picioare, au adus-o în simțiri și au derulat prin fața ei o listă cu revendicări și acuzații, știind că toate

acele cuvinte aveau să ajungă la FCA prin intermediul BrainPal. După care au găsit-o vinovată de colaborarea cu inamicul, au condamnat-o la moarte și au azvârlit-o în mare, chiar în zona în care platforma deversa gunoiul.

Gaperii nu s-au lăsat prea mult așteptați. Unul dintre ei a înghițit-o pe Susan. Ea încă era vie și a încercat să iasă din gaper prin același orificiu prin care intrase. Dar, chiar înainte să reușească să iasă, unul dintre sondori a împușcat gaperul sub aripa dorsală, acolo unde acesta avea creierul. Animalul a murit imediat și a prins să se scufunde. Susan a murit nu digerată sau sufocată. A murit strivită de presiunea apei.

Bucuria sondorilor nu a durat mult. Întăririle trimise de Tucson au pătruns în tabăra rebelilor, au capturat căpeteniile acestora, pe care le-au împușcat și le-au aruncat pradă gaperilor. Cei care au omorât-o pe Susan au avut parte de un tratament diferit. Au fost aruncați de vii gaperilor. Eliminându-se din ritual partea cu împușcatul acelor necrofagi. Greva s-a încheiat la scurtă vreme.

Moartea lui Susan mi-a limpezit gândurile. Oamenii puteau fi la fel de inumani precum extratereștrii. Dacă aș fi fost la bordul lui Tucson, cu mâna mea aș fi dat pradă gaperilor pe ucigașii lui Susan și nu mi-ar fi părut rău nicio clipă. Nu știu dacă acest lucru m-ar fi făcut mai bun sau mai rău decât monstrul inuman la care făcusem referire atunci când am clacat pe Cova Banda..

Și de atunci nu am mai fost îngrijorat dacă am devenit ceva mai puțin uman decât înainte. Nu mi-a mai păsat.

Doisprezece

Aceia dintre noi care am luptat în Bătălia pentru Coral își amintesc unde eram când am auzit că planeta a fost pierdută. Eu îl ascultam pe Alan explicând cum că universul pe care credeam că îl știu dispăruse de multă vreme.

– L-am părăsit la primul salt. Am sărit pur și simplu printr-o altă ușă a universului. Așa funcționează propulsia prin salt.

Singura reacție a mea și a lui Ed McGuire, cu care lâncezeam alături de Alan în barul „Pe Loc Repaus“, a fost să tăcem îndelung. Într-un târziu Ed, care preluase comanda grupei lui Aimee Weber, a spus:

– Nu te înțeleg, Alan. Eu știam că saltul te transportă cu o viteză mai mare decât a luminii sau ceva de genul ăsta. Așa merge propulsia prin salt.

– Da' de unde, a replicat Alan. Einstein încă mai are dreptate – viteza luminii e viteza maximă cu care te poți deplasa. Pe de altă parte, n-ar fi de dorit să începi să zbori aiurea prin univers, nici măcar cu o fracțiune din viteza luminii. Dacă zbori cu două sute de mii de kilometri pe secundă și lovești chiar și o fărâmă de praf, te alegi cu ditamai gaura în grozava ta navă. Ar fi doar o metodă foarte rapidă de a muri.

Ed a clipit, apoi s-a scărpinat în creștet.

– Aici m-ai pierdut...

– Bine, stai să-ți explic. M-ai întrebat cum funcționează propulsia prin salt. Și, precum ți-am spus, e simplu: ia un obiect dintr-un univers, să zicem nava *Modesto*, și îl azvârle în alt univers. Problema noastră e că asociem termenul de „propulsie“ cu cel de „călătorie“. De fapt nu e nicio deplasare, pentru că nu e implicată accelerația. Importantă este doar zona în cadrul multiversului.

– Alan, am intervenit eu, te-ai dus pe arătură.

– Scuze, a spus Alan, luând o pauză de gândire. Cât de multă matematică știți voi?

– Eu îmi amintesc în mod vag calculul diferențial, am spus.

Ed a dat și el din cap.

– Vai de mine, a oftat Alan. În regulă, o să vorbesc pe limba voastră. Fără supărare.

– Vom încerca să nu ne supărăm prea tare, a încuviințat Ed.

– Bine. În primul rând, universul în care vă aflați – cel în care suntem cu toții în acest moment – este doar unul dintr-un număr infinit de posibile universuri, a căror existență este permisă de fizica cuantică. Atunci când observăm un electron aflat într-o anumită poziție, universul nostru este definit funcțional de poziția acelui electron, care poziție este cu totul alta în universul alternativ. Mă urmăriți?

– Nicidecum, a recunoscut Ed.

– Necunoscătorii ăștia... Atunci trebuie să mă credeți pe cuvânt. Problema este simplă: universurile multiple. Multiversul. Ceea ce face propulsia prin salt este să deschidă o ușă spre unul dintre aceste alte universuri.

– Și cum face asta? am întrebat.

– Nu știi destulă matematică pentru a înțelege.

– Deci e ca magia, am spus eu.

– Din punctul tău de vedere, da, e magie. Dar în fizică e un adevăr

științific.

– Eu tot nu înțeleg, a revenit Ed. Am ajuns aici călătorind prin multiple universuri, și totuși fiecare dintre ele era exact la fel ca al nostru. Fiecare „univers alternativ“ despre care am citit eu prin cărțile de science fiction era profund diferit de universul de bază. Tocmai așa îți dai seama că ești într-un univers alternativ.

– Am un răspuns foarte interesant la remarca ta, a spus Alan. Să considerăm o axiomă faptul că mutarea unui obiect dintr-un univers în altul este un eveniment fundamental improbabil.

– Pot accepta asta, am spus eu.

– În fizică, acest lucru este permis, deoarece, la nivel fundamental, acest univers este unul cuantic și, în principiu orice se poate întâmplă, chiar dacă în mod curent nu se întâmplă. Oricum, fiecare univers preferă să își mențină evenimentele improbabile la minimum, mai ales dacă vorbim de nivelul subatomic.

– Cum poate un univers să „prefere“ ceva? a întrebat Ed.

– Nu ai cunoștințele matematice necesare, a replicat Alan.

– Sigur că nu am, a zis Ed dându-și ochii peste cap.

– Adevărul este că universurile preferă anumite lucruri în detrimentul altora. De exemplu, preferă să caute o stare de entropie cât mai mare. Preferă să aibă viteza luminii aceeași. Ai putea în principiu să încerci să modifici aceste lucruri, dar s-ar putea să se dovedească laborios. Același lucru și în cazul nostru. Mutarea unui obiect dintr-un univers în altul este atât de improbabilă, încât universul destinație este cvasiidentic cu cel expeditor – un mod de conservare a improbabilității.

– Dar cum îți explici mutarea noastră dintr-un loc în altul? am întrebat. Cum poți ajunge dintr-un loc anume al unui univers în cu totul alt loc în celălalt univers?

– Păi gândește-te, a spus Alan, mutarea unei întregi nave într-un alt univers este un eveniment de o improbabilitate uriașă. Din punctul de vedere al universului, locul *unde* va apărea ea în noul univers este

un lucru de-a dreptul neînsemnat. De aceea am spus că termenul „călătorie“ este impropriu. Noi nu *plecăm* spre undeva. Noi doar *ajungem* undeva.

– Și ce se întâmplă în universul pe care l-ai părăsit?

– Apare imediat o altă versiune a lui *Modesto*, din alt univers, cu versiunile noastre alternative în ea, a spus Alan. Probabil. Există o mică șansă ca asta să nu se întâmple, dar, ca regulă generală, e ceea ce se întâmplă.

– Deci ne întoarcem vreodată? am întrebat eu.

– Să ne întoarcem unde?

– În universul de origine.

– Nu. Ei bine, teoretic este posibil, dar este extrem de improbabil. Universurile se creează în mod continuu, urmând ramificațiile opțiunilor noastre. În realitate, se nasc imediat înainte de a sări noi în ele; acest lucru ne facilitează de fapt accesul, pentru că vor fi foarte asemănătoare în structură cu universul nostru. Cu cât suntem separați mai mult timp de un anume univers, cu atât el are mai mult răgaz să devină divergent, și devine cu atât mai improbabil să te poți întoarce în el. Chiar și întoarcerea într-un univers pe care l-ai părăsit acum o secundă este foarte improbabilă. Dar să te întorci într-unul din care ai plecat acum un an, când ai făcut primul salt de la Pământ spre Phoenix, este de-a dreptul imposibil.

– Asta mă întristează. Mi-era drag universul meu..., s-a plâns Ed.

– Bine zici, a continuat Alan. Tu nu vii din același univers originar ca John și cu mine, pentru că n-ai făcut primul salt odată cu noi. Mai mult, oamenii care au făcut saltul cu noi, acum se află în alte universuri, pentru că sunt pe alte nave. Orice versiune a vechilor noștri prieteni pe care am putea-o reîntâlni ar fi o versiune alternativă. Bineînțeles, ei ar arăta și s-ar purta la fel, deoarece, cu excepția poziției diferite a acelui electron, ei ar fi aceleași persoane. Dar universurile noastre originare sunt complet diferite.

– Deci tu și cu mine suntem singurii care au rămas din universul

nostru, am concluzionat eu.

– Sunt șanse mari ca acel univers să existe în continuare. Dar mai mult ca sigur că noi doi suntem singurii proveniți din el care se află acum în acest univers.

– Nu știu ce să cred despre toate astea, am murmurat eu.

– Nu te îngrijora. Din punctul de vedere al vieții noastre normale, țopăiala prin universuri nu contează. Funcțional, toate sunt aceleași, indiferent de universul în care te afli la un moment dat.

– Dar de ce ne mai trebuie nave spațiale? a întrebat Ed.

– Simplu, ca să te deplasezi dintr-un univers în altul.

– Nu asta întreb. Dacă tot suntem capabili să ne mutăm instantaneu dintr-un univers în altul, de ce n-o facem și de pe o planetă pe alta? Pur și simplu să facem saltul pe suprafața planetei. Așa măcar n-am mai risca să se tragă în noi în spațiu.

– Universul preferă ca salturile să se facă departe de mari mase gravitaționale, cum ar fi planetele și stelele, a răspuns Alan. Mai ales când faci salt de la un univers la altul. Poți într-adevăr să faci saltul în vecinătatea unui puț gravitațional, de aceea intrăm în noile universuri destul de aproape de planetele de destinație, dar saltul se face mult mai ușor la distanță de ele, din cauza asta ne depărtăm puțin întotdeauna înainte de salt. Aș putea să vă arăt o relație exponențială care definește toate astea, dar...

– Știu, știu, nu dispun de aparatul matematic necesar pentru a înțelege..., a oftat Ed.

Alan se pregătea să răspundă sarcastic, dar în acel moment BrainPal-urile noastre au început să clipească. *Modesto* tocmai primise vești despre masacrul de pe Coral. Și, în orice univers te-ai fi aflat, aceste vești erau groaznice.

Coral a fost a cincea planetă colonizată de oameni și prima care era chiar mai bine aclimatizată pentru viața omenească decât Pământul.

Era stabilă geologic, avea un sistem de control al climatului care menținea o climă temperată pe cea mai mare parte a suprafeței și era populată cu specii native de plante și animale care erau destul de apropiate genetic de cele de pe Pământ, ca să corespundă cerințelor nutriționale și estetice ale coloniștilor. Cu ceva vreme în urmă, se propusese schimbarea numelui planetei în Eden, dar s-a ajuns la concluzia că un astfel de nume ar fi avut un potențial karmic generator de belele.

S-a ales numele de Coral, de la creaturile asemănătoare cu coralii pământeni care dăduseră naștere multor arhipelaguri și recifuri în lungul zonei tropicale. Expansiunea umană pe Coral a fost ținută în frâu – spre deosebire de alte colonizări –, iar coloniștii au ales o viață simplă, aproape preindustrială. Era unul dintre puținele locuri din univers în care oamenii preferaseră să se adapteze mediului existent, în loc să îl modifice pentru a semăna cu cel pământean. Și a funcționat, prezența umană, redusă și neinvazivă, s-a mulat pe biosfera Coralului și a prosperat într-un mod liniștit și controlat.

De aceea Coral a fost luată pe nepregătite de invazia Rraey, care au năvălit cu tot atâția soldați câți coloniști erau pe planetă. Posturile de apărare ale FCA staționate pe Coral și pe orbită au dus o luptă vitejească, dar scurtă, înainte de a fi copleșite de forța adversarului. Și coloniștii au ripostat, dar au fost învinși repede. Supraviețuitorii au fost căsăpiți, literalmente, deoarece Rraey apreciau în mod deosebit gustul cărnii de om.

BrainPal-urile ne-au transmis o secvență dintr-un show culinar de succes la Rraey, în care bucătarii lor de frunte discutau cel mai economic mod de a tranșa trupul unui om pentru a reduce pierderile și despre cât de bună iese supa din oasele gâtului. Pe lângă faptul că transmisia ne-a făcut să vomăm, a fost o dovadă că atacul fusese planificat dinainte, în detaliu, dacă avuseseră grijă să aducă și celebrități de mâna a doua de pe planeta lor pentru a organiza festivitățile. Era clar că Rraey aveau de gând să rămână.

După euforia victoriei, Rraey n-au pierdut vremea. După ce au omorât toți coloniștii, au coborât platforme de extracție minieră pe insulele de pe Coral. Înainte de atac, ei negociaseră cu guvernul colonial exploatarea acestor insule. Pe planeta lor de baștină, recifurile, cândva numeroase, dispăruseră din cauza unei combinații

dezastruoase între exploatarea minieră abuzivă și poluarea industrială masivă. Guvernul Colonial refuzase propunerea, pe de o parte, pentru că locuitorii de pe Coral voiau să-și protejeze planeta, și pe de altă parte, pentru că gusturile antropofage ale Rraey erau bine cunoscute. Nu risca nimeni să accepte mineri Rraey care la ieșirea din șut, în drumul spre casă, urmau să vâneze oameni gustoși pentru cină.

Greșeala Guvernului Colonial a fost să nu realizeze cât de importantă era pentru Rraey exploatarea coralilor – pe lângă interesul comercial, mai exista și un aspect religios pe care diplomații Guvernului nu l-au sesizat. După cum nu și-au dat seama nici cât de departe erau aceștia dispuși să meargă pentru a-și atinge scopul. Rraey și Guvernul Colonial avuseseră câteva întâlniri, dar relațiile au fost întotdeauna încordate – cum ar fi putut fi destinsă o întâlnire în care partenerul te privește cu poftă, gândindu-se dacă ai fi mai potrivit pentru micul dejun sau pentru prânz. Ambele părți au ținut-o pe-a lor. Dar când ultimul recif de pe planeta Rraey a murit, adevărata măsură a nevoii lor pentru resursele Coralului a devenit vizibilă. Coral era acum al lor, iar noi trebuia să ne luptăm din greu ca să îl luăm înapoi.

– E o treabă cam sinistră, spunea locotenentul Keyes comandanților de grupe, și o să fie și mai și când ajungem acolo.

Ne aflam în camera de adunare a plutonului. Cafeaua se răcea în cești, în timp ce noi parcurgeam, pagină cu pagină, rapoartele asupra atrocităților comise și informațiile transmise de misiunile de recunoaștere. Dronele de salt care scăpaseră atacului Rraey raportau aterizarea unui șir nesfârșit de nave inamice, atât de luptă cât și miniere. În mai puțin de două zile de la masacru, aproape o mie de nave se adunaseră în spațiu deasupra Coralului, așteptându-și rândul la jefuirea ei.

– Iată ce știm, a spus Keyes, afișând o imagine a sistemului Coral în BrainPal. Estimăm că cea mai mare parte a activității Rraey este industrială și comercială. Luându-ne după modelul navelor, o treime, adică mai bine de trei sute, sunt nave militare având capacități defensive, dar și ofensive. Cele care transportă trupe au

capacități de atac și de protecție minimale. Dar cele din clasa navelor de luptă sunt mai mari și mai puternice decât ale noastre. Estimăm de asemenea că la suprafața planetei se găsesc acum o sută de mii de soldați Rraey, care se pregătesc pentru invazie. Serviciile noastre secrete cred că ei se așteaptă să ne luptăm pentru Coral, și că atacul va avea loc într-un interval între patru și șase zile, cât ne-ar lua să aducem navele mari în poziție de salt. Rraey cunosc preferința FCA pentru atacuri copleșitoare, iar asta va lua FCA ceva vreme.

– Deci când vom ataca? a întrebat Alan.

– În unsprezece ore, a răspuns Keyes.

Toți ne-am foit neliniștiți în scaune.

– Dar ce șanse avem, domnule? a întrebat Ron Jensen. Singurele nave disponibile sunt cele care se găsesc deja la distanța de salt, plus cele care vor ajunge acolo în următoarele ore. Câte s-ar putea strânge?

– Șaizeci și două, inclusiv *Modesto*.

BrainPal-urile au început să descarce lista navelor. Am observat că figura și *Hampton Roads*, nava pe care fuseseră trimiși Harry și Jesse.

– Mai sunt șase nave care se grăbesc să ajungă la distanța de salt, dar nu ne putem baza pe ele că vor ajunge până la ora atacului.

– Dumnezeule, a exclamat Ed McGuire, au cinci la unu la nave și doi la unu la forțele terestre, asta în cazul fericit în care putem ateriza cu toate navele. Cred că aș fi preferat să respectăm tradiția cu forța de atac copleșitoare.

– Dacă așteptăm să avem destule nave, le dăm timp să se pregătească, a spus Keyes. Mai bine trimitem o forță redusă acum, când nu se așteaptă, și încercăm să producem cât mai multe stricăciuni. În patru zile am putea aduce încă două sute de nave. Dar dacă noi ne facem treaba bine, ele n-ar mai avea mult de furcă.

– Ce păcat că noi nu vom mai fi pe-aici, să ne mulțumească, a zis Ed pufnind.

– Ghinion, a spus Keyes, cu un zâmbet scurt. Băieți, ascultați, știu că nu seamănă a voiaj de plăcere. Dar nu o să fim idioți. Nu ne ducem acolo să fim măcelăriți. Avem de gând să ne atingem scopul. Vrem să le lovim transportoarele, astfel încât să nu mai poată debarca alte trupe. Vom debarca trupe terestre care să întrerupă activitatea de extracție, așa încât le va fi greu să-i lovească pe ai noștri, fără să-i distrugă și pe ai lor. Vom lovi țintele comerciale și industriale pe care le găsim și vom încerca să dislocăm navele lor de atac de pe orbită, și astfel, când vor ajunge întăririle noastre, să-i atacăm pe Rraey din două părți.

– Aș vrea să revenim la trupele terestre, a spus Alan. Deci le ducem pe planetă, apoi navele noastre vor încerca să scoată navele lor de pe orbită? Asta înseamnă că vom fi părăsiți acolo sau mă înșel?

Keyes a dat din cap.

– Vom fi pe cont propriu cel puțin trei-patru zile.

– La dracu', a răbufnit Jensen.

– E război, nenorociților, s-a răstit Keyes. Îmi pare tare rău că nu vă convine sau că vi se pare greu.

– Ce se întâmplă dacă planul nu funcționează și navele noastre sunt distruse? am întrebat eu.

– În cazul ăsta, Perry, cred că suntem futuți. Dar hai să nu ne gândim la asta. Suntem profesioniști, avem o treabă de făcut. Pentru asta ne-am pregătit. Planul comportă riscuri, dar nu riscuri prostești, iar dacă va merge vom fi recucerit planeta și le vom fi cauzat pierderi importante. Hai să considerăm că vom reuși, ce ziceți? Este o idee cam nebunească, dar nu imposibilă. Iar dacă vă implicați, șansele ca ea să reușească vor crește considerabil. În regulă?

Iarăși foială în scaune. Nu eram pe de-a-ntregul convinși, dar nu prea aveam loc de întors. Urma să mergem, indiferent dacă ne convenea sau nu.

Jensen a întrebat:

– Care sunt cele șase nave care ar putea să ajungă în timp util?

Keyes a accesat informația și ne-a spus: *Little Rock, Mobile, Waco, Muncie, Burlington și Sparrowhawk* 9.

– *Sparrowhawk*? a sărit Jensen. Nu glumești?

– Care-i treaba cu *Sparrowhawk*? am întrebat.

Numele era ciudat. De obicei, navele-batalion erau denumite după orașe de mărime medie.

– Brigăzile-fantomă, Perry, a răspuns Jensen. Forțele Speciale ale FCA. Niște monștri mari și-ai dracului.

– N-am auzit de ei până acum, am spus.

De fapt aveam impresia că mai auzisem undeva, dar nu-mi aminteam în ce împrejurare.

– FCA îi păstrează pentru ocazii speciale, a continuat Jensen. Nu se amestecă ei cu gloata. Ar fi bine să-i avem aici când vom coborî pe planetă. Ne-ar scuti de neplăcerea de a muri.

– Ar fi bine, dar probabil că asta nu se va întâmpla, a conchis Keyes. Suntem gata, băieți și fete? La bine și la rău.

Zece ore mai târziu, *Modesto* a făcut saltul în spațiul orbital al lui Coral și a fost lovit, în primele secunde, de șase rachete trase de aproape de un crucișător Rraey. Motorul de la pupă pentru menținerea direcției a fost distrus, iar nava s-a răsucit cu susul în jos. Când rachetele au lovit, grupa mea și cea a lui Alan erau într-o navetă de transport. Forța exploziei a izbit câțiva băieți de pereții navetei. În docul navetelor, echipamente și materiale zburau necontrolat, lovind alte navete, dar, ca prin miracol, nu și pe a noastră. Din fericire, navetele, blocate de electromagneți pe docuri, au rămas pe loc.

L-am activat pe Găoază ca să verific starea navei. *Modesto* fusese grav avariat și din scanarea navei Rraey se părea că aceasta se pune în poziție pentru a trage o nouă salvă.

– E timpul s-o întindem, am răcnit la Fiona Eaton, pilotul nostru.

– Nu am liber de la Control, mi-a replicat.

– În cel mult zece secunde vom fi loviți de altă serie de rachete. Gata, ți-am dat liber.

Am auzit-o mârâind. Alan, care era și el conectat cu computerul central al lui *Modesto*, a strigat din spate:

– Rachete lansate! Douăzeci și șase de secunde până la impact!

– Avem destul timp ca să ne îndepărtăm? am întrebat-o pe Fiona.

– Vom vedea, a spus ea și a deschis un canal de comunicație cu celelalte navete. Sunt Fiona Eaton, pilot al Transportorului Șase. Vă înștiințez că voi executa o procedură de ieșire de urgență în trei secunde. Mult noroc.

S-a întors către mine.

– Centurile, a spus, și a apăsat un buton roșu.

O dungă de lumină roșie a marcat porțile docului. Zgomotul exploziei lor s-a pierdut în mugetul aerului care țâșnea din navă. Tot ce nu era ancorat în vreun fel a fost supt prin spărtură. Printre resturile zburătoare, cerul se răsucea, pe măsură ce *Modesto* se rotea amețitor. Fiona a crescut puterea motorului, a așteptat câteva secunde pentru ca sfărâmăturile să elibereze gaura, apoi a eliberat naveta din ancore și s-a lansat către porți. A încercat să compenseze rotirea lui *Modesto*, dar n-a reușit întru totul, acoperișul a fost zgâriat ușor.

Am accesat imaginile provenite de la docul de lansare. Și alte navete au ieșit în urma noastră, întâi două, apoi trei. Numai cinci au reușit, înainte ca a doua salvă de rachete să lovească nava, schimbându-i brusc sensul de rotație și strivind restul navetelor care încercau să iasă. Cel puțin una dintre ele a explodat. Resturile s-au împrăștiat, lovind camera prin care primeam imagini.

– Întrerupe-ți legătura cu *Modesto*, a spus Fiona. O pot folosi ca să ne dea de urmă. Spune-o soldaților. Verbal.

M-am conformat. Apoi Alan, arătând spre soldați, a spus:

– Avem câteva răni minore, nimic grav. Care e planul?

– Am stabilit un curs spre Coral și am închis motoarele, a zis Fiona. Probabil că ei caută semne de propulsie sau comunicații prin BrainPal pentru a pune rachetele pe urmele noastre. Așa că dacă facem pe morții, am putea câștiga destul timp pentru a încerca să intrăm în atmosferă.

– Să încercăm? a spus Alan.

– Dacă ai un plan mai bun, ascult.

– N-am nici cea mai mică idee ce se întâmplă, așa că urmez bucuros planul propus de tine, a dat el înapoi.

– Dar ce s-a întâmplat pe *Modesto*, de fapt? a întrebat Fiona.

– Ne-au lovit imediat ce am ieșit din salt. Și n-aveau de unde știi unde o să se întâmple asta.

– Poate că doar ne-am nimerit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, a spus Alan.

– Eu nu cred, am replicat, arătând spre fereastră. Privește!

Am arătat spre un crucișător Rraey care sclipea ca un pom de Crăciun pe măsură ce își scuipa rachetele. În partea opusă a boltei, un crucișător FCA a apărut de niciunde. Câteva secunde mai târziu, torpilele l-au lovit în plin.

– Nu se poate, a gemut Fiona.

– Ei știu exact unde vor apărea navele noastre, a spus Alan. Asta este o ambuscadă!

– Dar de unde dracu' știu? a strigat Fiona. Ce pizda mă-sii se petrece aici?

– Alan? am spus. Tu ești fizicianul.

Alan se holba la crucișătorul FCA avariat, care tocmai era lovit de o nouă salvă.

– Habar n-am ce se întâmplă, e ceva cu totul nou pentru mine, a murmurat el.

– E o porcărie, a zis Fiona.

– Să ne păstrăm cumpătul, am intervenit. Suntem în rahat și nu avem timp de asta.

– Dacă ai un plan mai bun, te ascult, a spus din nou Fiona.

– Pot să îmi accesez BrainPal-ul, atâta timp cât nu încerc să mă conectez la *Modesto*?

– Sigur, a zis Fiona, dacă nu există transmisiuni în afara navetei, e în regulă.

L-am accesat pe Găoază și am cerut o hartă geografică a Coralului.

– Ei bine, am zis, cred că putem considera că atacul asupra platformelor miniere nu va avea loc astăzi. De pe *Modesto* n-au scăpat destul de mulți încât să putem organiza un atac serios și, în plus, nu sunt sigur că vom reuși cu toții să aterizăm întregi. Nu toți piloții sunt la fel de rapizi ca tine, Fiona.

Fiona a încuviințat și mi-am dat seama că s-a relaxat puțin. Laudele fac întotdeauna bine, mai ales în timpul unei crize. Am trimis harta Fionei și lui Alan.

– Iată noul plan. Forțele Rraey sunt concentrate pe barierele de corali și în orașele Coloniale de pe coastă. Deci noi vom merge *acolo*, am spus, arătând spre mijlocul celui mai mare continent de pe Coral, ne vom ascunde în munți și vom aștepta al doilea val.

– *Dacă* acesta va veni, a spus Alan. O dronă de salt este programată să se întoarcă pe Phoenix. Vor afla că Rraey știau că venim peste ei. Și odată ce ai noștri vor afla asta, pot hotărî să nu mai vină deloc.

– Ba nu, vor veni, am zis. S-ar putea să nu ajungă când ne-ar plăcea nouă, dar de venit vor veni. Trebuie să fim pregătiți să îi așteptăm.

Partea bună este că planeta asta e propice vieții umane. Vom găsi hrană din belșug.

– Nu prea am chef să fac colonizări acuma, a bombănit Alan.

– Nu e o soluție definitivă, am replicat. Și este, oricum, cea mai bună variantă.

– Da, asta așa e, a convenit Alan.

M-am întors către Fiona.

– Ce te-ar putea ajuta să ne duci teferi pe suprafață?

– O rugăciune. Acum nu avem probleme, pentru că arătăm ca o bucată de gunoi, dar orice lucru mai mare decât un trup omenesc, odată intrat în atmosferă, va fi depistat de Rraey. Imediat ce vom începe să facem manevre, ne vor observa.

– Cât timp putem rămâne la altitudinea asta? am întrebat-o.

– Nu prea mult, nu avem mâncare, nu avem apă și, oricât ar fi corpurile noastre de performante, vom rămâne fără aer în scurt timp.

– La câtă vreme după ce intrăm în atmosferă ai de gând să începi să pilotezi?

– La scurtă vreme, dacă începem să ne rostogolim nu voi fi în stare să redresez naveta până jos. Vom cădea și ne vom zdrobi, punct.

– Fă ce poți.

A încuviințat.

– Alan, tu înștiințezi trupele despre schimbarea de plan, am spus.

– Să-i dăm drumul, a zis Fiona, lovind accelerația. Forța neașteptată a motoarelor m-a înfundat în scaunul copilotului. Acum nu mai cădeam liber spre suprafața planetei, ci ne îndreptam voit.

– Atenție, cad pietre, a strigat Fiona intrând în atmosferă.

Naveta a început să trepideze. Apoi din bord s-a auzit un scurt țiuit.

– Scanare activă, am spus, suntem urmăriți.

– M-am prins, a zis Fiona, făcând un salt lateral. Vom intra curând într-o pătură de nori. Poate ne va ajuta să ne ascundem.

– De obicei ajută? am întrebat.

– Nu, a răspuns ea intrând oricum în nori.

Am ieșit din ei la câțiva kilometri spre est, apoi am intrat iarăși în nori.

– Suntem urmăriți în continuare, am spus, aeronavă la 350 de kilometri, și se apropie.

– Încerc să ajungem cât se poate de aproape de sol până să ne prindă. Nu putem scăpa de ei și nici nu-i putem ataca. Cel mai bine ar fi să fim cât mai aproape de sol și să sperăm că rachetele lor vor lovi copacii, nu pe noi.

– Asta nu e foarte încurajator, am bombănit.

– Nu suntem la ora de încurajări, țineți-vă bine, plonjăm.

Aeronava Rraey era după noi.

– Rachete! am strigat.

Fiona a rotit naveta puternic spre stânga și s-a năpusti spre sol. O rachetă ne-a depășit și s-a pierdut în depărtare. Cealaltă a explodat într-un deal, imediat în urma noastră.

– Bravo, am spus, dar era să-mi mușc limba, pentru că o a treia rachetă a detonat chiar în spatele nostru, iar suflul ei ne-a destabilizat. A patra rachetă ne-a lovit în plin și bucăți de șrapnel au pătruns prin lateral. Auzeam aerul ieșind, dar și gemetele oamenilor răniți.

– Coborâm, a anunțat Fiona, încercând să controleze naveta. Se îndrepta spre un mic lac cu o viteză incredibil de mare.

– Vom lovi apa și ne vom zdrobi. Îmi pare rău.

– Te-ai descurcat bine, am spus, și în aceeași clipă botul navetei a atins suprafața lacului.

Zgomot infernal, de fiare scrâșnind, botul navetei răsucindu-se în jos, apoi rupându-se de rest. O scurtă imagine a compartimentului cu soldați desprinzându-se, strigăte mute cu gurile deschise, țipete neauzite pierdute în celălalt zgomot, mugetul trecerii pe deasupra botului navetei, care deja se învârtea nebunește deasupra apei. Rotiri scurte, dezordonate, pe măsură ce botul împrăștia bucăți de metal și de instrumente în urma sa. Durere ascuțită, ceva lovindu-mi maxilarul și plecând cu el cu tot. Gâlgâiala neinteligibilă în timp ce încerc să strig, sânge gri, Smart-Blood, tras din rană, rotit în spirală de forța centrifugă. Un stop-cadru cu Fiona, ale cărei cap și braț drept sunt acum pierdute, undeva în urma noastră.

Un zdrăngănit ascuțit de metal, pe când scaunul meu se rupe de restul compartimentului, cade cu spătarul pe pământ și se îndreaptă vertiginos spre un colț de stâncă, eu pe spate, în continuare așezat, scaunul învârtindu-se și deplasându-se în același timp. O scurtă și amețitoare schimbare de direcție în clipa în care piciorul meu drept lovește stânca, urmată de o durere crâncenă, albă-aurie, când femurul îmi pocnește ca un vreasc. Piciorul retezat sare exact în locul în care îmi fusese maxilarul și devin astfel prima persoană din istorie care-și trage singură șuturi în gură. Un zbor arcuit peste sol și aterizez într-un loc în care crengile copacilor încă mai cad, pentru că pe-acolo tocmai se prăbușise și corpul navetei. O ramură grea, masivă îmi vine peste piept și îmi rupe cel puțin trei coaste. După ce am reușit să-mi trag singur un șut în omușor, acest lucru este ultima mea grijă.

Privesc în sus (nu am altă opțiune) și îl văd pe Alan deasupra, atârnând cu capul în jos, înfipt într-o ramură care-i intrase în trup cam prin locul unde ar trebui să fie ficatul. De pe fruntea lui, SmartBlood îmi picură pe gât. Îl văd clipind, semn că mă vede la rându-i. Apoi primesc un mesaj prin BrainPal.

Arăți groaznic, transmite el.

Nu pot răspunde. Pot să mă holbez în schimb.

Sper doar să pot vedea constelațiile acolo unde mă duc, transmite el. Și o mai transmite o dată. Și încă o dată. Apoi nu mai transmite nimic.

Ciripeli. Ceva aspru prinzându-mi brațul. Găoază recunoaște piuiturile și-mi traduce.

– *Ăsta mai trăiește.*

– *Lasă-l. O să moară curând. Și oricum ăștia verzi nu sunt buni de mâncat. Nu sunt copți încă.*

Grohăială, pe care Găoază o traduce [râsete].

– La dracu', trebuie să vedeți asta, spune cineva. Nenorocitul ăsta trăiește.

O altă voce. Familiară.

– Să văd.

Liniște. Din nou vocea familiară.

– Îndepărtați bușteanul ăsta de pe el. Îl luăm cu noi.

– Pentru Dumnezeu, șefa, zice prima voce. Uită-te cum arată. Îi tragi un glonț în cap. Ar fi cel mai bine pentru el.

– Ni s-a spus să căutăm supraviețuitori, a revenit vocea aceea. Și, ca să vezi... Asta e un supraviețuitor. De fapt este singurul supraviețuitor.

– Dacă poți numi asta supraviețuire...

– Ai terminat?

– Da, coniță.

– Bine, acum mută nenorocita aia de cracă. Rraey ne vor da curând de urmă.

Încercarea de a-mi deschide ochii e ca și cum aș forța niște uși

metalice înțepenite. Mă ajută în treaba asta durerea insuportabilă pe care o simt atunci când bușteanul îmi este luat de pe piept. Ochii mi se deschid involuntar și expir echivalentul unui strigăt prin maxilarul lipsă.

– Dumnezeule, s-a trezit, spune prima voce, și văd un bărbat blond, care dă deoparte lemnul de pe mine.

O mână caldă pe acea parte a feței care încă mai există.

– Hei, spune vocea familiară, o să fii bine. Ești în siguranță. Te ducem înapoi. Ești bine. Va fi bine.

Chipul ei îmi intră în raza vizuală. Știu fața asta. Sunt căsătorit cu ea. Kathy a venit după mine.

Suspin. Știu că sunt mort. Nu mă deranjează.

Încep să alunec.

– Îl știi pe tipul ăsta? întreabă blondul.

– Nu fi prost, o aud pe Kathy spunând, bineînțeles că nu-l cunosc.

M-am dus.

În alt univers.

Partea a treia

Treisprezece

– Aha, te-ai trezit..., am auzit pe cineva vorbind, imediat ce am deschis ochii. Nu încerca să-mi răspunzi. Ești complet scufundat în lichid. Ai un tub respirator care-ți ajunge direct în gât. Și nu mai ai maxilar.

Am aruncat o privire împrejur. Pluteam într-un cilindru, plin cu un lichid consistent, călduț și transparent. Puteam vedea dincolo de pereții cilindrului, dar nu puteam focaliza imaginea. Așa cum mi se spusese, un tub flexibil ieșea dintr-un panou și ajungea undeva în zona gâtului. Am încercat să privesc de-a lungul lui, însă n-am reușit. Vederea îmi era blocată de un aparat care îmi înconjura partea inferioară a capului. Am încercat să-l ating cu mâna, dar nu am reușit să fac nicio mișcare. Lucrul acesta m-a îngrijorat. Dar vocea m-a liniștit imediat.

– Nu te speria, ți-am anulat capacitatea de mișcare. Ai să poți să te miști imediat ce vei fi scos din cuvă. Adică peste vreo două zile. Dar ai acces în continuare la BrainPal. Folosește-l dacă vrei să comunici ceva. Așa o să vorbim de acum înainte.

Unde naiba sunt? Și ce mi s-a întâmplat?

– Ești în Clinica Brenneman, deasupra lui Phoenix, mi-a răspuns vocea. Cele mai bune tratamente de oriunde. Acum ești la terapie intensivă. Sunt doctorul Fiorina și m-am ocupat de tine din clipa în care te-au adus aici. Cât despre ce ți s-a întâmplat... hmm, acum ești într-o stare mult mai bună. Așa că nu te îngrijora. Ți-ai pierdut falca,

limba, mare parte din obrazul drept, precum și urechea dreaptă. Piciorul drept ți-a fost retezat de la jumătatea femurului. Stângul a suferit fracturi multiple și ai pierdut trei degete și călcâiul. Noroc că măduva spinării a fost secționată imediat sub cușca toracică. Probabil că nu ai avut dureri prea mari. Și, că tot am pomenit de torace, șase coaste au fost rupte iar una dintre ele ți-a perforat vezica biliară, așa că ai avut parte și de o hemoragie internă masivă. Ca să nu mai pomenesc de infecțiile apărute din cauza rănilor deschise și netratate timp de câteva zile.

Credeam că am murit. Sau că sunt pe moarte.

– Atâta vreme cât acum ești în afara oricărui pericol, cred că pot să spun, cu inima deschisă, că ar fi trebuit să fii mort. Dacă nu erai modificat, ai fi fost deja mort. Să mulțumești sângelui tău că te-a ținut în viață. S-a coagulat imediat și a ținut infecțiile sub control. Dar ai fost foarte aproape să nu reușești. Dacă nu ai fi fost descoperit atunci, ai fi murit la scurtă vreme. Când te-au adus pe *Sparrowhawk*, te-au scufundat imediat într-o cuvă de stază și așa ai ajuns aici. Nu puteau să-ți facă mare lucru pe navă. Aveai nevoie de asistență medicală de specialitate.

Mi-am văzut soția. Ea a fost cea care m-a salvat.

– Soția ta este soldat?

A murit de câțiva ani.

– Oh, a spus Fiorina, apoi a adăugat: Oricum, erai cu un picior pe lumea ailaltă. Halucinațiile nu sunt un lucru neobișnuit în asemenea momente. Tunelul cu o lumină la capăt, rudele decedate și restul. Caporal, încă mai trebuie să muncim zdravăn la tine și ne-ar fi mai ușor s-o facem dacă ești adormit. Nu ai nimic de făcut aici decât să plutești. Am să te adorm pentru o vreme. Când ai să te trezești, vei fi deja afară. Și falca o să-ți crească destul ca să poți vorbi. Bine?

Ce s-a întâmplat cu grupa mea? Ne-am prăbușit...

– Dormi, o să vorbim mai mult după ce ai să ieși din cuvă.

Am încercat să-i dau un răspuns care să îl usture, dar am fost lovit

de un val de oboseală. Mi s-a rupt filmul înainte să mă gândesc cât de repede se poate rupe.

– Hei, ia uite cine-i iarăși printre noi. Omul prea tâmpit ca să moară.

De data asta nu mai eram în cuvă, plutind prin gelatină. M-am uitat în jur, căutând să localizez acel glas.

– Harry, am rostit atât cât puteam de bine cu falca imobilizată.

– El în carne și oase, mi-a răspuns cu o plecăciune.

– Îmi pare rău că nu te pot întâmpina cum se cuvinte. Sunt un pic pus pe butuci.

– Auzi-l, pus pe butuci! Hristoase pe un ponei, erai mai mult risipit și lipsă decât întreg, John. Știu asta. Am văzut cum te-au adus de pe Coral, erai doar o carcasă. Când au spus că ești în viață mi-a căzut falca'n podea.

– Amuzant...

– Scuze, fără intenție. Erai de nerecunoscut, un maldăr de organe. Nu mi-o lua în nume de rău, dar m-am rugat să mori. Nu-mi imaginam că sunt în stare să te adune la loc.

– Mă bucur că te-am dezamăgit.

– Îmi pare bine să fiu dezamăgit, mi-a răspuns el și în clipa următoare altcineva a intrat în cameră.

– Jesse, am murmurat.

A venit lângă pat și mi-a dat un pupic pe obraz.

– Bine ai revenit pe tărâmul celor vii, John, spuse ea, făcând un pas înapoi.

– Ia te uită, din nou împreună... Cei trei muschetari, a adăugat.

– Doi și jumătate, am corectat-o.

– Nu fi macabru, m-a apostrofat. Dr. Fiorina spune că te vei recupera

complet. Maxilarul tău va fi întreg până mâine. Iar piciorul va fi gata peste alte două zile. Vei țopăi pe-aici cât ai zice pește.

M-am întins și mi-am pipăit piciorul drept. Era întreg sau așa se simțea prin pătură. Am dat deoparte așternutul ca să văd cu ochii mei. Era acolo: piciorul meu drept. Un fel de picior. Imediat sub genunchi aveam o vânătaie verzuie. Deasupra vânătăii piciorul arăta normal. Sub vânătaie, arăta ca o proteză.

Știam despre ce era vorba. Un soldat din grupa mea avusese piciorul smuls într-o bătălie și i-l recreaseră în același mod. Se atașează un membru fals, plin de nutrienți, pe locul amputării. Apoi, printr-o branulă fixată în zona de contact dintre proteză și organ se injectează nanoroboți. Folosind ADN-ul pacientului drept ghid, nanoroboții transformă nutrienții și substanțele primare din membrul fals în carne și oase, conectând noile țesuturi la cele existente. Nanoroboții se deplasează încet, în lungul membrului fals, până când îl transformă complet. După ce își termină treaba, migrează prin vasele de sânge în intestine, iar de acolo sunt eliminați pe cale naturală.

Nu este o chestie foarte delicată, dar este o soluție bună: fără intervenții chirurgicale, nu trebuia să se aștepte crearea unui organ clonat, fără proteze greoaie. Totul rezolvat cam în două săptămâni. Tot așa îmi refăcuseră falca și călcâiul plus cele trei degete lipsă, care erau toate prezente la post.

– Câtă vreme am zăcut aici?

– În camera asta ești de o zi, mi-a răspuns Jesse. Și înainte să fii adus aici, ai stat în cuvă o săptămână.

– Ne-a luat patru zile ca să ajungem pe Phoenix. Tot timpul drumului ai fost ținut în stază, știai asta? m-a întrebat Harry.

Am dat din cap.

– Și au mai fost vreo două zile, înainte să fii găsit pe Coral. Așa că, în total, cam două săptămâni.

M-am uitat pe rând, la fiecare.

– Îmi pare tare bine să vă văd pe amândoi. Nu vreau să fiu înțeles greșit, dar... De ce sunteți aici? De ce nu sunteți pe *Hampton Roads?*

– *Hampton Roads* a fost distrus, John. Ne-au lovit imediat ce am ieșit din salt. Naveta noastră abia a reușit să părăsească docul, dar și-a avariat motoarele în timpul ejectării. Am fost singurii care am reușit să ieșim. Am plutit aproape o zi și jumătate până când *Sparrowhawk* ne-a găsit. Am fost aproape să ne asfixiem.

Mi-am amintit că o navă Rraey izbise un crucișător aflat în drumul ei. Mă întrebam dacă nu cumva fusese chiar *Hampton Road.*

– Ce s-a întâmplat cu *Modesto*? Aveți idee?

Jesse și cu Harry s-au privit câteva clipe.

– Și *Modesto* a fost doborât, mi-a răspuns Harry, în cele din urmă. John, toate navele au fost doborâte. A fost un masacru.

– Nu puteau să le doboare pe toate. Spuneați că v-a cules *Sparrowhawk*. Și eu am fost cules tot de ei.

– *Sparrowhawk* a venit mai târziu. După primul val. Au ieșit din salt la mare distanță de planetă. Orice au folosit Rraey ca să detecteze navele noastre, pe *Sparrowhawk* l-au ratat... i-au luat însă urma mai târziu, după ce acesta s-a parcat pe orbită, deasupra locului în care te-ai prăbușit. A fost cât pe ce.

– Câți supraviețuitori? am întrebat.

– Tu ai fost singurul de pe *Modesto*, mi-a răspuns Jesse.

– Au mai fost și alte navete care s-au lansat...

– Au fost doborâte, toate. Rraey au tras în orice obiect mai mare decât un bidon de tablă. Motivul pentru care naveta noastră a fost cruțată îl pun pe seama faptului că nu mai aveam motoare. Probabil că nu au vrut să risipească o rachetă.

– Câți au scăpat în total? Nu se poate să fi fost doar eu și naveta voastră.

Jesse și Harry ședeau în fața mea fără să scoată niciun cuvânt.

– Nu se poate așa ceva... am murmurat.

– A fost o ambuscadă, John, mi-a explicat Harry. Fiecare navă care a ieșit din salt a fost lovită aproape imediat. Nu știm cum au reușit, dar au făcut-o. După care au urmărit și au distrus fiecare navetă pe care au găsit-o. De aceea *Sparrowhawk* a riscat viețile noastre ca să te găsească. Pentru că, pe lângă noi, tu ești *singurul* supraviețuitor. Numai naveta ta a reușit să ajungă la sol. Te-au descoperit urmând baliza voastră. Pilotul tău a activat-o înainte să vă prăbușiți.

Mi-am adus aminte de Fiona. Și de Alan.

– Câți am pierdut?

– Șaizeci și două de crucișătoare cu echipaj cu tot. Și fiecare navă avea un batalion la bord. Nouăzeci și cinci de mii de oameni, plus, minus..., mi-a răspuns Jesse.

– Mi se face rău..., am murmurat.

– Este ceea ce s-ar putea numi un excelent futai de modă veche, prin toate găurile, a continuat Harry. Nu-i nicio îndoială. Așa că de aceea suntem aici. Nu mai aveam unde să ne ducem.

– Plus că ne-au păstrat pentru interogatorii, a adăugat Jesse. De parcă am ști ceva. Eram deja în navetă când am fost loviți.

– Abia așteaptă să-ți revii ca să te ia la întrebări. Cred că vei primi, cât de curând, o vizită de la niște anchetatori FCA.

– Cum sunt? am întrebat.

– Lipsiți de haz, mi-a răspuns Harry.

– Scuză-ne, dar nu avem chef de glume, caporal Perry, mi-a atras atenția locotenentul-colonel Newman. Când pierzi șaizeci de nave și o sută de mii de oameni, nu poți să o iei decât foarte în serios.

Newman mă întrebase cum mă simt, iar eu nu făcusem altceva decât să-i răspund că „mă simt împrăștiat“. Considerasem că un pic de umor sec legat de condiția mea fizică nu putea fi deplasat. Se pare că mă înșelasem.

– Îmi cer scuze. Dar nu era tocmai o glumă. După cum s-ar putea să știți, o mare parte din trupul meu a rămas pe Coral.

– Și cum ai ajuns pe Coral? m-a întrebat maiorul Javna, celălalt anchetator.

– Parcă îmi aduc aminte că am luat o navetă. Deși ultima parte a coborârii am făcut-o pe barba mea.

Javna s-a uitat scurt spre Newman, de parcă i-ar fi spus „Face bancuri, din nou“.

– Caporal, în raportul tău despre incident ai menționat faptul că ai dat dispoziție pilotului să arunce în aer ecluza docului în care se afla naveta.

– Așa este.

Completasem acel raport cu o noapte înainte de interogatoriu.

– Cu autorizarea cui ai dat acel ordin?

– Pe răspunderea mea. *Modesto* era sub un bombardament puternic de rachete. Mi-am spus că un pic de inițiativă, în acele momente, nu ar fi fost un lucru chiar atât de rău.

– Ai cunoștință câte navete au fost lansate de întreaga flotă?

– Nu cunosc. Deși se pare că au fost foarte puține.

– Mai puțin de o sută. Incluzând aici și cele șapte navete de pe *Modesto*, mi-a răspuns Newman.

– Știi câte au ajuns pe suprafața planetei? m-a întrebat Javna.

– Din câte am înțeles, numai a mea a ajuns atât de departe.

– Exact! a exclamat Javna.

– Și?...

– Și..., a intervenit Newman. Se pare că ai fost destul de norocos, ai dat ordinul acela chiar la timp ca să te poți lansa cu naveta și să ajungi în viață la suprafața planetei.

M-am uitat cu o privire opacă la Newman.

– Sunt suspectat de ceva anume, domnule?

– Trebuie să recunoști că este un lanț de coincidențe foarte ciudat, a observat Javna.

– Recunosc pe dracu'! Am dat acel ordin *după ce Modesto* a fost lovit. Pilotul meu a avut prezența de spirit și antrenamentul corespunzător ca să ne ducă spre Coral, suficient de aproape de sol ca să pot supraviețui. Și, dacă vă amintiți, aproape am murit. Cea mai mare parte a corpului meu s-a împrăștiat pe o suprafață cât Rhode Island. Singurul lucru norocos a fost că m-au găsit înainte să mor. Celelalte au fost niște chestii numite inteligență, îndemânare, antrenament. Îmi cer scuze pentru că am fost instruiți bine, *domnule!*

Javna și Newman s-au privit din nou.

– Nu facem decât să urmăm fiecare pistă a anchetei, mi-a spus Newman pe un ton potolit.

– Dumnezeule! Gândiți-vă, dacă aș fi planificat cu adevărat să trădez FCA, aș fi făcut-o de așa manieră încât să nu-mi pierd fututa asta de falcă.

M-am gândit că, în starea mea, mă puteam răsti la un ofițer superior fără să mi-o fur în bască. Nu m-am înșelat.

– Să mergem mai departe, a continuat Newman.

– Chiar așa. Să mergem.

– Ai menționat că ai observat un crucișător Rraey deschizând focul asupra unei nave FCA imediat ce aceasta a ieșit din salt, în apropiere

de Coral.

– Corect, așa este.

– Interesant cum de ai reușit să vezi asta, a murmurat Javna.

Am oftat adânc.

– Aveți de gând să o țineți tot așa? Lucrurile s-ar putea derula mai repede dacă nu ați încerca la tot pasul să mă faceți să recunosc că sunt spion.

– Caporal, atacul cu rachete... Îți poți aminti dacă rachetele inamice au fost lansate înainte sau după ce nava a ieșit din salt?

– Părerea mea este că au fost lansate chiar înainte ca nava să apară. Cel puțin așa mi s-a părut mie. Au știut când și unde va ieși din salt acea navă.

– Cum crezi că este posibil așa ceva? m-a întrebat Javna.

– Habar n-am. Cu o zi înainte de atac, nici măcar nu știam cum funcționează motoarele de salt. Știind ce știu acum, nu pare a exista vreun mijloc prin care să ghicești când o navă iese din salt.

– Ce vrei să spui prin „știind ce știu acum"? a întrebat Newman.

– Alan, un alt comandant de grupă (m-am ferit să le spun că-mi fusese prieten, puteau găsi lucrul acesta ca fiind suspect) mi-a spus că motoarele de salt funcționează transferând o navă dintr-un univers în altul, aproape identic cu cel din care nava a plecat. Iar aceste două evenimente, dispariția navei și apariția ei, sunt extrem de improbabile. Dacă așa stau lucrurile, se pare că nu ai de unde să știi unde și când poate apărea o navă. Nu ai cum.

– Atunci ce crezi că s-a întâmplat acolo? a vrut Javna să știe.

– Ce vreți să spuneți?

– Așa cum ai pomenit, nu ar trebui să fie niciun mijloc prin care să se știe dinainte unde și când o navă va apărea. Singurul mod prin care ne putem imagina realizarea unei astfel de ambuscade este acela că a

existat o scurgere de informații către Rraey.

– Legat de asta... chiar dacă presupunem existența unui trădător, cum ar fi putut să o facă? Chiar dacă ar fi reușit să ia legătura cu Rraey, i-ar fi fost imposibil să stabilească cu precizie locul fiecărei nave și momentul când aceasta va ieși din salt. Rraey ne așteptau și ne loveau pe măsură ce ieșeam din salt.

– Așadar... din nou, ce crezi că s-a petrecut acolo?

Am dat din umeri.

– Poate că saltul nu este un eveniment atât de improbabil pe cât am crezut până acum.

– Nu fi preocupat prea mult de interogatorii, mi-a spus Harry oferindu-mi un pahar cu suc de fructe. Și pe noi ne-au tratat la fel... „este suspect că ați supraviețuit".

– Și cum ai reacționat?

– La naiba, am fost de acord cu ei. Este chiar foarte suspect. Amuzant, dar ei nu au gustat răspunsul. În fine, nu-i poți învinovăți. Coloniile simt că le fuge pământul de sub picioare. Dacă nu descoperim ce s-a întâmplat la Coral, am încurcat-o.

– Ei bine, tu ce crezi că s-a întâmplat?

– Habar n-am, a dat Harry din umeri. Poate că saltul nu este un eveniment atât de improbabil pe cât credeam.

– Ciudat, la fel le-am spus și eu.

– Mda... dar chiar am vorbit serios. Nu am fundamentul teoretic pe care îl avea Alan, odihnească-se în pace, dar cred că întregul model teoretic pe care s-a fundamentat saltul este pe undeva greșit. Evident, Rraey au un mijloc prin care pot prezice cu mare acuratețe unde vor ieși navele noastre din salt. Dar cum fac asta?

– Cred că nimeni nu ar fi în stare să prezică așa ceva.

– Perfect adevărat. Dar ei cumva o fac. Așadar, este destul de limpede că modelul nostru teoretic este greșit. Teoriile sunt aruncate pe fereastră, atunci când observațiile le contrazic. Întrebarea este ce s-a întâmplat, de fapt, acolo?

– Ai vreo idee?

– Vreo două, deși nu este tocmai domeniul meu. Nu am aparatul matematic necesar.

M-a bufnit râsul.

– Știi, Alan mi-a spus ceva asemănător, nu cu mult timp în urmă.

Harry a zâmbit ridicând paharul cu suc.

– Pentru Alan!

– Pentru Alan și pentru toți prietenii noștri care nu mai sunt, am adăugat.

– Amin, a încheiat Harry.

– Ascultă, Harry, ai spus că erai acolo, atunci când m-au adus la bordul lui *Sparrowhawk*...

– Am fost. Erai un maldăr inform de carne, fără supărare.

– Nicio problemă... Îți poți aminti ceva despre echipa care m-a adus?

– Foarte puțin. Ne-au ținut izolați majoritatea drumului. Te-am văzut în infirmerie atunci când te-au adus, tocmai ne examinau pe noi.

– Ții minte să fi fost vreo femeie în echipa de salvare?

– Da, era o femeie... Înaltă, păr castaniu... cam atât îmi aduc aminte. Să fiu sincer, mai mult m-am uitat la tine decât la cei care te-au adus. Pe tine te cunoșteam, pe ei nu. De ce mă întrebi toate astea?

– Harry... unul dintre salvatorii mei a fost soția mea. Aș putea să jur.

– Credeam că soția ta e moartă.

– Este moartă. Dar femeia aceea... Nu era Kathy așa cum o știam pe Pământ, ci arăta ca un soldat FCA, cu ten verde și toate celelalte.

Harry s-a uitat la mine ușor descumpănit.

– Probabil că ai avut halucinații, John.

– Mda... Dar dacă aveam halucinații... de ce am văzut-o pe Kathy tocmai în postura de soldat FCA? De ce nu am văzut-o exact așa cum fusese ea în viața de zi cu zi?

– Nu știu, John. Halucinațiile nu sunt ceva real. Și nu au reguli după care să apară.. Nu există niciun motiv pentru care nu ai fi putut să îți vezi soția moartă în postură de soldat FCA.

– Harry, știu că sună un pic nebunește, dar eu mi-am văzut soția. Eram făcut bucăți, dar creierul îmi funcționa cât se poate de bine. Știu ce am văzut.

Harry a stat în cumpănă câteva momente.

– Pe *Sparrowhawk*, după cum știi, eu împreună cu grupa mea am fiert în suc propriu câteva zile. Am fost înghesuiți într-o cameră de recreere unde nu aveam nimic de făcut, nu puteam ieși de acolo, nici măcar nu am avut acces la serverele lor de divertisment. Ne escortau oriunde ne deplasam. Așa că ne-am petrecut timpul discutând despre echipajul navei și, mai ales, despre soldații din Forțele Speciale. Și am aflat un lucru interesant. Nimeni dintre noi nu cunoștea pe cineva sau nu auzise despre cineva din rândul trupelor obișnuite care să fi intrat în Forțele Speciale. Informația asta, în sine, poate să nu însemne nimic. Cei mai mulți dintre noi sunt în primii doi ani de serviciu. Dar este interesant, oricum.

– Poate că trebuie să fii în serviciu mai multă vreme.

– Poate, mi-a răspuns Harry. Dar poate că este altceva la mijloc. La urma urmei, li se spune „Brigăzile Fantomă".

Și-a umplut din nou paharul cu suc de fructe, după care s-a așezat la loc, pe marginea patului meu.

– Cred că am să fac oarece săpături. Dacă nu mă întorc... Să mă

răzbuni.

– Am s-o fac atât cât pot de bine, având în vedere starea mea.

– Fă la fel, a rânjit Harry. Și încearcă și tu să afli câte ceva. O să mai ai cel puțin două ședințe de interogatoriu. Încearcă să-i descoși și tu pe ei.

– De ce te interesează *Sparrowhawk*? m-a întrebat Javna.

– Aș vrea să le trimit un mesaj. Vreau să le mulțumesc pentru că m-au salvat.

– Nu este nevoie, a intervenit Newman.

– Știu, dar așa este politicos. Când cineva te salvează de la a fi mâncat bucată cu bucată de către animalele din pădure, îi trimiți măcar un mesaj de mulțumire. De fapt, aș vrea să trimit acest mesaj chiar celor care m-au găsit. Cum pot să fac asta?

– Nu poți, mi-a spus abrupt Javna.

– De ce nu? am întrebat cu inocență.

– *Sparrowhawk* este o navă a Forțelor Speciale, mi-a explicat Newman. Au consemn de tăcere. Comunicațiile dintre navele Forțelor Speciale și restul flotei sunt limitate la minimum.

– Nu mi se pare corect. Sunt în serviciu de peste un an și nu am avut probleme să trimit scrisori celorlalți camarazi care se află pe alte nave. Ar trebui să vă gândiți că și cei din Forțele Speciale ar putea dori să primească vești de la camarazii lor răspândiți prin univers.

Și-au aruncat o privire fugară, unul altuia.

– Ne îndepărtăm de subiect.

– Dar tot ce vreau este să trimit un mesaj...

– O să vedem ce putem face, mi-a spus Javna cu un ton care sugera

limpede: „Nu, n-o să facem nimic.“

Am oftat și m-am apucat să le povestesc, probabil pentru a douăzecea oară, de ce am dat ordinul să fie aruncată în aer ecluza docului în care se afla naveta.

– Ce-ți mai face falca? m-a întrebat dr. Fiorina.

– Pe deplin funcțională și pregătită să mestece ceva. Și nu că nu mi-ar plăcea supa prin pai. Doar că devine monoton după o vreme.

– Te înțeleg... Acum să vedem piciorul.

Am dat pătura deoparte. Se vindecase până dincolo de jumătatea gambei.

– Foarte bine... Aș vrea să începi să umbli. Zona încă neprocesată îți poate susține greutatea corpului, iar un pic de mișcare va face bine piciorului. Am să-ți dau un baston cu care să te ajuți în următoarele zile. Am observat că te vizitează niște prieteni. Ar putea să te scoată la masă sau la o plimbare.

– Nu trebuie să-mi spui de două ori, i-am răspuns și mi-am îndoit piciorul vătămat de câteva ori. E ca și nou!

– Chiar mai bun. De când te-ai înrolat, s-au adus îmbunătățiri structurii corpurilor soldaților FCA. Piciorul ți-a fost modificat, dar și restul corpului va beneficia de aceste îmbunătățiri.

– Mă întreb de ce FCA nu rupe pisica în două. De ce nu înlocuiește corpurile cu niște chestii proiectate în întregime numai pentru război.

Fiorina și-a ridicat privirea de pe ecranul PDA-ului.

– Ai piele verde, ochi de pisică și un computer în cap. Cât de mult ai fi dispus să renunți la atributele umane?

– Bună întrebare.

– Într-adevăr... Am să chem un infirmier să-ți aducă bastonul.

A tastat ceva la PDA.

– Doc... ai mai tratat și pe altcineva adus de pe *Sparrowhawk*?

– Nu. Crede-mă, caporal, cazul tău mi-a fost destul.

– Așadar, niciun membru al echipajului?

Fiorina a zâmbit ușor afectat.

– O, nu. Ei sunt Forțele Speciale.

– Și?

– Să spunem că ei au nevoi speciale, a mai adăugat el.

Un infirmier a intrat în cameră aducând bastonul cerut de Fiorina.

– Știi ce poți afla despre Brigăzile Fantomă? În mod oficial, vreau să spun.

– Cred că nu mare lucru, i-am răspuns lui Harry.

– Nu mare lucru este încă foarte mult, John. Nu poți afla nimic.

Harry, Jesse și cu mine luam masa de prânz într-una dintre popotele stației spațiale care se rotea lenește deasupra lui Phoenix. La prima mea ieșire le sugerasem să mergem cât puteam de departe de Clinica Brenneman. Popota în care ne aflam era pe partea cealaltă a stației. Panorama nu era una deosebită, ferestrele dădeau spre un mic atelier naval. Dar hamburgerilor de acolo li se dusese buhul pe toată stația. Și pe bună dreptate. Bucătarul, în viața trecută, avusese un lanț de restaurante specializate în hamburgeri. Popota, o fundătură în cel mai bun sens al cuvântului, era mereu plină.

Nouă însă ni se sleiau hamburgerii în farfurie în vreme ce discutam.

– I-am întrebat pe Javna și pe Newman cum să fac să trimit un mesaj pe *Sparrowhawk*. Parcă am vorbit la pereți, le-am spus.

– Nu mă miră, mi-a replicat Harry. Oficial, *Sparrowhawk* există. Și atât. Nu poți afla nimic despre echipajul său, capacitatea sa, ce armament are, care îi este poziția. Nu găsești nicio informație. Dacă dai o căutare generală în baza de date a FCA despre Forțele Speciale sau despre Brigăzile Fantomă, de asemenea, nu vei afla nimic.

– Așadar, nu aveți nicio informație, a concluzionat Jesse.

– Nu am spus asta, a precizat Harry zâmbind. Nu poți afla nimic pe cale oficială, dar... neoficial se pot descoperi multe.

– Și cum procedezi ca să găsești pe căi neoficiale informațiile?

– Știți voi... Personalitatea mea sclipitoare poate face minuni.

– Las-o baltă... Eu vreau să mănânc. Este un lucru mai important decât ceea ce puteți voi spune, s-a strâmbat Jesse.

– Și ce ai aflat? l-am întrebat pe Harry, după care am mușcat din hamburger.

Era grozav de gustos.

– Să vă fie clar, ce am să spun sunt doar zvonuri și aluzii vagi.

– Asta poate însemna că sunt mai adevărate decât ceea ce am putea afla oficial, i-am răspuns.

– Posibil, a fost de acord Harry. Lucrul cel mai important este că există un motiv puternic pentru care li se spune Brigăzile Fantomă. Nu este denumirea oficială, desigur. Mai degrabă o poreclă. Zvonul, pe care l-am aflat din mai multe surse, este că membrii din Forțele Speciale sunt oameni morți.

– Pardon!? am exclamat, iar Jesse și-a ridicat privirea de la hamburgerul ei.

– Nu oameni morți ca atare. Nu sunt zombi. Lucrurile stau cam așa: sunt o mulțime de oameni care semnează pentru înrolare în FCA, dar care mor înainte de vârsta de șaptezeci și cinci de ani. Când se întâmplă așa, se pare că FCA nu renunță la ADN-ul celor morți. Îl folosesc pentru a crea Forțele Speciale.

Atunci mi-am amintit.

– Jesse, mai știi când a murit Leon Deak? Mai ții minte ce a spus asistentul acela? „Încă un voluntar pentru Brigăzile Fantomă.“ Am crezut atunci că face un banc de prost gust.

– Cum de își permit așa ceva? Este complet lipsit de etică, s-a împotrivit Jesse.

– Nu-i așa? i-a ținut isonul Harry. Atunci când ai semnat pentru FCA, le-ai dat acestora dreptul de a folosi orice procedeu necesar pentru a te face apt combatant. Dar nu poți fi gata de luptă dacă ești mort. Scrie în contract. Dacă nu este etic, măcar este legal.

– Dar este o diferență între a-mi folosi ADN-ul pentru crearea unui corp pentru mine și a folosi acel corp fără mine înăuntru, a insistat Jesse.

– Astea-s detalii.

– Nu-mi place gândul să-mi știu corpul alergând prin preajmă de capul lui. Nu cred că FCA are dreptul să facă așa ceva, a adăugat Jesse.

Harry a schițat un zâmbet.

– Și asta nu este totul. După cum știți, noile noastre corpuri sunt profund modificate genetic. Ei bine, corpurile celor din Forțele Speciale sunt și mai mult modificate decât ale noastre. Forțele Speciale sunt cobaii pe care se aplică prima dată noile îmbunătățiri și abilități, înainte de a fi aplicate celorlalți. Și există zvonuri care spun că unii dintre ei sunt modificați atât de mult, încât nu mai au deloc aspect uman.

– Doctorul a spus ceva, cum că Forțele Speciale au necesități speciale. Chiar dacă sunt de acord că am avut halucinații… cei care m-au salvat, mie mi s-au părut că arată cât se poate de omenesc.

– Și nici noi nu am văzut mutanți pe *Sparrowhawk*, a precizat Jesse.

– Dar nici nu am avut voie să colindăm toată nava, i-a atras atenția Harry. Ne-au izolat într-un singur loc. Am văzut doar infirmeria și

camera de recreere. Asta a fost tot.

– Dar oamenii se întâlnesc cu Forțele Speciale în timpul luptelor, a spus Jesse. Unii dintre ei chiar se plimbă printre noi.

– Sigur că da. Dar asta nu înseamnă că au văzut toate Forțele Speciale.

– Dragul meu, paranoia ta își face iarăși de cap.

– Mulțumesc, comoara mea..., dar chiar și renunțând la toate zvonurile astea despre corpuri supramodificate, sunt destule fapte care pot conduce la ideea că, de fapt, John și-a văzut soția moartă. Nu este vorba despre Kathy, totuși. Ar putea fi altcineva folosindu-se de corpul ei.

– Cine? am întrebat.

– Ei, asta este întrebarea. Soția ta este moartă, așadar nu aveau cum să planteze personalitatea ei în acel trup. Atunci fie ar trebui să aibă niște personalități preformatate, pe care să le așeze în acele trupuri, fie...

– ...fie altcineva a fost transferat dintr-un corp îmbătrânit în trupul ei.

Jesse s-a înfiorat.

– Îmi pare rău, John, dar ce spui este sinistru.

– John? Ești în ordine?

– Ce?... Da, sunt în ordine. Doar că gândul ăsta mă copleșește. Ideea că soția mea ar putea fi în viață, dar nu tocmai în viață, și că în trupul ei ar putea fi cineva care nu este ea, și că se învârte pe aici... Aproape că prefer să cred că am avut halucinații.

I-am privit pe amândoi. Încremeniseră, holbându-se peste umărul meu.

– Hei, oameni buni..., ce-i cu voi?

– Vorbești despre lup..., a murmurat Harry.

– Ce?!

– John, mi-a șoptit Jesse. S-a așezat la coadă la hamburgeri. M-am răsucit brusc în scaun, agățând și farfuria în mișcare. Apoi am avut sentimentul că mă scufund într-un bazin cu gheață.

– Sfinte Sisoe, am murmurat. Era ea. Fără îndoială, era ea.

Paisprezece

Am dat să mă ridic, dar Harry m-a luat de mână și m-a tras imediat la loc.

– Ce naiba faci?

– Vreau să mă duc să vorbesc cu ea, i-am răspuns.

– Ești sigur că vrei să faci asta?

– Ce tot spui acolo? Sigur că vreau.

– Vreau să zic... Poate că ar fi mai bine ca eu sau Jesse să vorbim mai întâi cu ea. Să vedem dacă vrea să se întâlnească cu tine...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harry! Nu suntem la liceu. E doar soția mea!

– Nu este, John. Este cineva complet diferit. Nu știi nici măcar dacă vrea să-ți vorbească.

– John, a intervenit Jesse, chiar dacă va dori să-ți vorbească, veți fi ca doi străini. Indiferent ce aștepți de la întâlnirea asta, nu vei obține nimic.

– Nu mă aștept la nimic.

– Nu vrem ca să suferi, John, a adăugat Jesse.

– O să fie bine, am spus privindu-i pe amândoi. Te rog, Harry, dă-mi drumul, va fi bine.

Harry și cu Jesse s-au privit o clipă, după care el mi-a eliberat mâna.

– Mulțumesc.

– Ce ai de gând să-i spui? a vrut să știe Harry.

– Vreau să-i mulțumesc pentru că mi-a salvat viața, i-am răspuns și m-am ridicat.

Între timp, ea împreună cu doi însoțitori își luaseră meniurile și se așezaseră la o masă mică, în partea opusă a sălii. Mi-am croit drum până la masa lor. Cei trei vorbeau despre ceva, dar la apropierea mea s-au oprit. Era cu spatele la mine, dar s-a întors imediat ce camarazii ei au început să mă privească. M-am oprit și i-am studiat chipul.

Era diferit, desigur. Și nu mă refer la culoarea pielii sau la ochi. Era tot atât de tânără precum fusese Kathy în urmă cu cincizeci de ani. Dar chiar și așa, era diferită. Era mai slabă decât fusese vreodată Kathy, rezultat al predispoziției pentru gimnastică, predispoziție instalată de FCA în genele ei. Părul lui Kathy fusese mereu o coamă rebelă, chiar și la vârsta la care femeile recurg, de obicei, la tunsori casnice. Femeia din fața mea își ținea părul strâns pe cap și lăsat să cadă peste guler. Părul făcea notă discordantă. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem pe cineva altfel decât verde, încât culoarea pielii nu-mi mai spunea nimic. Dar părul ei era cu totul diferit.

– Nu-i frumos să te holbezi astfel, mi-a spus ea cu vocea lui Kathy. Oricum, îți spun din capul locului că nu ești genul meu.

Ba sunt, a șoptit o voce în mine.

– Îmi pare rău, nu vreau să vă deranjez... Mă întrebam doar, dacă m-ai putea recunoaște.

M-a măsurat rapid cu privirea.

– Nu, deloc. Crede-mă, nu am făcut instrucție împreună.

– M-ai salvat... Pe Coral.

Chipul i s-a luminat un pic.

– Chiar așa... Nu-i de mirare că nu te-am recunoscut. Ultima dată când te-am văzut îți lipsea falca. Fără intenția de a te jigni, dar chiar mă mir că mai ești în viață. N-aș fi pariat că ai să reușești.

– Am avut pentru ce să supraviețuiesc.

– Așa se pare.

– Numele meu este John Perry, din păcate nu-l știu pe al tău, am spus și i-am întins mâna.

– Jane Sagan, mi-a răspuns ea, strângându-mi mâna.

I-am reținut degetele în strânsoarea mea un pic mai mult decât s-ar fi căzut. Avea o expresie ușor încurcată atunci când i-am dat drumul.

– Caporal Perry, a intervenit unul dintre însoțitorii ei, care îmi aflase gradul cu ajutorul lui BrainPal, suntem oarecum grăbiți, trebuie să ne întoarcem pe navă peste jumătate de oră... așa că, dacă nu te superi...

– Nu îți aduci aminte de mine? Din altă parte? am întrebat-o, întrerupându-l pe celălalt.

– Nu, mi-a răspuns cu o privire înghețată. Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi, dar acum chiar vreau să mănânc.

– Lasă-mă să-ți trimit ceva. O fotografie. Prin BrainPal.

– Chiar nu trebuie.

– O singură fotografie. După care plec. Mi-ar face plăcere.

– Bine, trimite-o, dar repede.

Printre cele câteva lucruri pe care le-am luat cu mine atunci când am părăsit Pământul, a fost și un album cu fotografii digitale. Poze de

familie, poze cu prieteni sau cu locuri care mi-au plăcut. Mi le descărcasem pe toate în BrainPal, ceea ce se dovedise a fi o decizie înțeleaptă de vreme ce toate obiectele mele personale fuseseră distruse în explozia lui *Modesto*. Am ales o anumită fotografie și am trimis-o. Și-a accesat BrainPal, după care s-a întors spre mine.

– Acum mă recunoști? am întrebat.

S-a mișcat rapid. Mai rapid decât un soldat normal. M-a înșfăcat și m-a trântit cu forță de cel mai apropiat perete. Am simțit cum una dintre coastele abia vindecate cedează din nou. I-am zărit, pe Harry și pe Jesse cum se ridică și se îndreaptă spre mine. Însoțitorii lui Jane s-au ridicat la rândul lor și s-au interpus între mine și camarazii mei. Am încercat să respir.

– Cine puii mei ești? a șuierat ea. Și ce încerci să obții?

– Sunt John Perry, am articulat spasmodic. Și nu încerc nimic.

– Rahat! De unde ai fotografia aia? Cine ți-a fabricat-o? mi-a spus pe un ton jos.

– Nu a fabricat-o nimeni, i-am răspuns. E o fotografie de la nuntă, de la nunta... mea.

Era cât pe ce să spun de la nunta noastră, dar m-am abținut la timp.

– Femeia din fotografie este soția mea, Kathy. A murit înainte de a se înrola. I-au luat ADN-ul și l-au folosit ca să te creeze pe tine. Parte din ea se regăsește în tine. Și o parte din tine este în fotografia aceea. O parte din tine mi-a dăruit asta.

Și am ridicat mâna stângă, arătându-i degetul pe care purtam verigheta. Singurul obiect pe care îl mai aveam de pe Pământ.

Jane a mârâit, m-a ridicat și m-a azvârlit cu putere prin sala de mese. Am zburat peste câteva măsuțe târând după mine hamburgeri, condimente și suporturi pentru șervețele și m-am prăbușit pe podea. M-am izbit zdravăn cu capul de un colț metalic. Un firicel de sânge s-a prelins pe tâmpla mea. Harry și Jesse s-au separat din baletul pe care îl încinseseră cu însoțitorii lui Jane și au alergat spre mine. Cât o privește pe Jane, aceasta pornise deja spre locul în care căzusem, dar

colegii ei au oprit-o înainte să ajungă la destinație.

– Ascultă, Perry! Să stai naibii departe de mine, de acum înainte. Dacă te mai văd o singură dată, ai să-ți dorești să te fi lăsat pe Coral.

După care a plecat. Unul dintre însoțitori a urmat-o imediat, dar celălalt s-a apropiat de mine. Jesse și Harry s-au ridicat în picioare să-l întâmpine, dar el și-a întins mânile în lateral, în semn de armistițiu.

– Perry, despre ce este vorba? Ce i-ai trimis?

– Întreab-o singur, amice.

– Sunt locotenent Tagore, caporal!

Tagore s-a uitat pe rând la Jesse și la Harry.

– Vă știu pe amândoi. Ați fost pe *Hampton Roads.*

– Da, domnule, a răspuns Harry.

– Luați aminte cu toții. Habar n-am despre ce a fost vorba. Dar un lucru vreau să fie limpede. Orice a fost, nu ne amestecați. Puteți să spuneți ce povești vreți, și oricui, dar dacă aud cumva cuvintele Forțele Speciale, eu personal am să mă asigur că restul carierei voastre militare va fi extrem de scurt și foarte dureros. Nu glumesc. Am să vă turtesc scăfârliile cu mâna mea. Ne-am înțeles?

– Da, domnule! au rostit într-un glas Jesse și Harry.

Eu doar am horcăit.

– Luați-vă prietenul. Arată de parcă tocmai s-a căcat pe el...

Și dus a fost.

– Dumnezeule, John. Ce-ai făcut? m-a întrebat Jesse ștergându-mă cu un șervețel pe tâmplă.

– I-am trimis o fotografie de la nunta noastră.

– Foarte subtil, a comentat Harry. Unde ți-e bastonul?

– Cred că pe lângă zidul în care m-a aruncat...

Harry a plecat să caute bastonul, iar Jesse m-a întrebat:

– Ești în ordine?

– Cred că am o coastă ruptă.

– Nu la asta m-am referit.

– Știu la ce te-ai referit. Și, după cât îmi dau seama, mi s-a mai frânt ceva.

Jesse m-a mângâiat ușor pe față. După ce Harry s-a întors cu bastonul, ne-am târât către spital. Dr. Fiorina a fost extrem de nemulțumită de mine.

Cineva m-a înghiontit să mă trezesc. Am deschis ochii și, când am văzut-o, am încercat să spun ceva. Mi-a astupat gura cu palma.

– Liniște. N-ar trebui să fiu aici, mi-a șoptit Jane.

Am dat din cap. Și-a luat palma de pe gura mea.

– Vorbește încet.

– Putem folosi BrainPal.

– Nu, vreau să-ți aud vocea. Doar să vorbești încet.

– Bine, i-am răspuns.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat astăzi, s-a scuzat ea. Dar a fost ceva foarte neașteptat. Nu știu cum să reacționez în astfel de situații.

– Nu-i nimic. N-ar fi trebuit să dau buzna așa cum am făcut-o.

– Ești rănit?

– O coastă ruptă.

– Îmi pare rău.

– E aproape vindecată.

Mi-a studiat chipul cu atenție.

– Uite... Nu sunt soția ta. Nu știu cine crezi că sunt sau ce sunt, dar nu am fost niciodată soția ta. Nici nu am știut de existența ei până nu mi-ai arătat fotografia.

– Trebuie să știi de unde provii.

– La ce bun? a răspuns aprins. Știm că suntem făcuți din genele altora, dar nu ni se spune ale cui au fost. Care ar fi rostul? Persoanele acelea nu mai sunt. Iar noi nu suntem nici măcar clone. ADN-ul meu conține fragmente de ADN de origine extraterestră. Suntem cobaii FCA, nu știai asta?

– Ba da.

– Așadar, nu sunt soția ta. De aceea am trecut pe aici, ca să-ți spun asta. Îmi pare rău, dar nu sunt.

– E-n ordine, i-am răspuns.

– Bine... acum am să plec. Iartă-mă că te-am azvârlit prin sală.

– Câți ani ai?

– Ce? De ce vrei să știi?

– Sunt doar curios. Și nu vreau să pleci.

– Nu înțeleg ce legătură are vârsta mea cu...

– Kathy a murit acum nouă ani. Voiam să știu cât au binevoit să aștepte până când au extras genele ei ca să te creeze pe tine.

– Am șase ani.

– Sper că nu te superi dacă-ți spun că nu arăți ca la șase ani.

– Sunt bine crescută pentru vârsta mea, mi-a spus.

După care a adăugat.

– Asta a fost o glumă.

– Știu, am murmurat.

– Cei din jur nu prea se prind. Asta din pricină că majoritatea celor pe care îi cunosc au cam aceeași vârstă cu a mea.

– Cum merge treaba? Vreau să spun, cum este să ai șase ani și niciun trecut?

Jane a dat din umeri.

– M-am trezit într-o zi, fără să am habar unde sunt și fără să știu ce se întâmplă. Dar eram deja în acest trup și deja știam o mulțime de lucruri. Cum să vorbesc, cum să mă mișc. Cum să gândesc și cum să lupt. Mi s-a spus apoi că sunt în Forțele Speciale și că este vremea să-mi încep antrenamentul. Și mi s-a spus că numele meu este Jane Sagan.

– Un nume frumos.

– A fost ales la întâmplare. Prenumele este unul comun, iar numele este al unui om de știință sau al vreunui mare gânditor. Am colegi pe care îi cheamă Ted Einstein sau Julie Pasteur. La început nu știi nimic. Mă refer la nume. Cu timpul mai afli unele lucruri, unde ai fost creat și cum, dar asta după ce îți dezvolți propriul simț al ființei tale. Sinele tău. Niciunul dintre noi nu are amintiri. Și nici nu prea știm ce-s alea până când nu întâlnim un adevărat-născut. Noi nu prea ne amestecăm cu ei.

– Adevărat-născut?

– Așa le zicem noi celorlalți.

– Păi dacă zici că nu vă amestecați printre noi, ce căutai la popotă?

– Voiam doar un burger. Nu ne este interzis să umblăm printre voi. Pur și simplu nu dorim asta.

– Nu te-ai întrebat niciodată din cine provii?

– Uneori. Dar nu avem cum să aflăm. Nu ni se spune cine au fost ei, predecesorii, cei din care provenim. Unii dintre noi provin din mai mulți oameni. Oricum, predecesorii noștri sunt morți de multă vreme. Mă rog, așa ar trebui, altfel nu ne-ar fi creat pe noi. Și nici nu avem idee măcar despre cei care i-ar ști pe cei din care provenim. Iar dacă aceștia din urmă se înrolează, este puțin probabil să dea de urma noastră. Pentru că voi, adevărat-născuții, vă curățați destul de repede *acolo*. Nu știu pe nimeni dintre noi care să fi întâlnit vreo rudă a predecesorului. Cu atât mai puțin un soț...

– Ai arătat fotografia locotenentului?

– Nu. Mi-a cerut asta. Dar i-am spus că mi-ai trimis o fotografie de a ta și că am șters-o. Chiar așa am și făcut, să fiu acoperită în cazul în care ar căuta prin istoricul lui BrainPal. Nu am mai povestit nimănui ce mi-ai spus. Mi-o mai poți da? Fotografia?

– De bună seamă. Mai am și altele, dacă dorești. Și, dacă vrei să afli mai multe despre Kathy, îți pot povesti.

I-am simțit privirea prin întuneric. O puteam vedea, în obscuritatea camerei semăna și mai mult cu Kathy cea de odinioară. Am simțit o strângere de inimă.

– Nu știu ce să spun, a rupt ea tăcerea. Nu știu ce vreau. Lasă-mi un pic de timp. Dă-mi doar fotografia aceea. Te rog.

– O trimit chiar acum.

– Trebuie să plec. Ascultă, nu am fost aici. Și dacă ne mai întâlnim pe undeva, nu te da de gol.

– De ce nu?

– Deocamdată este foarte important să nu știe nimeni că ne-am întâlnit.

– În ordine, am liniștit-o.

– Arată-mi verigheta, te rog.

– Desigur.

Am scos-o de pe deget și i-am oferit-o. A luat-o cu grijă și a studiat-o atent.

– Scrie ceva pe ea.

– „Dragostea mea este eternă – Kathy“... A dat-o la gravat înainte să mi-o dăruiască.

– Câtă vreme ați fost căsătoriți?

– Patruzeci și doi de ani.

– Cât de mult ai iubit-o? Pe soția ta, Kathy... Când oamenii sunt căsătoriți de mult timp, poate că stau împreună din obișnuință.

– Uneori așa se întâmplă. Dar am iubit-o foarte mult. Tot timpul cât am fost împreună. O iubesc și acum.

Jane s-a ridicat, m-a privit din nou, mi-a dat înapoi inelul și a plecat fără să-și ia rămas-bun.

– Tahioni! a exclamat Harry, apropiindu-se de masa la care luam micul dejun împreună cu Jesse.

– Sănătate, ai răcit? i-a răspuns Jesse.

– Foarte amuzant, a comentat el așezându-se. Tahionii ar putea fi răspunsul la întrebarea cum de au știut Rraey că venim.

– Grozav! i-am replicat. Dar dacă am ști și ce sunt aceia, poate că am fi și mai entuziaști.

– Tahionii sunt particule elementare exotice. Au proprietatea de a călători mai repede decât viteza luminii, precum și pe aceea de a călători în trecut. Până acum sunt doar un model teoretic. La urma urmei, este greu să detectezi ceva care se deplasează mai iute decât lumina și se întoarce în trecut. Dar teoria fizicii motoarelor de salt permite existența tahionilor. Aceștia sunt generați la fiecare salt. Pe măsură ce materia și energia din universul nostru sunt trimise în alt univers, tahionii din universul destinație călătoresc invers, adică în

universul de plecare. Prin urmare, la fiecare salt se creează o amprentă tahionică a materiei care sosește în universul de referință. Astfel, dacă poți detecta acei tahioni, amprenta formată de ei, vei putea ști când și unde va ieși din salt o navă.

– Unde ai auzit chestiile astea? l-am întrebat.

– Spre deosebire de voi doi, eu nu-mi petrec vremea trândăvind... Mi-am făcut tot felul de prieteni prin multe locuri interesante.

– Atunci, dacă știm despre această amprentă tahionică sau cum s-o numi ea, de ce nu am acționat din timp ca să prevenim dezastrul? Din ce spui tu reiese că mereu am fost vulnerabili, iar până acum am avut doar noroc.

– Să nu uităm că tot ceea ce știm despre tahioni este doar la nivel teoretic. Avem doar o teorie incompletă. Pentru noi nu-s nici măcar reali. În cel mai bun caz, sunt o abstracțiune matematică. Nu au niciun fel de legătură cu universul în care existăm și ne deplasăm. Nicio specie inteligentă cunoscută de noi nu a folosit tahionii la ceva anume. Pentru că nu au nicio aplicabilitate practică.

– Sau așa am crezut până acum, am murmurat.

Harry a dat aprobativ din mână.

– Dacă ipoteza este corectă, înseamnă că Rraey posedă o tehnologie dincolo de capacitatea noastră de înțelegere. În cursa tehnologică, se pare că suntem în urma lor.

– Și cum îi ajungem din urmă? a întrebat Jesse.

Harry a zâmbit larg.

– Păi cine a spus ceva despre ajuns din urmă? Vă aduceți aminte, când ne-am întâlnit prima dată, pe vrej, și am discutat despre superioritatea tehnologică a coloniilor? Vă amintiți ce v-am sugerat atunci despre modul în care au obținut-o?

– Din contactele cu extratereștrii.

– Exact, Jesse. Fie prin comerț, fie prin război. Acum, dacă într-

adevăr există un mijloc de a înregistra tahionii care vin și se duc dintr-un univers în altul, probabil că am putea dezvolta această tehnologie prin forțe proprii. Dar asta necesită timp îndelungat și resurse pe care nu le avem. Ar fi mult mai simplu dacă am lua această tehnologie direct de la Rraey.

– Vrei să spui că FCA plănuiește să revină pe Coral? am întrebat.

– De bună seamă. Doar că, de data asta, nu vom urmări să capturăm planeta. Primul obiectiv al nostru va fi să punem mâna pe tehnologia acelui detector de tahioni și fie să găsim o soluție împotriva detecției, fie să folosim această tehnologie împotriva lor.

– Ultima oară când am fost pe Coral ne-am luat-o peste bot, a remarcat Jesse.

– Nu prea avem de ales, i-a răspuns Harry cu blândețe. Trebuie să obținem această tehnologie. Dacă principiul detecției de tahioni se răspândește, oricare altă specie va putea urmări mișcările noastre. Mai limpede spus, vor ști că venim peste ei înainte de a o face.

– Va fi din nou un măcel.

– Am bănuiala că, de data asta, vor recurge într-o măsură mult mai mare la Forțele Speciale.

– Că veni vorba despre Forțele Speciale...

Le-am povestit despre întâlnirea mea cu Jane, cu o noapte înainte.

– Până la urmă se pare că nu intenționează să te omoare, a apreciat Harry.

– Trebuie să fi fost tare ciudat să vorbești cu ea, chiar dacă știi că, în realitate, nu este soția ta, mi-a spus Jesse.

– Ca să nu mai pomenim faptul că are doar șase ani. Asta-i pur și simplu bizar.

– Chiar așa se și comportă, le-am explicat. Nu este foarte maturizată din punct de vedere emoțional. Pare că nu știe cum să reacționeze atunci când are emoții puternice. A dat cu mine de pereți pentru că

nu a știut cum altfel să se exprime în fața a ceea ce simțea.

– Păi tot ceea ce știe este să lupte și să ucidă, a comentat Harry. Noi avem o viață plină de amintiri și de experiențe care au darul de a ne da stabilitate. Chiar și soldații tineri, din armatele tradiționale, au douăzeci de ani de experiență. În fapt, aceste trupe ale Forțelor Speciale nu sunt altceva decât niște copii războinici. Este la limita eticii.

– N-aș vrea să deschid niște răni vechi, dar, sunt curioasă, ai descoperit ceva din Kathy în ea?

M-am gândit câteva clipe.

– Arată ca ea, este evident. Dar am impresia că am descoperit la Jane o fărâmă din umorul lui Kathy. Și un pic din temperamentul ei. Kathy era uneori cam năbădăioasă.

– Și Kathy dădea cu tine de toți pereții? m-a întrebat Harry zâmbind.

Am rânjit la rândul meu:

– Au fost momente când, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o.

– Avantajul geneticii, a conchis Harry.

Brusc, Găoază a prins viață. **Caporal Perry, ești convocat la ședința de la ora 1000, ținută de generalul Keegan la Comandamentul Operațional din Modulul Eisenhower al stației Phoenix. Să fii punctual.**

Le-am arătat mesajul.

– Aveam impresia că eu mi-am făcut prieteni în locuri interesante. Ne-ai ținut pe dinafară, John, s-a plâns Harry.

– Habar n-am despre ce poate fi vorba. Nu l-am mai întâlnit niciodată pe Keegan.

– Este doar comandantul Armatei a Doua a Forțelor Coloniale. Sunt sigur că e vorba despre ceva lipsit de importanță, a precizat Harry.

– Amuzant...

– Acum este 0915, John, m-a anunțat Jesse. Ar fi bine să o iei din loc. Vrei să te însoțim?

– Nu, terminați-vă micul dejun, vă rog. O să-mi prindă bine un pic de mișcare. Modulul Eisenhower este la vreo doi kilometri de aici. Pot să ajung la timp.

M-am ridicat de la masă, am înșfăcat o gogoașă ca s-o mănânc pe drum, i-am dat un pupic pe obraz lui Jesse și am plecat.

De fapt, Modulul Eisenhower se afla la mai mult de doi kilometri depărtare, dar piciorul mi se refăcuse complet și voiam să-l pun la treabă. Fiorina avusese dreptate, noul picior se comporta mai bine decât cel vechi și chiar mă simțeam mai plin de energie. Desigur, abia îmi revenisem după ce avusesem răni atât de grave că era de mirare că mai trăiam. Oricine s-ar fi simțit mai plin de energie după ce ar fi scăpat din așa ceva.

– Nu te întoarce, am auzit vocea lui Jane în ceafă.

Aproape că m-am înecat cu gogoașa.

– Aș vrea să nu te mai strecori pe la spatele meu, am spus fără să întorc capul.

– Scuze, nu am vrut să te sperii. Dar nu am voie să-ți vorbesc. Ascultă, la ședința la care te duci...

– De unde știi despre ea?

– Nu contează. Ceea ce contează este ca tu să fii de acord cu orice îți vor cere. Așa să faci. Este mijlocul prin care vei fi în siguranță în cele ce vor urma. Pe cât va fi posibil.

– Ce urmează să se întâmple?

– O să afli curând.

– Dar prietenii mei? Harry și Jesse, sunt în pericol?

– Cu toții suntem în pericol. Nu pot să fac nimic pentru ei. M-a preocupat numai persoana ta. Fă cum îți spun. E important.

O atingere ușoară pe braț și apoi dusă a fost.

– Caporal Perry, pe loc repaus, mi-a răspuns generalul Keegan la salut.

Fusesem escortat într-o sală de conferințe plină cu ofițerime mai ceva decât o corabie din secolul optsprezece. Aveam, de departe, cel mai mic grad de acolo. Următorul în grad era locotenentul-colonel Newman, stimabilul meu anchetator. Mă simțeam cu stomacul în gât.

– Pari cam pierdut, fiule, mi-a spus Keegan.

Arăta, la fel ca toată lumea din acea sală și la fel cum arătau toți soldații din FCA, ca la douăzeci și ceva de ani.

– Mă simt un pic pierdut, domnule.

– E de înțeles... Ia loc, de rog.

Mi-a arătat un scaun liber lângă masa de consiliu, m-am îndreptat spre el și m-am așezat.

– Am auzit multe lucruri despre tine, Perry.

– Da, domnule, am răspuns căutând să nu privesc înspre Newman.

– Nu pari impresionat din pricina asta, caporal.

– Nu urmăresc să ies în față, domnule. Doar mă străduiesc să-mi fac treaba cât mai bine.

– Vrând-nevrând, te-ai făcut remarcat. O sută de navete au reușit să se lanseze spre Coral, dar a ta a fost singura care a atins suprafața planetei. Și asta, în mare măsură, datorită ordinelor pe care le-ai dat.

A întins un deget spre Newman.

– Newman mi-a povestit tot. E de părere că ar trebui să te decorăm

pentru asta.

Dacă ar fi spus că *Newman e de părere că ar trebui să joci în* Lacul Lebedelor *alături de corpul de balet al armatei* nu aș fi fost mai surprins. Keegan a observat mutra mea și a zâmbit.

– Da, știu la ce te gândești. Newman are cel mai inexpresiv chip dintre toți, motiv pentru care face ceea ce face. Ce părere ai, caporal? Crezi că meriți acea decorație?

– Cu tot respectul, domnule, nu cred. Ne-am prăbușit și nu au mai fost alți supraviețuitori în afară de mine. Cu greu se poate numi că am făcut un lucru merituos. Mai mult decât atât, laudele pentru faptul că am atins solul planetei se cuvin pilotului Fiona Eaton.

– Pilotul Eaton a fost deja decorată, post-mortem, caporal. O consolare mică pentru cineva care a murit, dar este foarte important pentru FCA ca evenimentele acestea să fie consemnate undeva. Și, în ciuda modestiei, caporal, vei fi, de asemenea, decorat. Au mai supraviețuit și alții în bătălia de la Coral, dar a fost pur și simplu noroc. Tu ai luat inițiativa și ai dovedit calități de comandant într-o situație critică. Ți-ai demonstrat capacitatea de a gândi rapid și înainte de Coral. Soluția de tragere împotriva Consu. Ai fost comandant de pluton pe durata instrucției. Sergentul-major Ruiz a remarcat în mod deosebit maniera în care te-ai folosit de BrainPal în timpul ultimei aplicații la care ai participat în perioada de instrucție. Eu am luptat alături de afurisitul ăla, caporal Perry. Ruiz n-ar fi felicitat-o nici măcar pe mă-sa, pentru că l-a născut. Știi ce vreau să spun.

– Cred că da, domnule.

– Așa gândeam și eu. Așadar, vei primi Steaua de Bronz, fiule. Felicitări.

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

– Dar nu pentru asta te-am chemat aici...

Keegan a făcut un gest larg spre masa de consiliu, după care a continuat:

– Nu cred că l-ai cunoscut pe generalul Szilard, șeful Forțelor Speciale. Pe loc repaus, nu trebuie să saluți.

N-am salutat, dar, cel puțin, am înclinat capul spre Szilard.

– Caporal, mi s-a adresat acesta. Spune-mi ce ai auzit despre evenimentele de la Coral?

– N-am auzit mare lucru, domnule. Doar am comentat un pic cu prietenii.

– Chiar așa, a rostit Szilard, sec. Cred că soldatul Wilson ți-a oferit, până acum, o imagine de ansamblu atotcuprinzătoare.

Începeam să-mi dau seama că figura mea impenetrabilă, de jucător de poker, care oricum nu prea mă ajutase în viață, se topise ca untul de data asta.

– Bineînțeles că știm despre soldatul Wilson. Ai putea să-i spui că nu a fost prea subtil în investigațiile sale.

– Harry ar fi surprins să audă asta.

– Fără îndoială. De asemenea, nu am nicio îndoială că te-a pus la curent și cu natura Forțelor Speciale. Întâmplător, nu este un secret de stat. Doar că nu avem obiceiul să punem informații despre noi în bazele de date publice. Ne petrecem timpul în misiuni care necesită discreție și avem prea puțin timp la dispoziție pe care să-l petrecem printre voi, ceilalți. Și nici nu prea avem asemenea porniri.

– Generalul Szilard și Forțele Speciale vor prelua conducerea contraatacului asupra bazei Rraey de pe Coral, a intervenit Keegan. Atâta vreme cât dorim să preluăm controlul asupra planetei, preocuparea noastră imediată este să le tăiem accesul la dispozitivul de detecție tahionică, să-l scoatem din funcțiune, fără să-l distrugem dacă este posibil, sau să-l distrugem dacă nu avem încotro.

Colonelul Golden – și Keegan a făcut un gest către un personaj mohorât, care ședea chiar lângă Newman – este de părere că avem localizarea exactă a acestuia. Colonele, te rog...

– Pe scurt, caporal, acțiunile noastre de recunoaștere, anterioare

primului atac al lor asupra coloniei Coral, au arătat că Rraey desfășoară o serie de sateliți de mici dimensiuni pe diferite orbite în jurul planetei. La început am crezut că sunt dispozitive de monitorizare care să ajute trupele Rraey să identifice mișcările noastre la suprafața planetei. Dar acum suntem de părere că acești sateliți reprezintă o rețea de detecție a amprentelor tahionice. Avem motive serioase să credem că stația de urmărire care analizează informațiile primite de la sateliți se află la sol și că a fost adusă acolo odată cu primul lor val de invazie.

Generalul Szilard a continuat:

– Credem că se află la sol pentru că Rraey își imaginează că acolo este cel mai sigur. Dacă ar fi ținut-o pe o navă, ar exista pericolul ca un vas FCA să lovească instalația, chiar și din întâmplare. După cum știi, nicio navă nu a reușit să străpungă apărarea lor și să ajungă la sol, în afară de naveta ta. Așa că șansele ca dispozitivul să fie adăpostit pe planetă sunt foarte mari.

M-am întors către Keegan.

– Pot să întreb ceva, domnule?

– Dă-i drumul.

– De ce îmi spuneți *mie* toate lucrurile astea? Sunt doar un caporal fără grupă, fără pluton și fără batalion. Nu văd la ce îmi trebuie să știu aceste informații.

– Trebuie să știi, deoarece ești unul dintre puținii supraviețuitori ai bătăliei de la Coral și singurul care a supraviețuit din alte motive decât simpla șansă, mi-a explicat Keegan. Generalul Szilard și oamenii săi cred, și sunt de acord cu ei, că șansele de succes ale contraatacului vor fi mai mari dacă la această misiune va participa și o persoană care a mai fost acolo și care are o experiență ce poate fi exploatată. Asta se referă la tine.

– Cu tot respectul, domnule. Participarea mea la primul atac a fost minimă și dezastruoasă.

– Mai puțin dezastruoasă decât a celorlalți, a remarcat Keegan.

Caporal, nu fac un secret din asta: aș fi preferat să avem pe altcineva în locul tău. Dar lucrurile stau altminteri. Chiar dacă sfaturile tale au un efect minim, este mai bine decât nimic. Oricum, ai arătat că ai o anumită abilitate de a improviza și de a reacționa rapid în luptă. Prin urmare, ai să fii de folos.

– Și ce ar trebui să fac?

Keegan și Szilard s-au privit pentru o clipă.

– Vei fi îmbarcat pe *Sparrowhawk*, mi-a răspuns Szilard. La bordul acestuia avem Forțele Speciale cu cea mai mare experiență pentru situația de față. Sarcina ta va fi să consiliezi ofițerii superiori și să le pui la dispoziție experiența ta din prima bătălie. Totodată va trebui să supraveghezi operațiunea și vei fi legătura dintre forțele regulate ale FCA și Forțele Speciale, dacă va fi cazul.

– Va trebui să lupt?

– Ai rol de asistent, a precizat Szilard. Mai mult ca sigur că nu va fi nevoie ca tu să participi în mod direct la bătălie.

– Sper că înțelegi că misiunea ta este cu totul și cu totul neobișnuită, a intervenit Keegan. Din motive practice, datorită specificului diferit al misiunilor și personalului, trupele obișnuite ale FCA și Forțele Speciale nu se amestecă aproape niciodată. Chiar și în luptele în care participă ambele structuri împotriva aceluiași inamic, fiecare are propria felie de tort.

– Am înțeles.

Înțelesesem, de fapt, mai mult decât știau ei. Jane era îmbarcată pe *Sparrowhawk*. Dar Szilard, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, m-a întrebat:

– Caporal, am înțeles că ai avut un incident cu unul dintre oamenii mei, unul dintre cei îmbarcați pe *Sparrowhawk*. Am nevoie să mă asiguri că nu vor mai fi astfel de evenimente.

– Da, domnule. A fost o neînțelegere. O confuzie. Nu se va mai întâmpla.

Szilard a făcut un semn din cap spre Keegan.

– Foarte bine, a spus el. Caporal, cred că gradul tău e necorespunzător acestei misiuni. De aceea ești promovat imediat la gradul de locotenent. Te vei prezenta, la 1500, maiorului Crick, comandantul navei *Sparrowhawk*. Asta înseamnă că ai destul timp să-ți pui lucrurile în ordine și să-ți iei rămas-bun de la prieteni. Întrebări?

– Nu, domnule. Dar am o rugăminte.

– Nu este un lucru obișnuit, a spus Keegan după ce i-am exprimat dorința mea. În alte circumstanțe aș fi spus nu.

– Am înțeles, domnule.

– Dar se va rezolva. Poate va ieși ceva bun din asta. Foarte bine, locotenent. Liber!

Harry și Jesse au venit la mine cât de repede au putut după ce i-am chemat. Le-am spus de misiunea mea și despre promovare.

– Și crezi că Jane a aranjat lucrurile, a spus Harry gânditor.

– Știu sigur că ea a tras sforile. Mi-a spus asta. Așa cum se pare, aș putea în cele din urmă să le fiu cumva de folos. Dar sunt sigur că Jane a influențat pe cineva ca lucrurile să evolueze astfel. Am s-o iau din loc în câteva ore.

– Iar ne despărțim, a oftat Jesse. Și ce a mai rămas din plutonul meu și al lui Harry, se risipește... Colegii noștri au primit detașări către alte nave. Așteptăm acum să vedem pe noi unde or să ne arunce.

– Cine știe, John, poate că o să ne întoarcem la Coral, alături de tine.

– Nu, nicidecum, le-am spus. L-am rugat pe generalul Keegan să vă promoveze din infanterie la altă armă și a fost de acord. Primul ciclu din serviciul vostru s-a încheiat. Ați fost amândoi relocați în altă parte.

– Ce tot spui acolo? m-a întrebat Harry.

– Ați fost repartizați către Divizia de Cercetări Militare din cadrul FCA. Harry, știau despre tine că ți-ai cam băgat nasul peste tot. I-am convins că, în felul acesta, ai face mai puțin rău ție și altora. Ai să te ocupi cu ce naiba vom aduce de pe Coral.

– Nu pot să fac asta. Nu am aparatul matematic necesar.

– Sunt sigur că asta nu te va împiedica. Jesse, și tu vei merge tot la CM, în cadrul personalului auxiliar. Asta este tot ce am putut să fac pentru voi într-un termen atât de scurt. Nu va fi foarte spectaculos, dar, atâta vreme cât sunteți acolo, vă puteți pregăti pentru alte lucruri. Și veți sta departe de linia frontului.

– Dar nu-i corect, John, a protestat Jesse. Nu ne-am îndeplinit stagiul. Camarazii noștri se întorc la luptă, în vreme ce noi vom lâncezi pe undeva. Și tu te întorci acolo. Eu vreau să-mi termin stagiul.

– Jesse, Harry... Vă rog... Alan este mort. Susan și Thomas sunt morți și ei. Maggie la fel. Grupa mea, precum și plutonul meu au pierit. Oricine la care am ținut și de care mi-a păsat este dus. În afară de voi doi. Am avut ocazia de a vă ține în viață pe amândoi și am profitat de ea. N-aș fi putut face nimic pentru nimeni altcineva. Dar pentru voi pot s-o fac. Pentru că am nevoie de voi să fiți în viață. Sunteți tot ceea ce am pe lumea asta.

– O ai pe Jane, a spus Jesse.

– Încă nu știu ce reprezintă Jane pentru mine. Dar știu ce sunteți voi. Sunteți familia mea. Jesse, Harry, sunteți familia mea. Nu vă supărați pe mine pentru că vreau să vă țin în siguranță. Vreau s-o faceți. Pentru mine. Vă rog.

Cincisprezece

Sparrowhawk era o navă liniștită. În mod normal, transportoarele de trupe sunt pline de sunetele oamenilor vorbind, râzând, strigând, oameni trăindu-și verbal viața. Dar soldații din Forțele Speciale nu fac nimic din toate astea.

Așa mi-a explicat comandantul lui *Sparrowhawk*, imediat ce am urcat la bord.

– Nu te aștepta să ți se adreseze cineva, mi-a spus maiorul Crick îndată ce m-am prezentat.

– Domnule?

– Soldații din Forțele Speciale, a continuat el, nu au nimic personal cu tine, doar că nu sunt prea vorbăreți. Când suntem numai noi, comunicăm doar prin BrainPal. E mai rapid, și oricum nu suntem fani ai dialogului, ca voi. Noi ne-am născut cu BrainPal. Când cineva ni se adresează, comunică de fapt cu BrainPal. Deci ăsta este modul nostru natural de comunicare. Nu te simți lezat de asta. Oricum am ordonat trupelor să-ți vorbească, dacă se ivește vreo nevoie.

– Nu este necesar să o facă, pot să-mi folosesc și eu BrainPal.

– Nu ai fi în stare să ții pasul. Creierul tău este programat să comunice la o anumită viteză, iar ale noastre la alta. Când vorbim unui adevărat-născut, o facem cu viteză redusă. Dacă ai avut ocazia să vorbești cu unul dintre noi o perioadă mai lungă, ai observat poate că suntem abrupți în exprimare și foarte laconici. Este un efect

secundar al faptului că ne simțim ca și cum am vorbi unui copil retardat. Fără supărare.

– Nicio supărare, domnule. Păreți să comunicați foarte bine.

– Eu, unul, ca și comandant, petrec mult timp alături de trupe non-speciale. Pe de altă parte, sunt mai bătrân decât majoritatea subordonaților mei. Așa că am deprins ceva uzanțe sociale.

– Ce vârstă aveți, domnule? am întrebat.

– Voi împlini paisprezece ani săptămâna viitoare. În altă ordine de idei, voi avea o ședință cu personalul mâine, la 0600. Până atunci, fă-te comod și odihnește-te, mănâncă ceva. Vom vorbi mâine-dimineață.

Jane mă aștepta în cameră.

– Tu, din nou, am spus zâmbindu-i.

– Eu, din nou, a răspuns ea simplu. Voiam să știu cum te descurci.

– Bine, ținând cont de faptul că mă aflu pe navă de doar cincisprezece minute.

– Noi toți vorbim despre tine.

– Da, pot să-mi dau seama după murmurul continuu...

Jane a început să spună ceva, dar am ridicat mâna:

– A fost doar o glumă. Maiorul Crick mi-a povestit despre treaba cu BrainPal.

– Din cauza asta îmi și place să vorbesc cu tine așa. E diferit de celelalte conversații.

– Dar țin minte că vorbeai cu colegul tău când m-ați găsit.

– Ne temeam să nu fim reperați. Dialogul verbal este mai sigur. Mai vorbim și când suntem între străini. Nu vrem să atragem atenția asupra noastră inutil.

– De ce ai aranjat asta? Adică să stau la bordul lui *Sparrowhawk*?

– Ne ești de folos. Ai o experiență pe care o putem utiliza, atât pe Coral, cât și pentru un alt scop pe care îl avem în vedere.

– Adică?

– Maiorul Crick va vorbi despre asta mâine, la ședință. Voi fi și eu acolo. Comand un pluton și fac și muncă de spionaj.

– Ăsta este singurul motiv? Pentru că sunt util?

– Nu, dar este motivul pentru care ți s-a permis accesul la bordul navei. Ascultă, nu am să petrec prea mult timp cu tine. Am de făcut o grămadă de lucruri în pregătirea misiunii. Dar vreau să știu despre ea. Despre Kathy. Cine era. Cum era. Vreau să-mi povestești.

– Îți voi povesti. Cu o condiție...

– Care?

– Va trebui să-mi povestești despre tine.

– De ce?

– Pentru că am trăit nouă ani cu certitudinea că soția mea este moartă, iar acum te văd aici și chestia asta mă răscolește. Cu cât voi afla mai multe despre tine, cu atât îmi va fi mai clar că nu ești ea.

– Nu prea am ce să-ți spun. Nimic interesant. Și-apoi, am numai șase ani. Nu am avut vreme să acumulez experiențe.

– Eu am avut mai multe experiențe în ultimul an decât în toată viața mea anterioară. Crede-mă, șase ani sunt destui.

– Domnule, putem să vă ținem companie? mi s-a adresat un tânăr (avea probabil vreo patru ani) soldat al Forțelor Speciale, însoțit de alți patru, așteptând cu tăvile în mână.

– Masa este liberă, am spus.

– Unii oameni preferă să mănânce singuri, a replicat soldatul.

– Eu nu fac parte dintre aceștia. Vă rog, luați loc, cu toții.

– Mulțumim, domnule, a răspuns și a pus tava pe masă. Sunt caporal Sam Mendel. Aceștia sunt soldații George Linnaeus, Will Hegel, Jim Bohr și Jan Fermi.

– Locotenent John Perry, m-am prezentat.

– Cum vi se pare *Sparrowhawk*, domnule? a întrebat Mendel.

– E bine și liniște.

– Așa este, domnule, tocmai îi spuneam lui Linnaeus că nu cred că am scos mai mult de zece cuvinte în ultima lună.

– Ei, acum ți-ai doborât recordul.

– Vă supărați dacă ne arbitrați un pariu, domnule?

– Presupune să fac ceva obositor?

– Nu, domnule. Vrem doar să știm câți ani aveți. Vedeți, Flegel a pariat că sunteți mai în vârstă decât suma vârstelor întregii grupe.

– Și câți ani aveți voi?

– Grupa este compusă din zece soldați, inclusiv eu. Eu sunt cel mai bătrân, am cinci ani și jumătate. Restul au între doi și cinci ani. Totalul face treizeci și șapte și vreo două luni.

– Eu am șaptezeci și șase. Deci Linneaus are dreptate. Deși ar fi câștigat pariul dacă era vorba de oricare recrut al FCA. Nu ne putem înrola până nu împlinim șaptezeci și cinci de ani. Și pot să-ți spun că mă simt foarte ciudat să știu că am de două ori vârsta cumulată a întregii voastre grupe.

– Vă înțeleg, domnule, dar, pe de altă parte, noi am petrecut în viața asta de două ori mai mult timp decât dumneavoastră. Deci suntem chit.

– Să zicem.

– Trebuie să fie interesant, domnule, a intervenit Bohr din capătul mesei. Ați avut o viață lungă înainte de asta. Cum era?

– Cum era? Viața în sine sau doar faptul de a fi avut o altă viață înainte?

– Ambele, domnule.

Mi-am dat brusc seama că niciunul dintre cei cinci nu atinseseră furculițele de când s-au așezat la masă. Toată sala de mese, care mai devreme răsunase de zgomotele ca de telegraf făcute de tacâmuri, era de asemenea cufundată în liniște. Mi-am adus aminte spusele lui Jane, cum că toată lumea este interesată de persoana mea. Se pare că avusese dreptate.

– Mi-a plăcut viața mea, am spus. Nu știu dacă cineva care n-a trăit-o ar găsi-o interesantă sau palpitantă în vreun fel. Dar pentru mine a fost o viață bună. Cât despre ideea de a fi avut o viață înainte de cea prezentă, nu i-am dat prea multă importanță. Nu m-am gândit la cum va fi această viață înainte de a fi intrat deja în ea.

– Atunci, de ce ați ales-o? a întrebat Bohr. Trebuie să fi avut o cât de mică idee despre ea.

– Nu, nici cea mai mică idee. Cred că niciunul dintre noi n-a știut nimic. Cei mai mulți dintre noi nu am fost vreodată în război, poate nici măcar în armată. Niciunul dintre noi nu a știut că ne vor lua personalitățile și le vor planta în corpuri noi, care imită doar parțial oamenii care am fost cândva.

– Mie mi se pare o prostie, domnule, a zis Bohr, demonstrându-mi că la vârsta de doi ani habar nu ai ce e ăla tact. Nu înțeleg de ce ar vrea cineva să se înroleze într-o acțiune despre care nu știe absolut nimic.

– Ei bine, tu nu ai fost niciodată bătrân. O persoană de șaptezeci și cinci de ani, neîmbunătățită, e mult mai dispusă să riște așa ceva decât unul ca tine.

– Dar ce este diferit? nu s-a lăsat Bohr.

– Vorbești ca un copil de doi ani care n-o să îmbătrânească niciodată.

– Am împlinit trei ani, a replicat el, intrând în defensivă.

Am ridicat mâna.

– Bine, haideți să ne gândim la asta câteva minute. Am șaptezeci și șase de ani și am riscat când m-am înrolat în FCA. Pe de altă parte, a fost alegerea mea. Nu eram obligat să o fac. Dacă vi se pare dificil să vă imaginați cum mă simt acum, să privim problema invers, am spus, arătându-l pe Mendel. Când aveam cinci ani, nici nu știam să-mi leg șireturile. Dacă voi nu vă puteți imagina cum e să ai vârsta mea și să fii combatant, ei bine nici eu nu-mi pot imagina cum este să fii adult la cinci ani și să nu cunoști nimic altceva decât războiul. Măcar eu știu cum este viața în afara FCA! Voi ce știți?

Mendel și-a privit tovarășii, care l-au privit la rândul lor.

– Nu este ceva la care să ne gândim prea mult, domnule. Nici nu știm dacă e ceva ieșit din comun în ce ne privește. Toți ne-am „născut“ în același fel. Voi sunteți diferiți, din punctul nostru de vedere. Să fi avut o copilărie și o întreagă viață înainte de viața actuală pare să fie un mod tare ineficient de a aranja lucrurile.

– Nu v-ați întrebat niciodată cum ar fi să trăiți în afara Forțelor Speciale?

– Nu îmi pot închipui asta, a răspuns Bohr, iar ceilalți l-au aprobat. Suntem cu toții soldați. Asta este viața noastră. Ăștia suntem.

– Acesta e motivul pentru care vă considerăm foarte interesant, domnule, a zis Mendel. Ideea că această viață ar putea fi subiectul unei alegeri. Ideea că există și alte moduri de a trăi. E o idee străină de noi.

– Ce făceați în cealaltă viață, domnule? a întrebat Bohr.

– Eram scriitor.

S-au privit.

– Ce e? am întrebat.

– Ciudat mod de a trăi, domnule, a spus Mendel. Să fii plătit pentru a înșira cuvinte.

– Existau și meserii mai rele ca asta.

– Nu am vrut să vă supărăm, domnule, a intervenit Bohr.

– Nu m-am supărat. Doar că aveți o perspectivă foarte diferită asupra lucrurilor. Și mă întreb de ce.

– De ce, ce?

– De ce vă luptați. Majoritatea oamenilor din FCA sunt ca mine. Iar majoritatea oamenilor din colonii sunt încă și mai diferiți de voi. De ce să luptați pentru ei? Și de ce alături de noi?

– Dar suntem umani, domnule, a spus Mendel. Cel puțin la fel de mult ca dumneavoastră.

– Ținând cont de ADN-ul meu actual, asta nu înseamnă mare lucru, am replicat.

– Știm că sunteți uman, domnule. Și noi suntem. Noi și cu dumneavoastră suntem mai apropiați decât credeți. Cunoaștem modul în care FCA își aleg recruții. Luptați pentru coloniști pe care nu i-ați întâlnit niciodată, coloniști care au fost poate, în trecut, dușmanii țării dumneavoastră. Deci dumneavoastră de ce luptați pentru ei?

– Pentru că sunt umani și pentru că mi-am dat cuvântul că o s-o fac. Cel puțin asta făceam la început. Acum nu mai lupt pentru coloniști. Adică lupt, dar o fac în primul rând pentru grupa mea și pentru plutonul meu. Am avut grijă de ei, iar ei au avut grijă de mine. Am luptat pentru că dacă n-aș fi făcut-o, ar fi însemnat să îi trădez.

Mendel a dat din cap aprobator.

– Pentru asta luptăm și noi, domnule. Deci am descoperit un lucru ce ne face pe toți umani. E bine de reținut.

– Este, am aprobat eu.

Mendel a mormăit, apoi și-a luat furculița și a început să mănânce. Apoi sala s-a însuflețit treptat, răsunând de zgomotul făcut de tacâmuri și tăvi. Am privit de jur împrejur și într-un colț îndepărtat am zărit-o pe Jane cu ochii ațintiți asupra mea.

La ședința de dimineață, maiorul Crick a intrat direct în subiect.

– Spionajul FCA crede că Rraey sunt niște escroci. Iar prima parte a misiunii noastre este să vedem dacă este așa. Vom face o mică vizită pe Consu.

Asta m-a trezit instantaneu. Și nu numai pe mine.

– Ce naiba au de-a face Consu cu treaba asta? a întrebat locotententul Tagore, care stătea în stânga mea.

Crick a dat din cap către Jane, care ședea lângă el.

– La cererea maiorului Crick și a unor ofițeri, am făcut cercetări asupra altor întâlniri ale FCA cu Rraey, ca să văd dacă găsesc vreun indiciu al evoluției lor tehnologice. În ultima sută de ani am avut douăsprezece ciocniri armate semnificative, plus alte câteva zeci mai puțin importante, dintre care în ultimii cinci ani o ciocnire importantă și cinci mai mici. În tot acest timp, curba tehnologică a Rraey a fost mult în urma curbei noastre. Asta se datora mai multor factori, printre care împotrivirea, din motive culturale, la orice progres tehnologic sistematic, precum și incapacitatea lor de a comunica eficient cu rase mai dezvoltate din punct de vedere tehnologic.

– Cu alte cuvinte, sunt retrograzi și intoleranți, a completat maiorul Crick.

– În ce privește tehnologia călătoriei prin salt, acesta a fost cazul. Până la Bătălia pentru Coral, tehnologia lor de salt era mult în urma celei pe care o posedăm noi. De fapt, cunoștințele lor actuale de fizică a saltului se bazează numai pe informații primite de la FCA acum vreun secol, în cadrul unei încercări eșuate de schimb comercial.

– De ce a eșuat? a întrebat căpitanul Jung, de la celălalt colț al mesei.

– Pentru că Rraey au mâncat o treime din delegații noștri, a răspuns sec Jane.

– Au, a gemut căpitanul Jung.

– Ideea este că știind cine sunt Rraey și care este nivelul lor tehnologic, este absolut imposibil ca ei să ne fi putut depăși, și încă atât de mult, dintr-odată, a concluzionat maiorul Crick. Cea mai logică explicație este nu că au progresat, ci pur și simplu au luat tehnologia de prezicere a salturilor de la o altă cultură. Noi cunoaștem toate civilizațiile cu care ei au contact și una singură are aptitudinile tehnologice necesare pentru așa ceva...

– Consu, a spus Tagore.

– Da, Consu, a aprobat Crick. Ticăloșii ăia au fost în stare să pună șaua pe o pitică albă și s-o mulgă de energie. Nu este greșit să presupunem că au descoperit și o cale de a prezice destinația precisă a salturilor.

– Dar ce au de-a face Consu cu Rraey? a întrebat locotenentul Dalton, din capătul celălalt al mesei. Pe noi Consu nu ne bagă în seamă decât atunci când au chef de antrenamente fizice, iar noi suntem mult mai avansați tehnologic decât Rraey.

– Consu nu sunt interesați de tehnologie în aceeași măsură ca noi, a intervenit Jane. Tehnologia noastră are tot atâta importanță pentru ei pe cât ar avea o mașină cu aburi pentru noi acum. Credem că pe ei îi motivează altceva.

– Religia, am spus eu.

Toți ochii s-au întors spre mine și m-am simțit precum un băiat de cor care a scăpat un vânt în timpul slujbei.

– Vreau să spun că atunci când plutonul meu s-a bătut cu Consu, aceștia au început printr-o slujbă de sfințire a luptei. I-am spus atunci unui amic că se poartă de parcă ar boteza planeta prin luptă.

Și mai mulți ochi holbați.

– Bineînțeles, mă pot înșela.

– Nu te înșeli, a intervenit Crick. În FCA se discută de multă vreme motivele care îi fac pe Consu să se lupte, atât timp cât tehnologia le-ar permite să anihileze orice altă cultură din regiune, cât ai clipi. Cel mai mare succes l-a avut ideea că se luptă ca să se distreze, așa cum noi jucăm fotbal sau baseball, spre exemplu.

– Noi nu jucăm niciodată fotbal sau baseball, a ripostat Tagore.

– Alți umani joacă, idiotule, a spus Crick printre dinți, apoi a redevenit serios. Oricum, o minoritate a diviziei de spionaj a FCA consideră că bătăliile duse de ei au o semnificație ritualică, așa cum a sugerat locotenentul Perry. Rraey nu pot schimba tehnologie cu Consu, dar pot avea altceva ce îi interesează pe aceștia. Le-ar putea da la schimb sufletele.

– Dar Rraey sunt ei înșiși niște fanatici, a spus Dalton. Asta este și motivul pentru care au atacat Coralul.

– Posedă câteva colonii, unele mai atrăgătoare, altele mai puțin, a intervenit Jane. Fanatici sau nu, ar putea să fi cedat una dintre ele în schimbul Coralului.

– Ceea ce nu pare a fi o afacere bună pentru Rraey de pe planeta cedată, a replicat Dalton.

– Pe mine unul nu mă interesează deloc soarta ălora, a comentat Crick.

– Consu au cedat către Rraey o tehnologie care îi propulsează înaintea oricărei culturi din această parte a spațiului, a zis Jung. Chiar și pentru atotputernicii Consu, înclinarea balanței puterii în regiune poate avea repercusiuni.

– Doar dacă acești Consu nu i-au păcălit pe Rraey, am intervenit eu.

– Ce vrei să spui? a întrebat Jung.

– Noi presupunem că Rraey au primit de la Consu informații despre crearea unui sistem de detectare a salturilor. Dar este posibil să fi primit doar o mașină, însoțită de instrucțiuni de folosire și atât.

Astfel, Rraey au primit ce și-au dorit, adică o modalitate de a apăra Coralul în fața noastră, iar Consu au evitat dezechilibrarea balanței puterii în zonă.

– Asta doar până când Rraey vor descoperi cum funcționează mașinăria, a comentat Jung.

– Ținând cont de nivelul lor tehnologic, asta ar putea dura ani întregi, am spus eu. Am avea destul timp să îi învingem și să le luăm jucăria. Asta *dacă* au primit într-adevăr tehnologia de la Consu. Și *dacă* au primit o singură mașină. Și dacă acești Consu nu dau doi bani pe balanța de putere din regiune. O grămadă de „dacă"...

– Și tocmai pentru a găsi răspunsuri la toți acești „dacă", vom merge în vizită la Consu, a spus Crick. Am trimis o dronă înainte, pentru a le da de știre că sosim. Vom vedea ce putem scoate de la ei.

– Și ce colonie le vom oferi? a întrebat Dalton.

Nu mi-am dat seama dacă glumea sau vorbea serios.

– Nicio colonie, a răspuns Crick sec. Dar avem ceva cu care i-am putea face să ne acorde o audiență.

– Ce anume avem? s-a interesat Dalton.

– Pe el, a spus Crick, arătând către mine.

– Pe el? a întrebat neîncrezător Dalton.

– Pe mine? am întrebat la rândul meu.

– Pe tine, a spus Jane.

– Sunt în același timp confuz și speriat, am zis.

– Soluția de tragere cu două focuri inventată de tine a permis FCA să ucidă rapid mii de Consu, a precizat Jane. În trecut, Consu au acceptat misiuni de pe colonii, dacă din acestea făcea parte vreun soldat FCA care să fi ucis mulți Consu pe câmpul de luptă. Și întrucât tu ai creat soluția de tragere care a permis moartea rapidă a luptătorilor Consu, moartea lor ți se datorează.

– Ești mânjit de sângele a 8430 de Consu, a completat Crick.

– Minunat, am zis eu.

– Dar chiar este minunat, a spus Crick. Prezența ta ne asigură că vom ajunge până la ușa lor.

– Și ce se va întâmpla cu mine după ce trecem de ușă? Imaginați-vă cum am reacționa noi dacă ne-ar bate la poartă unul care a ucis câteva mii de-ai noștri.

– Ei nu văd lucrurile la fel ca noi, a intervenit Jane. Ar trebui să fii în siguranță.

– Ar trebui, am subliniat eu.

– Dacă nu te-am avea cu noi, probabil că vom fi aruncați în aer imediat ce apărem pe cerul planetei lor, a spus Crick.

– Am înțeles. Mi-ar fi plăcut totuși să am mai mult timp la dispoziție, să mă obișnuiesc cu ideea.

– Situația a evoluat rapid, a spus Jane cu nonșalanță. Și, brusc, am primit un mesaj prin BrainPal. *Ai încredere în mine* – spunea mesajul. Am ridicat ochii la Jane, care mă privea cu indiferență. Am dat din cap a aprobare, ca și când reacționam la explicația ei verbală, și nu la mesajul mental.

– Și ce mai facem după ce ei termină laudele la adresa locotenentului Perry? a întrebat Tagore.

– Dacă totul se va desfășura precum la celelalte întâlniri, vom avea posibilitatea să le punem câteva întrebări, nu mai mult de cinci, a explicat Jane. Numărul de întrebări va fi stabilit în urma unui concurs, în care se vor lupta cinci de-ai noștri cu cinci de-ai lor. Lupta va fi unu la unu. Consu luptă neînarmați, dar ai noștri vor avea voie să utilizeze cuțite, pentru a compensa lipsa de brațe tăietoare. Trebuie avut în vedere un lucru important – în întâlnirile precedente, cei cu care am luptat în cadrul acestui ritual erau soldați dezonorați sau criminali, pe care o victorie în fața noastră i-ar fi reabilitat. Deci este limpede că erau foarte hotărâți. Apoi, în final, vom avea dreptul de a pune atâtea întrebări câte victorii obținem.

– Și când e declarată victoria? a întrebat Tagore.

– Când fie umanul, fie Consu este ucis.

– Fascinant...

– Încă un detaliu, a continuat Jane, Consu aleg ei înșiși combatanții din delegația noastră, deci protocolul cere să fim de trei ori mai mulți decât numărul de luptători. Singurul care este exclus de la luptă este conducătorul, despre care ei consideră, din politețe, firește, că este prea important pentru a se lupta cu ratații și criminalii lor.

– Perry, tu vei fi liderul acestei delegații, a intervenit Crick. Din moment ce ai ucis opt mii de gândaci, din punctul lor de vedere ești conducătorul de drept. De asemenea, ești singurul non-Special de aici și îți lipsesc unele abilități care la noi sunt înnăscute. Dacă ai fi ales să lupți, ai fi învins, mai mult ca sigur.

– Sunt profund mișcat de grija pe care mi-o purtați.

– Nu e vorba de asta. Dar dacă superstarul nostru este ucis de un criminal de-al lor de joasă speță, atunci Consu s-ar putea să nu mai coopereze.

– În regulă, am zis, pentru o secundă am crezut că v-ați înmuiat.

– Nicio șansă, a replicat Crick. Mai departe. Avem patruzeci și trei de ore până ajungem la distanța de salt. Delegația noastră va avea patruzeci de membri, printre care toți conducătorii de pluton și de grupă. Pe restul, îi voi selecta dintre soldați. Asta înseamnă că veți face antrenamente cu ei în lupta corp la corp până ajungem. Perry, am descărcat protocoalele delegației, studiază-le și asimilează-le. Imediat după salt, îți voi da întrebările pe care vrem să le punem, într-o ordine anume. Dacă ne descurcăm bine, vom avea dreptul la cinci întrebări, dar trebuie să fim pregătiți dacă vor fi mai puține. La treabă. Sunteți liberi.

În răstimpul până la salt, Jane a aflat despre Kathy. Apărea din senin pe lângă mine, punea întrebări, asculta răspunsurile, apoi dispărea

să-și continue îndatoririle. Era un mod tare ciudat de a împărtăși o viață.

Studiam protocoalele în barul din față, când Jane m-a abordat.

– Spune-mi despre ea.

– Am întâlnit-o când era în clasa întâi, am zis.

Apoi a trebuit să-i explic ce înseamnă clasa întâi. Mai departe i-am povestit prima amintire despre Kathy, la cursul de artă comun pentru clasele întâi și a doua, cum am folosit împreună lipiciul la proiectul de construcții din hârtie. Despre cum m-a prins că mâncam lipici și mi-a spus că sunt dezgustător. Cum am lovit-o pentru asta și cum m-a lovit și ea, în ochi. A primit suspendare pentru o zi. N-am mai vorbit apoi până la liceu.

– Câți ani aveai în clasa întâi? a întrebat Jane.

– Șase ani, exact câți ai tu acum.

Peste câteva ore, în alt loc de pe navă, a venit din nou la mine.

– Mai spune-mi despre ea.

– Odată, Kathy era să divorțeze de mine. Eram căsătoriți de zece ani, iar eu aveam o aventură cu o altă femeie. Când a aflat, Kathy s-a înfuriat îngrozitor.

– De ce o deranja că făceai sex cu altcineva?

– Nu era vorba numai despre sex. A contat mai mult că am mințit-o. Că am făcut sex cu altcineva, a luat-o drept dovadă de slăbiciune hormonală. Dar că am mințit-o, asta a însemnat că nu o respectam, iar ea nu voia să fie căsătorită cu cineva care nu o respecta.

– De ce nu ați divorțat?

– Pentru că, deși avusesem o aventură, o iubeam pe Kathy, iar ea mă iubea pe mine. Am rezolvat problema pentru că amândoi voiam să rămânem împreună. Oricum, a avut și ea o aventură câțiva ani mai târziu, deci putem considera că am fost chit. Adevărul este că după

povestea aceea ne-am înțeles mult mai bine ca înainte.

Peste câtva timp, din nou Jane.

– Mai spune-mi despre ea.

– Kathy făcea niște plăcinte grozave. Avea o rețetă pentru o plăcintă cu rubarbă și căpșuni care te dădea pe spate. Într-un an, a participat la un concurs regional cu plăcinta asta. Guvernatorul statului Ohio a fost arbitru. Premiul întâi era un cuptor nou de la Sears.

– Și l-a câștigat?

– Nu, a luat premiul doi, un tichet cadou în valoare de o sută de dolari la un magazin de decorațiuni interioare. Dar peste o săptămână, a primit un telefon de la biroul guvernatorului. Asistentul acestuia i-a explicat lui Kathy că premiul unu se acordase din motive politice soției prietenului unui bun contribuitor, dar că, de când gustase din plăcinta ei, guvernatorul nu încetase să o laude; ar fi Kathy așa de amabilă să mai facă o plăcintă, special pentru el, ca să se potolească dracului o dată și să nu mai vorbească despre afurisita aia de plăcintă?

În altă zi.

– Mai spune-mi despre ea.

– Mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de ea în primul an de liceu. Școala noastră pregătea un spectacol cu Romeo și Julieta, iar ea era Julieta. Eu eram asistentul regizorului, ceea ce însemna că trebuia să inventez decoruri și să aduc cafea pentru doamna profesoară Amos, regizoarea. Apoi Kathy a avut probleme cu memorarea replicilor, așa că am fost desemnat să lucrez cu ea. Așa s-a făcut că timp de două săptămâni, după repetiții, mergeam la ea acasă, unde ne pierdeam timpul vorbind despre prostii, cum fac adolescenții. Totul era foarte inocent. Apoi a fost repetiția cu costume și când am auzit-o pe Kathy spunându-i vorbe dulci lui Jeff Greene, care îl juca pe Romeo, am devenit brusc gelos. Consideram că mie trebuie să-mi spună replicile, nu lui.

– Și ce ai făcut?

– Mi-am făcut de lucru în cele patru seri cât s-a jucat piesa și am evitat-o pe Kathy pe cât posibil. Dar duminică seara, la petrecere, m-a găsit Judy Jones, care o jucase pe doica Julietei și mi-a spus că sărmana Kathy plângea de mama focului în spatele cantinei. O duruse că am evitat-o, credea că o urăsc și nu înțelegea de ce. Judy a mai adăugat că dacă nu mă duc imediat la Kathy să-i spun că o iubesc, găsește o lopată prin recuzită și mă bate de-mi sună apa în cap.

– Dar de unde știa Judy că ești îndrăgostit de Kathy?

– Când ești adolescent și ești îndrăgostit, știe toată lumea, mai puțin tu și subiectul amorului tău. Nu mă întreba de ce. Așa sunt lucrurile. M-am dus deci în spatele cantinei și am văzut-o pe Kathy stând acolo, singură, urcată pe o ladă și legănându-și picioarele. Era lună plină, fața îi era luminată și cred că era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Și inima îmi era sfâșiată pentru că știam, simțeam asta, că o iubeam atât de mult încât nu voi fi în stare să-i spun cât de mult o doream.

– Și ce-ai făcut?

– Am trișat. Știi, tocmai memorasem aproape toate replicile din Romeo și Julieta. Așa că m-am dus către ea și i-am recitat scena II din actul II. „Dar ce lumină blândă, fereastra ceea o străbate? E aurora, iar Julieta-i soarele. Răsări, soare bălai... “ Cuvintele le mai rostisem, dar abia acum le spuneam din toată inima. Și când am terminat, m-am apropiat de ea și am sărutat-o pentru prima oară. Avea cincisprezece ani, eu șaisprezece, și știam că mă voi însura cu ea și că ne vom petrece toată viața împreună.

Apoi, chiar înainte de saltul în spațiul Consu:

– Spune-mi cum a murit.

– Era într-o sâmbătă dimineață, făcea clătite și a avut un atac în timp ce căuta vanilia. Eu eram în camera de zi. Țin mine că am auzit-o întrebându-se unde naiba o fi vanilia aia, apoi am auzit o bufnitură. Am fugit în bucătărie și am văzut-o la pământ, tremurând și sângerând la tâmplă, unde se lovise în cădere de colțul mesei. Am luat-o în brațe și am chemat ambulanța. Am încercat să opresc

sângerarea, i-am spus că o iubesc și i-am repetat-o întruna până au sosit paramedicii și au luat-o de lângă mine, deși apoi m-au lăsat să o țin de mână în salvare, pe drumul către spital. O țineam de mână în clipa în care a murit, pe drum. Am văzut lumina stingându-i-se în ochi, dar am continuat să-i spun că o iubesc până m-au despărțit cu forța de ea, la spital.

– Dar de ce ai făcut asta?

– Pentru că voiam să fiu sigur că ultimul lucru pe care îl va auzi este declarația mea de dragoste.

– Cum e când pierzi pe cineva drag?

– Mori și tu odată cu el. Și apoi aștepți ca trupul tău să îl prindă din urmă în moarte.

– Asta faci acum? Aștepți ca trupul tău să o prindă din urmă?

– Nu, nu mai aștept. În cele din urmă, începi să trăiești din nou. Doar că trăiești o viață diferită.

– Deci acum ești la a treia viață.

– Așa s-ar părea.

– Și cum îți place această viață?

– Îmi place, am răspuns. Îmi plac oamenii din ea.

Dincolo de fereastră, stelele s-au aranjat diferit. Eram în spațiul Consu. Stăteam acolo liniștiți, pierzându-ne în tăcerea profundă a navei.

Șaisprezece

– Mi te poți adresa cu „Domnule ambasador“, chiar dacă nu sunt vrednic de acest titlu, a declamat Consu. Sunt un criminal, m-am dezonorat în bătălia de la Pahnshu și prin urmare trebuie să ispășesc vorbindu-ți pre limba ta. Iar pentru această nouă rușine îmi cerșesc moartea și o pedeapsă dreaptă înainte de renaștere. Sper că, prin cele ce se vor întâmpla astăzi, fi-voi considerat mai puțin nedemn și mi se va permite izbăvirea prin moarte. Pentru aceasta mă murdăresc grăindu-ți...

– Și eu mă bucur să te cunosc, am replicat.

Ne aflam în mijlocul unui dom de mărimea unui teren de fotbal, construit de Consu în mai puțin de o oră. Bineînțeles, nouă, oamenilor, ne era interzis să atingem solul Consu sau să fim într-un loc prin care Consu ar putea trece vreodată. După sosirea noastră, mașini automate au ridicat acest dom într-o regiune a spațiului Consu special păstrată în carantină pentru astfel de întâlniri cu oaspeți nedoriți, așa ca noi. După ce negocierile se vor fi terminat, urma ca domul să piară într-o implozie, apoi resturile să fie azvârlite în cea mai apropiată gaură neagră, astfel încât nici măcar unul dintre atomii săi să nu ajungă să contamineze vreodată această parte a spațiului. Lucru care mi s-a părut cam exagerat.

– Înțelegem că aveți întrebări pe care doriți să ni le adresați, întrebări despre Rraey, a vorbit ambasadorul, și că vreți să invocați ritualurile noastre pentru a câștiga onoarea de a pune aceste întrebări.

– Așa este.

La cincisprezece metri în spatele meu, treizeci și nouă de soldați ai Forțelor Speciale stăteau smirnă, echipați de luptă. Serviciile noastre de spionaj ne informaseră că această întâlnire nu va fi considerată de Consu ca fiind o întâlnire între egali, deci nu se cereau finețuri diplomatice aparte. Totodată, pentru că oricare dintre oameni putea fi selectat, toți trebuiau să fie bine antrenați. Eu mă îmbrăcasem mai cu ștaif, dar fusese opțiunea mea. Dacă tot mă prefăceam că sunt liderul delegației, atunci măcar să arăt ca un lider.

La aceeași distanță în spatele ambasadorului erau cinci luptători Consu, fiecare purtând câte două cuțite lungi și înfricoșătoare. Știam foarte bine pentru ce se află ei acolo.

– Mărețul meu popor ia act de faptul că ați invocat ritualurile în mod corect și că v-ați prezentat conform cerințelor noastre, a continuat ambasadorul. Totuși, aveam de gând să respingem cererea voastră ca neinteresantă, dacă nu ați fi adus cu voi pe cel care a trimis în mod onorabil atât de mulți soldați de-ai noștri în ciclul renașterii. Ești tu acela?

– Eu sunt acela.

Consu a făcut o pauză și m-a măsurat cu atenție.

– Cam ciudat arăți, pentru un mare luptător.

– Ciudat mă și simt, am răspuns.

Spionajul nostru ne spusese că odată cererea acceptată, Consu urmau să îi dea curs indiferent de felul în care ne-am fi comportat la negocieri, cu singura condiție de a lupta în maniera agreată de ei. Deci îmi puteam permite să fac puțin pe nebunul. În plus, asta le și convenea, hrănindu-le sentimentul de superioritate față de noi.

– Cinci criminali au fost aleși să se întreacă în luptă cu soldații voștri. Și pentru că oamenilor le lipsesc atributele fizice ale luptătorilor Consu, le vom permite soldaților voștri să folosească aceste cuțite, dacă doresc. Participanții noștri își vor alege oponenții oferindu-le aceste cuțite.

– Înțeleg, am spus.

– Dacă soldații voștri supraviețuiesc, pot păstra cuțitele ca o dovadă a victoriei lor.

– Mulțam.

– Nu dorim să le luăm înapoi. Vor fi fost pângărite.

– M-am prins.

– Vom răspunde la atâtea întrebări câte victorii veți avea. Acum vom selecta adversarii.

Ambasadorul a scos un sunet atât de strident încât ar fi putut răzui asfaltul de pe o autostradă. Cei cinci Consu au înaintat, au trecut de ambasador, apoi de mine și s-au îndreptat spre soldații noștri, ținând cuțitele cu vârful înainte. Niciunul dintre ai noștri nu a clipit. Asta da disciplină.

Consu nu au pierdut mult timp cu alegerea. Au înaintat în linie dreaptă și i-au înmânat cuțitul celui care se întâmpla să fie chiar în fața lor. Pentru ei, oricare dintre noi era la fel de bun. Cuțitele le-au fost înmânate caporalului Mendel, cu care prânzisem odată, soldaților Joe Goodall și Jennifer Aquinas, sergentului Fred Hawking și locotenentului Jane Sagan. Fără niciun cuvânt, fiecare a preluat cuțitele. Consu s-au retras în spatele ambasadorului, iar restul soldaților mei s-au dat câțiva pași înapoi, în spatele celor cinci aleși.

– Veți începe lupta, a spus ambasadorul, apoi s-a retras dincolo de luptătorii săi.

Eu rămăsesem între cele două linii de combatanți, aflați la câte cincisprezece metri de-o parte și de alta, așteptând răbdători să se ucidă. M-am deplasat în lateral, rămânând totuși pe linia imaginară care despărțea cele două șiruri, apoi am făcut semn către perechea cea mai apropiată de mine.

– Începeți.

Luptătorul Consu și-a desfășurat brațele tăioase, descoperind astfel

lamele plate și ascuțite ale carapacei modificate, eliberându-și apoi brațele secundare, mai mici, asemănătoare celor umane. A lansat un strigăt scrâșnit de luptă, apoi a înaintat. Caporalul Mendel a dat drumul unuia dintre cuțite, iar pe celălalt l-a luat în mâna stângă și a pornit hotărât către Consu. Când au ajuns la trei metri unul de celălalt, totul s-a învârtejit brusc. Zece secunde mai târziu, caporalul Mendel avea deja o tăietură deschisă până la os, în lungul sternului, iar Consu avea un cuțit adânc înfipt în zona moale, acolo unde capul său ieșea din carapace. Mendel își căpătase rana pe când se răsucea în îmbrățișarea Consu, căutând poziția pefectă pentru a-l lovi în locul cel mai vulnerabil. Consu se scutura în vreme ce Mendel apăsa lama secționându-i nervii de la ceafă și separând astfel cel de-al doilea centru nervos, aflat în cap, de creierul principal, care se găsea în torace, tăind de asemenea și câteva vase de sânge importante. Consu s-a prăbușit. Mendel și-a recuperat cuțitul și a pornit spre colegii lui, ținându-și laolaltă marginile rănii cu mâna dreaptă.

Am făcut semn către Goodall și al doilea Consu. Goodall a mârâit și a pornit spre adversar dansând, cu un cuțit în fiecare mână, cu lama în jos și înspre înapoi. Consu s-a ghemuit și a atacat, cu capul înainte și cu brațele tăioase desfăcute. Goodall, la rându-i, s-a lansat spre el, apoi, în ultima clipă, s-a aruncat cu picioarele înainte, alunecând pe lângă acesta. Consu a lăsat un braț în jos, bărbierindu-i lui Goodall în trecere urechea stângă și o bună parte din față. În același timp, Goodall a retezat unul dintre picioarele chitinoase ale dihaniei, cu o lovitură rapidă de cuțit. Piciorul a trosnit ca un vreasc și a sărit cât colo. Consu s-a înclinat pe o parte și s-a răsturnat lateral. Goodall și-a înfrânat mișcarea și a aruncat cuțitele în aer, apoi s-a rostogolit pe spate și a sărit în picioare la timp pentru a-și recupera armele în cădere. Partea stângă a capului său era carne vie, dar Goodall continua să zâmbească, apropiindu-se de adversarul său care se străduia cu disperare să revină la verticală. Își flutura amenințător brațele tăioase, prea lent însă pentru Goodall, care le-a evitat cu o piruetă și, cu spatele fiind, a lovit spre înapoi străpungând carapacea dorsală, după aceea l-a ocolit și tot cu o lovitură spre spate a înfipt celălalt cuțit în carapacea toracică. Imediat s-a răsucit cu 180 de grade, ajungând față în față cu Consu și, apucând strâns mânerele cuțitelor încă înfipte în trupul bestiei, a prins să le rotească într-o mișcare de forfecare. Consu a început să tresară spasmodic, pe măsură ce felii din corpul său se împrăștiau peste tot, după care s-a

prăbușit definitiv. Goodall s-a întors rânjind la loc în formație, schițând chiar câțiva pași de dans. Era evident că se distrase strașnic.

Soldatul Aquinas nu dansa și nici nu părea să se distreze prea tare. Ea și al ei Consu și-au dat ocol cu grijă vreo douăzeci de secunde, apoi Consu s-a aruncat înainte cu brațul tăios ridicat, de parcă ar fi vrut s-o spintece din prima. Aquinas s-a dat înapoi, dar s-a împiedicat și a căzut cu fața la pământ. Consu a sărit peste ea, înfigându-și brațul tăios stâng între oasele antebrațului ei stâng, țintuind-o astfel de sol și apropiindu-și apoi celălalt braț tăios de gâtul ei. Și-a mișcat picioarele din spate, căutând o poziție stabilă care să-i permită să o decapiteze, după care a plimbat ușor lama pe gâtul fetei, pentra a spori dramatismul clipei.

Pe când Consu se pregătea să-i ia gâtul, Aquinas a icnit puternic și s-a răsucit în direcția loviturii care tocmai pornise. Brațul său, țintuit în continuare de Consu, s-a desprins de la cot, țesuturile și tendoanele cedând forței colosale, iar Consu s-a rostogolit odată cu ea, dezechilibrat de mișcarea neașteptată. Încă în brațele lui, Aquinas s-a rotit și a început să-l înjunghie repetat în carapace cu cuțitul din mâna dreaptă. Consu a încercat să o împingă deoparte, dar Aquinas l-a încălecat cu picioarele peste mijloc și s-a ținut cu putere de el. Înainte de a-și da duhul, Consu a reușit, la rându-i, să o înțepe de câteva ori în spate, numai că brațele lor nu sunt foarte eficiente în apropierea corpului propriu. Aquinas a descălecat și, înainte de a leșina, a reușit să parcurgă jumătate din drum, înapoi spre colegii ei, care au cărat-o mai departe pe brațe.

Acum înțelegeam de ce fusesem exceptat de la luptă. Nu era numai o problemă de viteză și putere, era clar că soldații din Forțele Speciale mă întreceau la toate capitolele. Dar, în plus, ei urmau strategii fundamentate pe o cu totul altă percepție a ceea ce înseamnă pierdere suportabilă. Un soldat normal nu și-ar fi sacrificat nicio parte a trupului precum făcuse Aquinas. Șaptezeci de ani în care ai știut că membrele sunt de neînlocuit, iar pierderea unuia poate duce la moarte, te făceau să nu renunți ușor la ele. Pe de altă parte, soldații din Forțele Speciale nu aveau nicio problemă cu asta, pentru că membrele se puteau regenera la nevoie. În plus, ei știau că toleranța lor la răni era mult mai mare decât a unui soldat obișnuit. Nu este vorba că soldații din Forțele Speciale nu ar fi știut

ce este frica, doar că la ei putea apărea mult mai târziu, după ce ar fi fost răniți, decât la un om normal.

Am făcut semn către sergentul Hawking și perechea sa Consu. A fost primul Consu care nu și-a desfășurat brațele. Acesta a mers hotărât spre mijlocul arenei, s-a oprit și și-a așteptat adversarul. Între timp, Hawking se aplecase în față și avansa cu grijă cu genunchii ușor îndoiți, pas după pas, un picior, apoi celălalt, așteptând momentul potrivit pentru atac; înainte, stop, lateral, stop, înainte, stop, iarăși înainte. La unul din pașii săi precauți înainte, Consu s-a lansat ca din tun și l-a tras în țeapă cu ambele brațe, apoi l-a ridicat și l-a aruncat în sus. Pe când era încă în aer, Consu s-a mai repezit o dată, i-a tăiat capul și i-a retezat trupul de la mijloc. Torsul și picioarele lui Hawking au zburat în direcții opuse, iar capul a căzut în fața adversarului. Acesta s-a gândit o clipă, apoi l-a înțepat cu vârful brațul și l-a azvârlit cu putere spre grupul oamenilor. Capul a lovit pământul în fața lor, lăsând o pată umedă în praf, după care a ricoșat mai departe peste ei, împroșcându-i cu fragmente de creier și cu SmartBlood.

În timpul celor patru runde, Jane își așteptase nerăbdătoare rândul, lovind ușurel lamele cuțitelor una de alta, într-un tic nervos. A făcut un pas în față, la fel și ultimul dintre Consu. Le-am dat semnalul de începere. Consu a înaintat agresiv un pas, și-a deschis larg brațele tăioase și a scos un strigăt de luptă atât de puternic încât ne-am temut că se va sparge domul, iar noi toți vom fi ejectați în spațiu. Își deschisese mandibulele mai larg decât aș fi crezut că este posibil. La treizeci de metri depărtare, Jane a clipit scurt, apoi a aruncat cu putere un cuțit în gura deschisă, cu atâta forță încât lama acestuia a ieșit prin spatele capului, oprită din drum doar de prăselele care s-au înțepenit în carapace. Mugetul care zguduise domul s-a curmat brusc și a fost înlocuit de zgomotul făcut de un gândac imens care se îneca în propriul sânge și cu o bucată de metal deopotrivă. Creatura a încercat să-și scoată cuțitul dintre mandibule, dar a murit înainte de a-și termina gestul, s-a prăbușit în față și a horcăit gâlgâit pentru ultima dată.

M-am îndreptat către Jane.

– Nu cred că ar fi trebuit să folosești cuțitele în felul acesta.

A ridicat din umeri, jucându-se cu cuțitul rămas.

– Nu mi-a spus nimeni că n-aș avea voie.

Ambasadorul Consu a alunecat către mine, evitând trupurile celor căzuți.

– V-ați câștigat dreptul la patru întrebări. Le puteți pune acum.

Patru întrebări erau mai mult decât ne așteptasem. Sperasem la trei. Ne făcusem planuri pentru două. Crezusem că va fi mai dificil să-i înfruntăm pe Consu. Nu că un soldat ucis și câteva corpuri ciopârțite ar fi însemnat un preț prea mic. Dar acum trebuia să profităm. Patru întrebări erau de ajuns.

– Este adevărat că poporul Consu a furnizat lui Rraey tehnologia de detectare a salturilor?

– Da, a răspuns scurt ambasadorul.

Era în regulă. Nici nu ne așteptam să ne spună mai multe decât erau obligați să o facă. Dar și răspunsul acesta lapidar ne dădea destule indicii. Dacă Rraey primiseră stația de-a gata, era greu de presupus că știau și principiul ei de funcționare. Nu trebuia să ne temem că o vor extinde sau că o vor schimba cu alte rase.

– Câte unități de detectare a salturilor sunt în posesia Rraey?

Inițial ne gândisem să întrebăm câte le-au furnizat Consu, dar pentru că exista o șansă ca Rraey să își construiască singuri unități, am gândit că o întrebare la modul general ar fi mai potrivită.

– Una, a răspuns ambasadorul.

– Câte rase dintre cele cunoscute de oameni dispun de posibilitatea de a detecta salturile?

Asta era a treia întrebare importantă. Presupuneam că rasa Consu cunoaște mult mai multe rase decât cunosc oamenii, deci dacă întrebam, la modul general, câte rase posedă tehnologia, răspunsul nu ne-ar fi fost de folos. La fel dacă întrebam cui au mai dat tehnologia, pentru că unele rase ar fi putut s-o dezvolte fără ajutorul

Consu. Nu toate cuceririle tehnologice din univers sunt căpătate pe gratis de la rase mai dezvoltate. Câteodată se mai întâmplă ca ființele să și gândească pe cont propriu.

– Niciuna, a răspuns ambasadorul.

Iarăși un răspuns bun pentru noi. Astfel puteam fi siguri că vom avea destulă vreme să rezolvăm problema.

– Mai ai de pus una, a spus Jane, arătând către ambasadorul care aștepta ultima mea întrebare.

Ei bine, ce aveam de pierdut? I-am dat drumul.

– Consu pot distruge aproape toate rasele din această regiune a spațiului. De ce n-o faceți?

– Pentru că vă iubim.

– Pardon?!?

Din punct de vedere tehnic, aceasta ar fi contat ca o a cincea întrebare, la care Consu nu erau obligați să răspundă. Dar ambasadorul n-a băgat de seamă și a continuat.

– Noi prețuim viața, toată viața care are potențial pentru *Ungkat* – pronunția ultimului cuvânt a sunat ca un ferăstrău tăind un perete de piatră –, care înseamnă participarea la marele ciclu al renașterii. Ținem la voi, la toate rasele inferioare nouă și vă botezăm planetele, astfel încât toată viața să poată renaște în ciclu. Considerăm de datoria noastră să vă susținem progresul. Rraey sunt convinși că le-am dat tehnologia în discuție pentru că am primit o planetă de-a lor în schimb, dar nu este așa. Am văzut în asta o șansă de a aduce ambele voastre rase mai aproape de perfecțiune, și suntem foarte bucuroși că am reușit s-o facem.

Ambasadorul și-a deschis larg brațele tăioase și am putut vedea brațele secundare, cu palmele în sus, într-un gest aproape implorator.

– Vremea la care popoarele voastre vor putea să ni se alăture este mult mai aproape acum. Astăzi sunteți impuri și trebuie să fiți

mustrați în aceeași măsură în care sunteți iubiți. Dar mulțumiți-vă cu certitudinea că ziua reușitei se apropie. Eu, unul, trebuie să merg spre moarte acum, pângărit de a fi vorbit cu voi pre limba voastră, dar bucuros că mi-am asigurat un loc în ciclul renașterii, ajutând popoarele voastre să se apropie încă un pas spre locul care li se cuvine în marea roată. Vă disprețuiesc și vă iubesc deopotrivă, pe voi, care sunteți blestemul, dar și salvarea mea. Plecați acum, ca să putem distruge locul acesta și să sărbătorim evoluția voastră. Plecați.

– Nu-mi place asta, a spus locotenentul Tagore după ce i-am relatat cum decurseseră lucrurile.

– Nu-mi place deloc, a reluat el după o scurtă pauză. Consu au oferit tehnologia de detectare a tahionilor pentru ca Rraey să ne-o tragă. Carcalacul ăla nenorocit a recunoscut-o singur. Ar putea să le transmită că suntem în drum spre ei.

– Ar fi ceva redundant, a observat căpitanul Jung. Rraey au deja detectorul.

– Știi ce vreau să spun, a insistat Tagore. Consu nu intenționează să ne facă nouă vreun hatâr. Este limpede că vor să fim în război cu Rraey astfel încât să putem avansa spre un alt nivel cosmic, orice dracu' ar însemna asta.

– Consu oricum nu aveau de gând să ne facă vreun favor. Gata cu ei, a intervenit Crick. Poate că ne mișcăm după cum doresc ei, dar să nu uităm că planurile lor, deocamdată, coincid cu planurile noastre. Și sunt convins că nici nu le pasă cine va câștiga, noi sau Rraey. Așa că haideți să ne concentrăm pe ceea ce avem noi de făcut, în loc să ne întrebăm ce au Consu în cap.

BrainPal a semnalizat scurt. Crick ne transmisese două imagini detaliate: planeta Coral și planeta de origine Rraey.

– Faptul că Rraey folosesc o tehnologie de căpătat ne asigură șanse bune să-i atacăm, să-i lovim repede și puternic, atât pe Coral, cât și la ei acasă. Câtă vreme noi am stat la povești cu Consu, FCA și-au deplasat navele în poziție de salt. Avem șase sute de nave, aproape o

treime din totalul forțelor noastre, gata să facă saltul. Imediat ce vor primi un semnal de la noi, FCA vor declanșa atacul sincronizat împotriva inamicilor de pe Coral și împotriva planetei lor de origine. Obiectivele strategice sunt următoarele: să preluăm înapoi Coral și să le anihilăm eventualele întăriri. Lovindu-le căminul le vom scoate din luptă navele prezente acolo, iar pe cele răspândite aiurea le vom obliga să aleagă între a interveni pe Coral sau pe Rraey. Ambele atacuri se sprijină pe un singur lucru: anihilarea capacității de detecție tahionică. Aceasta presupune preluarea controlului asupra stației lor de detecție și scoaterea ei din funcțiune, dar fără să o distrugem. Tehnologia aceea poate fi folosită și de FCA în viitor. Poate că Rraey nu realizează, dar suntem mai avansați decât ei. Vom distruge stația doar dacă nu vom avea altă variantă. Intenționăm să preluăm controlul stației și să o păstrăm intactă până când ne vor sosi întăriri.

– Cât timp le va lua întăririlor să ajungă la noi? a întrebat Jung.

– Atacurile coordonate vor începe la patru ore după ce noi vom intra în spațiul Coral. În funcție de intensitatea luptelor dintre nave, ne putem aștepta la întăriri după următoarele două ore.

– Patru ore după ce ajungem în vecinătatea planetei? Nu la patru ore după ce preluăm stația?

– Corect, la patru ore după ce ajungem lângă Coral, a răspuns Crick. Așa că ar fi mai bine să luăm stația aia înainte de al doilea val, oameni buni.

– Îmi cer scuze, am intervenit. Mă neliniștește un mic amănunt.

– Da, locotenent Perry.

– Succesul atacului forțelor noastre este determinat de oprirea stației de detecție care poate prevedea sosirea navelor noastre.

– Foarte bine, Perry.

– Dar aceeași stație va prezice și apropierea noastră.

– Corect, a recunoscut Crick.

– Am fost pe o navă care a fost detectată imediat ce a ieșit în vecinătatea planetei Coral, dacă vă amintiți. Ne-au prăjit instantaneu și au murit toți, în afară de mine. Nu vă îngrijorează faptul că la fel se va întâmpla și cu această navă?

– Ne-am mai strecurat prin spațiul lor și înainte, a remarcat Tagore.

– Știu asta, doar *Sparrowhawk* m-a salvat. Și, credeți-mă, sunt recunoscător pentru asta. Oricum, trucul acela v-a reușit o dată. A doua oară, nu știu... Chiar dacă ieșim din salt la mare distanță de Coral, asta ar însemna mai multe ore pentru a ajunge pe planetă. Se poate alege praful de sincronizare. Pentru ca toată manevra să reușească trebuie să ieșim din salt în imediata apropiere a planetei. Așa că aș vrea să știu cum vom face acest lucru în așa fel încât nava noastră să rămână întreagă...

– Răspunsul este simplu, a continuat Crick. Nu ne așteptăm ca nava să rămână întreagă. Ne așteptăm să fie aruncată în aer imediat ce apare pe cer. De fapt, chiar contăm pe asta.

– Pardon?! am exclamat.

Am privit de jur împrejurul mesei, așteptându-mă să văd pe fețele oamenilor aceeași confuzie care mă cuprinsese. Dar nu, toate fețele arătau mai degrabă gânditoare. Asta m-a bulversat și mai tare.

– Vorbim despre inserție pe orbită înaltă, așa-i? a întrebat locotenent Dalton.

– Da, a răspuns Crick. Modificată, desigur.

Am intervenit.

– Ați mai făcut asta, să înțeleg?

– Nu chiar, locotenent Perry, a răspuns Jane, făcându-mă să mă întorc spre ea. Dar de câteva ori am lansat Forțe Speciale direct din navă, de obicei când folosirea navetelor era improprie, cum va fi cazul și aici. Dispunem de costume speciale care ne protejează de căldură la intrarea în atmosferă. Asta ar fi singura diferență față de o lansare normală a oamenilor.

– Numai că în cazul de față se va trage de la sol în nava voastră, iar voi veți fi la mijloc.

– Da, asta este noutatea în cazul de față, a admis Jane.

– Sunteți absolut nebuni! am exclamat.

– Dar face bine la tactică, a spus maiorul Crick. Dacă nava este distrusă, e de așteptat ca pe lângă resturi să lase în urmă și trupuri. FCA tocmai ne-au trimis o dronă de salt cu informații proaspete despre locul în care se află stația de detecție tahionică, așa că vom putea lansa oamenii cât mai aproape de țintă. Rraey vor crede că au oprit atacul înainte de a începe. Nici nu vor ști că suntem acolo când îi vom lovi cu adevărat. Iar atunci va fi prea târziu pentru ei.

– Asta presupune că veți supraviețui atacului lor inițial, am spus.

Crick a privit către Jane și a încuviințat.

– FCA ne ajută în privința asta. Au început să monteze motoare de salt pe rachete cu scut, pe care le lansează apoi în grupuri mari în spațiul Coralului. Când scuturile sunt lovite, se lansează rachetele, care sunt foarte greu de nimerit de Rraey. În felul ăsta au fost doborâte câteva nave de-ale lor în ultimele două zile, iar acum sunt mai precauți, așteaptă câteva secunde înainte de a trage, pentru a ținti cu precizie tot ce se aruncă înspre ei. Vom avea la dispoziție între zece și treizeci de secunde, înainte ca *Sparrowhawk* să fie lovit. Nu e destul pentru o navă care nu se așteaptă la un atac, dar e mai mult decât îndeajuns pentru ca noi să lansăm trupele. Poate că mai rămâne vreme pentru ca echipajul de pe puntea de comandă să lanseze chiar și o ripostă.

– Deci echipajul de pe puntea de comandă rămâne pe navă? am întrebat.

– Nu, vom părăsi nava odată cu ceilalți și o vom controla prin BrainPal. Dar vom părăsi nava numai după ce prima salvă de rachete este lansată. Nu vrem să ne folosim de BrainPal în afara navei, până ce nu vom ajunge în atmosfera Coralului, pentru că dacă Rraey monitorizează zona s-ar prinde că suntem vii. Toată schema presupune niște riscuri pentru echipajul de punte, dar operațiunea

este riscantă pentru toată lumea. Iar asta ne aduce la dumneata, locotenent Perry.

– La mine?

– E clar că nu vei dori să te afli pe navă când va fi lovită. Pe de altă parte, nu ai fost antrenat pentru acest gen de misiuni, iar noi ți-am promis că ne vei însoți doar în calitate de consilier. Nu-ți putem cere să participi. După ședință ți se va da o navetă, iar o dronă de salt va fi trimisă pe Phoenix cu coordontale poziției tale și o cerere de recuperare. Phoenix menține în permanență nave de recuperare în așteptare la distanța de salt, deci probabil că vei fi găsit în cel mult o zi. Pentru orice eventualitate, vei avea provizii pentru o lună, iar naveta va fi echipată cu drone de salt de urgență.

– Deci vreți să scăpați de mine, am spus.

– Nu o lua personal, a răspuns Crick. Generalul Keegan va dori să aibă un raport asupra situației și a negocierilor cu Consu, și cum tu ești legătura noastră cu forțele convenționale FCA, ești cel mai în măsură să faci toate astea.

– Domnule, cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să rămân.

– Nu avem loc pentru dumneata, a replicat Crick. Și ne poți fi mai de folos pe Phoenix.

– Domnule, cu tot respectul, aveți cel puțin o poziție neacoperită printre gradați. Sergentul Hawking a murit în cursul negocierilor cu Consu. Soldatului Aquinas îi lipsește jumătate de braț. Nu veți apuca să completați trupele înainte de atac. Știu că nu fac parte din Forțele Speciale, dar sunt soldat veteran. Sunt mai bun decât nimic.

– Parcă ziceai că suntem complet nebuni, mi-a spus căpitanul Jung.

– Nu retrag, sunteți cu adevărat nebuni, așa că veți avea nevoie de tot ajutorul posibil. De asemenea, domnule, am spus întorcându-mă către Crick, amintiți-vă că mi-am pierdut toți oamenii pe Coral. Simt că e de datoria mea să iau parte la această bătălie.

Crick l-a privit pe Dalton.

– Care e situația lui Aquinas?

Dalton a dat din umeri.

– Am conectat-o la sistemul de regenerare accelerată. Doare ca dracu' să refaci un braț într-un timp atât de scurt, dar va fi gata când vom face saltul. Eu n-am nevoie de Perry.

Crick s-a întors către Jane, care se holba la mine.

– E rândul tău, Sagan. Hawking era omul tău. Dacă îl vrei pe Perry, îl poți avea.

– Nu îl vreau, a spus Jane privindu-mă țintă. Dar are dreptate, îmi lipsește un om.

– Bine, a spus Crick, antrenează-l.

Apoi, întorcându-se către mine.

– Dacă locotenent Sagan va considera că nu ești destul de bine pregătit, naveta te așteaptă. Ai înțeles?

– Am înțeles, domnule maior, am răspuns, privind-o țintă pe Jane.

– Bine, a spus el. Bun venit în Forțele Speciale, Perry. Ești primul adevărat-născut vreodată înrolat la noi. Încearcă să nu ratezi, altfel îți promit că Rraey vor fi cea mai mică problemă a ta.

Jane a intrat în camera mea fără să-mi ceară voie. O putea face în calitate de ofițer superior.

– Ce dracu' crezi că faci?

– Vă lipsește un om. Eu sunt un om. Fă o socoteală.

– Te-am adus pe vasul ăsta pentru că știam că altfel ai fi fost pus într-o navetă de asalt. Dacă te-ai fi întors la infanterie, te-ai fi aflat acum pe una din navele de atac. Dacă noi nu reușim să punem mâna pe stația de detecție a salturilor, știm foarte bine ce se va întâmpla cu

navele de atac și cu soldații lor. Te-am adus aici pentru că știam că este singura șansă de a te ține la adăpost, iar tu tocmai i-ai dat cu piciorul.

– Puteai să-i fi spus lui Crick că nu mă vrei. L-ai auzit, ar fi foarte mulțumit să mă înghesuie într-o navetă și să mă lase în derivă în spațiul Consu până s-ar îndura careva să mă recupereze. N-ai spus nimic, pentru că știi foarte bine cât de nebunesc este planul ăsta. Știi că vei avea nevoie de orice ajutor posibil. Eu, unul, habar nu aveam că voi nimeri sub comanda ta. Dacă n-ar fi reușit s-o repare pe Aquinas, puteam foarte bine să fiu repartizat la Dalton. Nici măcar nu știam că Hawking era omul tău până n-a spus-o Crick. Tot ce știu este că vreau ca planul ăsta să reușească și că aveți nevoie de orice om disponibil.

– De ce îți pasă? Nu este misiunea ta. Nu ești de-al nostru.

– Acum sunt, nu-i așa? Sunt pe nava asta. Mă aflu aici datorită ție. Și nu am unde să mă duc în altă parte. Mi-am pierdut compania, iar cei mai mulți dintre prietenii mei sunt morți. Iar pe de altă parte, după cum a spus unul dintre *voi*, suntem cu toții umani. La naiba, și eu am fost crescut într-un laborator, ca și tine. Mă rog, cel puțin corpul meu. Pot foarte bine să fiu unul dintre voi. Iar acum sunt.

Jane a izbucnit.

– Nu ai nici cea mai mică idee cum e să fii ca noi. Spuneai că vrei să afli despre mine. Ce parte să îți spun? Vrei să știi cum e să te trezești într-o zi cu capul plin de informații, de la cum să tai un porc până la cum să pilotezi o navă, dar să nu-ți știi numele? Sau dacă ai măcar un nume? Vrei să știi cum e să nu fi fost niciodată copil sau să nu fi văzut măcar vreodată unul până când nu nimerești pe o planetă carbonizată și te împiedici de trupul ars al unui bebeluș? Poate ai vrea să afli cum e prima dată când vorbim unui adevărat-născut și cum ne abținem să vă pocnim pentru că vorbiți prea lent, pentru că vă mișcați prea lent și mai ales pentru că gândiți atât de al dracului de lent, încât ne întrebăm de ce naiba v-au mai înrolat. Sau poate vrei să știi că fiecare soldat din Forțele Speciale visează să aibă un trecut. Știm că suntem precum monstrul lui Frankenstein. Știm că suntem asamblați din rămășițe de oameni morți. Ne privim în oglindă și știm că vedem pe altcineva și că noi existăm doar pentru

că ei nu mai există, și că sunt pierduți pentru totdeauna pentru noi. Și toți ne imaginăm persoanele care au fost. Ne imaginăm viețile lor, copiii lor, soții și soțiile și știm că nimic din toate astea nu va fi vreodată al nostru.

Jane și-a apropiat fața de a mea.

– Vrei să știi cum e să întâlnești soțul femeii care ai fost? Să vezi bucuria recunoașterii pe chipul lui, dar tu să n-o simți, oricât ți-ai dori-o? Să vezi cu câtă disperare își dorește să te strige pe un nume care nu este al tău? Să știi că atunci când te privește, el revede zeci de ani de viață despre care tu nu știi nimic. Să știi că a fost cu tine, că a fost în tine, că te-a ținut de mână când mureai, spunându-ți că te iubește. Să știi că nu te poate transforma într-un adevărat-născut, dar că îți poate da continuitate, o istorie, o idee despre cine ai fost, care să te facă să înțelegi cine ești. Îți poți imagina cum este să-ți dorești toate astea? Și să-ți dorești să le păstrezi pentru tine, în siguranță?

Mai aproape. Buzele aproape atingându-le pe ale mele, fără intenția unui sărut.

– Tu ai trăit cu mine de zece ori mai mult decât am trăit eu însămi cu mine. Tu ești păstrătorul sinelui meu. Nu-ți poți imagina ce înseamnă asta pentru mine. Pentru că nu ești *unul dintre noi.*

O priveam țintă. S-a depărtat.

– Tu nu ești ea, am zis. Mi-ai spus-o cu gura ta.

A explodat.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Am mințit. Eu *sunt* ea și o știi foarte bine. Dacă ar fi trăit, s-ar fi înrolat în FCA și i-ar fi folosit ADN-ul pentru a-i face un trup nou, exact cum l-au făcut pe al meu. E adevărat că eu am un rahat extraterestru amestecat în gene, dar nici tu nu mai ești în întregime uman, și nici ea n-ar fi fost. Partea umană din mine este aceeași care s-ar fi regăsit și în ea. Tot ce îmi lipsește este memoria. Tot ce îmi lipsește este fosta mea viață.

Jane s-a apropit din nou și mi-a cuprins fața în palme.

– Sunt Jane Sagan, știu asta. Ultimii șase ani sunt ai mei, și sunt reali.

Aceasta este viața mea. Dar sunt și Katherine Perry, în același timp. Îmi vreau acea viață înapoi. Singura modalitate de a o avea este prin tine. Trebuie să rămâi în viață, John. Fără tine, mă voi pierde iarăși.

I-am atins mâna.

– Ajută-mă să rămân în viață, Jane. Învață-mă tot ce știi, ca să pot duce la bun sfârșit misiunea asta. Arată-mi tot ce trebuie ca să pot ajuta plutonul tău să-și facă treaba. Ajută-mă ca să te pot ajuta, Jane. Ai dreptate, nu știu cum e să fii ca tine, să fiu unul dintre voi. Dar știu că nu vreau să plutesc în derivă într-o navetă, în vreme ce voi vă luptați și vă riscați viețile. Și eu am nevoie ca tu să rămâi în viață. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles.

I-am luat mâna și i-am sărutat-o.

Șaptesprezece

Asta-i partea cea mai ușoară – mi-a transmis Jane. *Apleacă-te în față, nu te împotrivi.*

Porțile ecluzei fuseseră deschise printr-o explozie urmată de o decompresie rapidă, toate acestea îmi aduceau aminte de experiența precedentă avută în preajma planetei Coral. Intenționam ca, la o ulterioară vizită aici, să nu mă mai las aruncat din cală în felul ăsta. Oricum, de data aceasta locul fusese eliberat de obiectele mobile și periculoase. Singurele obiecte din navă eram noi, soldații și echipajul, vârîți în costumele de plonjare în atmosferă, etanșe și masive. Tălpile ne fuseseră țintuite de podea cu ajutorul unor cleme electromagnetice. Acestea urmau să se deschidă imediat ce resturile porților aruncate în aer s-ar fi depărtat suficient ca să nu mai reprezinte un pericol, iar noi urmam să fim aspirați în spațiu.

Clemele s-au desfăcut. Era ca și cum un uriaș aspirator ne trăgea spre o gaură de șoareci din perete. O gaură mai mare, firește. M-am aplecat înainte, așa cum îmi recomandase Jane, și m-am trezit plutind în spațiu. Ceea ce era de bine, pentru că doream să dăm impresia unui contact neașteptat și violent cu vidul, asta în cazul în care Rraey ar fi supravegheat zona. Fusesem ejectat într-un mod brutal alături de ceilalți membri ai Forțelor Speciale și am avut câteva momente de amețeală și confuzie până când *afară* a devenit jos. Un jos aflat la două sute de kilometri sub noi, pe suprafața întunecată a planetei.

M-am răsucit involuntar, prins într-o mișcare de rotație, la timp ca să

văd pe *Sparrowhawk* explodând în patru locuri diferite și resturi incandescente țâșnind din trupul navei cuprins de flăcări. Niciun sunet, nicio undă de căldură, mulțumită vidului din jur. Dar imaginea resturilor cuprinse de flăcări compensa pe deplin lipsa celorlalte senzații. Am reușit să văd cum, aproape miraculos, *Sparrowhawk* a lansat câteva rachete spre un inamic nevăzut. Cineva încă mai era la bordul navei atunci când aceasta fusese lovită. La următoarea rotație am văzut nava noastră încasând încă o lovitură care a frânt-o în două. Oricine mai era pe *Sparrowhawk* era condamnat. Am nădăjduit ca rachetele trimise de el mai înainte să-și fi atins ținta.

Cădeam singur spre Coral. S-ar fi putut ca alți soldați să fi fost lângă mine, dar îmi era imposibil să-mi dau seama, costumele noastre nu reflectau lumina și ni se ordonase întreruperea comunicațiilor prin BrainPal până nu atingeam atmosfera. Abia când am zărit cum cineva a ocultat o stea, mi-am dat seama că nu sunt singur. Trebuie să fii discret atunci când ai de gând să invadezi o planetă, mai ales atunci când știi că inamicul este cu ochii pe tine. Priveam, în cădere, cum discul planetei crește tot mai mult și înghite stelele de pe margine.

BrainPal a piuit scurt. Urma activarea scutului termic. Am transmis confirmarea și din rucsacul atașat costumului a țâșnit un șuvoi de nanoroboți. Un câmp electromagnetic a fost generat imediat, iar nanoroboții, prinși în el, m-au izolat într-o sferă de un negru mat. Acum chiar mă prăbușeam într-un întuneric deplin. Slavă Domnului că nu aveam claustrofobie.

Scutul termic era cheia inserției pe orbită înaltă. Protecția împotriva căldurii generate de frecarea cu atmosfera se realiza în două moduri. În primul rând, sfera din nanoroboți era creată pe când soldatul încă se mai afla în vid. Prin urmare, transferul de căldură către soldat nu s-ar fi realizat decât dacă acesta ar fi atins pe interior suprafața scutului. Pentru a evita atingerea accidentală a scutului, același câmp electromagnetic care ținea laolaltă nanoroboții îl fixa destul de strâns pe soldat în centrul sferei. Nu era foarte confortabil, dar nu ar fi fost de preferat nici să arzi din cauza moleculelor de aer care se freacă de tine cu viteze uriașe.

Nanoroboții preluau căldura generată de frecarea cu aerul, foloseau

o parte din energia termică pentru stabilizarea câmpului electromagnetic, iar restul o disipau în jur. Sigur, în cele din urmă stratul exterior se prăjea. Fiecare nanorobot care ardea era înlocuit de altul, din straturile interioare ale scutului. În mod ideal, trebuie să ajungi la sol înainte ca scutul să se consume. Necesarul de nanoroboți, în cazul nostru, fusese calibrat pentru atmosfera planetei Coral, cu un mic surplus de rezervă. Dar asta nu mă liniștea prea mult.

Am început să simt o vibrație în momentul în care scutul a plonjat în straturile superioare ale atmosferei. Găoază mă avertiza, inutil, că începusem să traversăm o zonă de turbulențe. M-am răsucit în mica mea sferă, câmpul stabilizator atenua șocurile, dar trepidațiile erau cam puternice pentru gustul meu. Atunci când suprafața unei sfere în care te afli captiv îți poate transmite un puls termic de două mii de grade direct în carne, orice zgâlțâială, cât de măruntă, devine un motiv de îngrijorare.

Dacă cineva de la suprafața planetei ar fi privit cerul, ar fi zărit sute de meteoriți brăzdând bolta. Orice suspiciune legată de acești meteoriți ar fi fost înăbușită de gândul că, de fapt, cel mai probabil aceștia provin din resturile navei care tocmai fusese distrusă, undeva sus. La câteva sute de mii de picioare înălțime, un soldat care cade arată la fel cu un fragment de navă care se prăbușește.

Rezistența straturilor joase ale atmosferei și-a făcut datoria, frânând continuu sfera. La câteva secunde după ce căldura a fost disipată complet, sfera a colapsat, iar eu am trecut prin ea precum un pui care iese din găoace. Nu mai vedeam un zid negru de nanoroboți, ci o lume întunecată, luminată pe alocuri de bancurile de alge bioluminescente. Fosforescența algelor marca precis conturul șerpuit al recifelor de corali. Se mai zăreau și luminile puternice ale bazelor Rraey sau ale fostelor așezări umane.

Activați BrainPal – am auzit vocea maiorului Crick și am rămas surprins. Îmi imaginasem că fusese doborât odată cu *Sparrowhawk*.

Comandații de plutoane, identificați-vă. Soldați, adunarea după comandanții de pluton.

Cam la un kilometru spre vest și la câteva sute de metri deasupra,

Jane s-a transformat într-o luminiță în câmpul meu vizual. Nu se pictase cu vopsea neon, ar fi fost o cale sigură să fie ucisă de inamicii de la sol. Era doar un marcaj generat de BrainPal. În jurul meu, tot mai mulți soldați începeau să strălucească. Mi-am zărit noii colegi de pluton. Ne-am răsucit în aer și am început să plutim unii spre alții. Pe măsură ce ne deplasam prin aer, peste imaginea solului planetei s-a suprapus o rețea topometrică pe care străluceau câteva mănunchiuri de puncte: stația de urmărire și zonele adiacente.

Jane începuse să-și adune soldații în formație. Din momentul în care intrasem în plutonul lor, soldații renunțaseră la amabilitatea de a-mi vorbi, trecând la modul lor obișnuit de comunicare prin BrainPal. Dacă intenționam să lupt alături de ei, trebuia să o fac după regulile lor. Din punctul de vedere al comunicațiilor, ultimele trei zile fuseseră o ceață totală. Când Jane îmi spusese că adevărații-născuți comunică la viteze mai mici decât ei, îmi fusese greu să înțeleg ce înseamnă asta. După care am aflat. Soldații din Forțele Speciale își transmiteau mesaje mai repede decât puteam eu clipi. O conversație între ei se termina înainte ca eu să înțeleg prima propoziție. Dar cel mai amețitor lucru era că ei nu se limitau doar la mesaje textuale sau verbale. Foloseau capacitatea lui BrainPal de a transmite emoțiile pentru a nuanța mesajele, așa cum un om obișnuit recurge la semnele de punctuație.

Cineva spunea un banc, toți ceilalți râdeau, iar eu simțeam ca și cum puzderie de hohote de râs îmi sfredeleau creierul ca niște alice minuscule. Îmi dădea dureri de cap.

Dar era un mod mult mai eficient de comunicare. Jane a marcat obiectivele noastre și ne-a desfășurat înaintea ochilor strategia, de zece ori mai repede decât s-ar fi întâmplat la trupele obișnuite. Un bonus valoros pentru cineva care poate începe să le dea ordine soldaților în vreme ce aceștia se prăbușesc spre suprafața planetei. Uimitor, dar am reușit să prind ordinele aproape la fel de rapid pe cât Jane le-a lansat spre noi. Secretul consta în a nu te împotrivi fluxului informațional și în a renunța să-l organizezi în maniera comună, adică în fragmente de propoziții și cuvinte. Acceptă faptul că bei apă direct dintr-un hidrant de incendiu și fă gura maaaare. Îmi era de folos și faptul că nu prea trebuia să vorbesc, la rândul meu.

Stația de urmărire era localizată pe o înălțime, în imediata vecinătate a unei foste așezări umane, acum ocupată de Rraey. Fosta colonie era situată în lungul unei văi care se termina la poalele stației. Inițial, în vârful colinei se aflase centrul de comandă al așezării și câteva anexe. Rraey deciseseră că este în avantajul lor să profite de sursele de energie ale centrului de comandă, precum și de infrastructura acestuia, adică de echipamentele de calcul și de comunicații. Rraey instalaseră câteva puncte de apărare în jurul stației și al fostului centru de comandă, dar imaginile primite în timp real (furnizate de unul dintre membrii echipei lui Crick, care își fixase practic un satelit de spionaj pe piept) ne-au arătat că erau slab înarmate, iar efectivele apărătorilor erau reduse. Rraey erau încrezători că tehnologia de detecție tahionică, precum și navele lor de pe orbită sunt suficiente ca să respingă orice amenințare.

Celelalte plutoane aveau drept misiune să preia centrul de comandă, să localizeze și să asigure echipamentele care prelucrau informațiile provenite de la sateliți și care dirijau apoi navele de luptă de pe orbită. Plutonul nostru avea ca sarcină să captureze turnul de transmisiuni. Dacă instalațiile de transmisiuni se dovedeau a fi alcătuite din echipamente Consu, nu trebuia decât să scoatem din funcțiune turnul și să-l apărăm de contraatacurile inevitabile ale inamicilor. Dacă turnul era doar un produs al tehnologiei Rraey, îl aruncam în aer și atât.

În oricare dintre variante, navele Rraey ar fi zburat la întâmplare, fără să știe din ce direcție ar fi sosit atacul nostru. Turnul era amplasat la o oarecare distanță de centrul de comandă și părea mult mai bine apărat decât restul zonei, dar aveam planuri de a elimina apărarea lor chiar înainte de a atinge solul.

Selectați țintele – a ordonat Jane.

Imediat BrainPal ne-a transfocat imaginea țintelor noastre. Soldații Rraey și mașinăriile lor străluceau în infraroșu. Știindu-se în siguranță, nu aveau niciun fel de camuflaj termic. Țintele au fost distribuite pe plutoane, grupe și apoi la nivel individual. Pe cât posibil trebuiau loviți doar soldații, iar sistemele defensive cruțate. Nu armele ucid, ci extratereștrii din spatele lor. Odată țintele selectate, ne-am risipit planând. Trebuia să așteptăm să ajungem la un kilometru deasupra.

Un kilometru – o mie de metri deasupra, ultimii nanoroboți disponibili s-au aranjat într-o parapantă, reducând brusc viteza de coborâre. Aripa de care atârnam era camuflată optic și termic și ne permitea să manevrăm destul de precis, astfel încât să nu ne izbim unii de alții prin aer. Doar cineva care ar fi știut că venim ar fi putut să ne vadă.

Asupra țintelor, foc – a ordonat maiorul Crick.

Și liniștea coborârii noastre s-a sfârșit în rafalele armelor noastre. Soldații Rraey, loviți prin surprindere, au fost sfârtecați de explozii. Cei mai ageri au mai avut timp doar să vadă urgia care îi lovea, după care au împărtășit aceeași soartă. Eu luasem la ochi trei soldați Rraey poziționați chiar lângă turn. Pe primii doi i-am doborât fără să aibă timp să-și ridice privirile. Al treilea a apucat să-și înhațe arma și să o îndrepte spre întunericul din jurul lui. Își imagina că sunt undeva în fața lui, nu deasupra. L-am ciuruit înainte ca să-și dea seama de eroare. În cinci secunde, toți soldații Rraey care erau în raza noastră vizuală fuseseră doborâți. Încă eram la câteva sute de metri înălțime.

S-au aprins câteva reflectoare care au risipit întunericul, dar aproape imediat ce au prins viață au fost sparte de tirul nostru. Apoi am început să lansăm rachete spre intrările în clădiri sau adăposturi, forțându-i pe Rraey să rămână cuminți înăuntru. Inamicii care apucaseră să iasă din centrul de comandă au deschis focul asupra noastră, ghidându-se după urmele lăsate de rachete, dar tirul lor era imprecis. I-am doborât cu ușurință și pe aceștia.

Am identificat un loc de aterizare chiar lângă turnul de comunicații și i-am dat instrucțiuni lui Găoază ca să calculeze o traiectorie evazivă. Imediat ce am pus picioarele pe pământ, doi soldați Rraey au țâșnit prin ușa barăcii de lângă turn, trăgând dezordonat înspre mine, în vreme ce alergau către centrul de comandă. Pe unul l-am nimerit în picior, a căzut la sol zbierând ascuțit. Celălalt a încetat să mai tragă și a luat-o la goană pe picioroangele-i ca de pasăre. Am semnalizat lui Găoază să mă elibereze de parapantă. Imediat ce filamentele electrostatice au fost tăiate, nanoroboții care alcătuiau parapanta s-au prefăcut într-un nor de praf. Am căzut, m-am rostogolit și l-am ochit pe soldatul Rraey care alerga. Nu căuta să se adăpostească, nu-și schimba direcția brusc, o ținea șnur către centrul

de comandă. L-am doborât cu un singur foc. Celălalt Rraey a continuat să zbiere până când urletul lui s-a topit într-un bufnet sec. M-am întors și am zărit-o pe Jane în spatele meu, cu arma încă ațintită spre soldatul doborât.

Vino cu mine – mi-a transmis, arătându-mi baraca. Pe când ne apropiam, alți doi Rraey au dat buzna afară, în vreme ce un al treilea a deschis focul din interior. Jane s-a trântit la pământ ripostând, iar eu am fugit după ceilalți doi. Aceștia se deplasau în zigzag, am reușit să-l dobor pe unul dintre ei, dar celălalt mi-a scăpat sărind în spatele unui taluz de pământ. Între timp, Jane, plictisită să tot schimbe focuri cu soldatul din baracă, a lansat o grenadă spre ușa acesteia. S-a auzit un urlet înfundat urmat de un bubuit puternic și de bucăți mari din Rraey zburând prin ușă.

Am intrat în baracă. Era plină cu resturi din soldatul spulberat de Jane, dar și de o mulțime de echipament electronic. Scanarea cu BrainPal ne-a confirmat că era vorba despre echipamente de comunicații de tehnologie Rraey. Ajunsesem în centrul operațional al turnului. Ne-am dat înapoi și am lansat în interior câteva grenade. Au făcut ravagii înăuntru. Turnul era scos din funcțiune. Dar mai aveam de rezolvat echipamentul de transmisiuni instalat în vârful turnului.

Jane a cerut o situație de la ceilalți comandați de grupă. Totul era sub control, nu aveam decât puțini răniți și niciun mort. Și celelalte faze ale atacului au decurs bine, rezistența cea mai îndârjită fiind în zona centrului de comandă. Soldații noștri trebuiau să cucerească fiecare încăpere în parte, trăgând în stânga și în dreapta. Jane a trimis două grupe ca întărire, apoi a desemnat o altă grupă să păzească echipamentul capturat și accesul la turn, iar alte două grupe să asigure zona în care ne aflam.

Iar tu – mi-a transmis întorcându-se spre mine și arătând turnul cu degetul – *urcă-te acolo și spune-mi pe ce am pus mâna.*

M-am uitat la turn: o antenă radio obișnuită, 150 de metri înălțime și nimic altceva în afară de schela metalică din vârf. Era cel mai impresionant lucru pe care îl văzusem la Rraey până atunci. Turnul nu fusese acolo înainte de venirea lor, prin urmare am dedus că l-au instalat foarte repede după ce au cucerit planeta. E drept că era doar

o antenă radio, dar să ridici asemenea chestie în doar câteva zile, era ceva. Turnul avea pe laturi o rețea de scoabe care alcătuiau o scară până în vârf. Rraey aveau cam aceeași greutate cu oamenii, așa că le puteam folosi fără probleme. M-am urcat.

Sus, în vârf, vântul bătea cu putere. Pe schelă se găseau ancorate o mulțime de aparate și de instalații de transmisiuni. Le-am scanat cu BrainPal. Erau tot cu tehnologie Rraey. Orice informație transmiteau, aceasta fusese procesată jos, în centrul de comandă. Am sperat atunci ca restul oamenilor noștri să fi pus mâna pe instalațiile de acolo intacte.

Am transmis către Jane ceea ce constatasem. M-a informat sec că pe cât de repede mă dădeam jos, pe atât creșteau șansele mele de a scăpa întreg. N-am așteptat să-mi spună de două ori. Imediat ce am ajuns pe sol, câteva rachete au lovit instalațiile din vârf. Cablurile de ancorare au plesnit, unul câte unul, cu un pocnet metalic care garanta un somn de veci liniștit oricui s-ar fi aflat în preajma lor. Întregul turn s-a balansat. Jane a ordonat o salvă la baza turnului și, după ce rachetele au lovit-o, antena s-a prăbușit cu un scrâșnet prelung.

Zgomotul de luptă dinspre centrul de comandă încetase, se mai auzeau doar câteva vaiete ale soldaților Rraey răniți. Am cerut afișarea timpului. Trecuseră nouăzeci de minute de când plecasem de pe *Sparrowhawk*.

– Habar nu aveau că venim, i-am spus lui Jane și am fost surprins de sunetul vocii mele.

M-a privit și a dat din cap, apoi s-a uitat spre rămășițele turnului.

– Așa-i, habar nu aveau. Asta a fost vestea cea bună. Vestea cea rea este că acum știu că suntem aici. Până acum a fost ușor. Greul abia începe.

S-a întors cu spatele la mine și a început să împrăștie ordine în stânga și în dreapta. Ne așteptam la un contraatac. Unul masiv.

– Vrei să fii om din nou? mă întrebase Jane cu o seară înainte de a porni în misiune.

Ne aflam în sala de mese.

– Din nou? am întrebat-o zâmbind.

– Știi ce vreau să spun. Înapoi, într-un corp adevărat, obișnuit, fără adaosuri artificiale.

– Sigur că da. Am optzeci și ceva de ani înaintea mea... Presupunând că voi fi în viață la sfârșitul serviciului, am de gând să mă retrag într-o colonie.

– Vreau să spun, să fii iarăși slab și lent, a precizat ea cu delicatețea celor din Forțele Speciale.

– Nu este chiar *atât* de rău. Sunt destule lucruri care pot compensa asta. De exemplu, copiii. Sau posibilitatea de a întâlni alți oameni și să nu trebuiască să-i ucizi pentru că sunt inamici.

– Vei îmbătrâni iarăși, apoi vei muri.

– Cred că așa se va întâmpla. Asta li se întâmplă oamenilor. Acesta – am ridicat brațul în aer – nu este ceva obișnuit, după cum bine știi. Și, cum moartea poate veni, oricum, în anii de serviciu în FCA, am șanse mai mari să crăp înainte de a fi colonist. Statistic vorbind, cele mai mari șanse de supraviețuire le are un colonist.

– Încă nu ești mort, a observat ea.

– Se pare că unii sunt pe urmele mele... Dar tu? Ai planuri de ieșire la pensie sau de colonizare?

– Forțele Speciale nu se pensionează.

– Vrei să spui că nu aveți voie?

– Ba ni se permite. Contractul nostru este de maximum zece ani, ca și la voi, doar că noi trebuie să fim în serviciu pe toată durata contractului. Pur și simplu nu ne pensionăm.

– De ce nu?

– Nu avem nicio altă experiență de a fi altceva decât ceea ce suntem acum. Ne naștem, ne luptăm. Atât. Asta-i tot ceea ce facem. Suntem buni în ceea ce facem.

– Nu v-ați dorit niciodată să nu mai luptați?

– Pentru ce?

– Păi... dintr-un motiv foarte simplu: s-ar reduce dramatic posibilitatea unei morți violente. Sau din alt motiv: ați avea șansa să vă trăiți acele vieți la care ați visat. Să vă creați un trecut. Noi, soldații obișnuiți din FCA avem un trecut, trăit înainte de această viață. Voi l-ați putea avea după ea.

– N-aș ști ce să fac cu mine.

– Bun venit printre oameni! Deci tu spui că nimeni din Forțele Speciale nu a fost lăsat la vatră? Niciodată?

– Știu unul sau doi, dar nu mai mulți.

– Ce s-a întâmplat cu ei? Unde s-au dus?

– Nu sunt sigură, a răspuns ea, în doi peri, apoi a schimbat vorba: Mâine vreau să stai pe lângă mine.

– Am înțeles.

– Ești încă prea lent. Nu vreau să-i încurci pe ceilalți.

– Mulțumesc.

– Îmi pare rău. Îmi dau seama că n-am fost prea delicată. Dar trebuie să-mi conduc soldații. Știi care e punctul meu de vedere. Eu mi-am asumat riscul de a te avea în grijă. Dar pe ceilalți nu trebuie să-i afecteze.

– Știu, nu sunt supărat. Și nu-ți face griji. O să fiu cu băgare de seamă. Pentru că am de gând să mă pensionez cândva. Iar pentru asta trebuie să mai rămân în viață ceva vreme.

– E bine că ești motivat.

– Așa e. Ar trebui să te gândești și tu la pensionare. După cum spuneam, e bine să ai un motiv pentru care să rămâi în viață.

– Eu nu vreau să mor. Cred că e și ăsta un motiv destul de bun.

– Când mă voi fi pensionat îți voi trimite o carte poștală, de pe unde m-oi afla, poate te răzgândești. Să vii la mine. Putem trăi la o fermă. Ne tragem niște găini. Punem porumb.

Jane bufni.

– Tu nu vorbești serios.

– Ba da, am spus și mi-am dat seama că vorbisem foarte serios.

Jane a tăcut pentru o clipă. Apoi:

– Nu-mi place viața la țară.

– De unde știi? N-ai trăit niciodată la țară.

– Lui Kathy îi plăcea?

– Nicidecum. Ea abia de reușea să aibă grijă de grădinița din fața casei.

– Acum mă înțelegi. O moștenesc în privința asta.

– Mai gândește-te, totuși.

– Poate că am să mă gândesc.

Unde dracu' mi-oi fi pus încărcătorul – a transmis Jane, apoi au lovit rachetele. M-am aruncat la pământ. Pietre căzeau în ploaie, izvorând din locul unde fusese poziția lui Jane. Am ridicat privirea și i-am văzut mâna tresărind spasmodic. Am pornit să urc spre ea, dar am fost dat înapoi de o puzderie de gloanțe. M-am rostogolit înapoi și m-am adăpostit în spatele stâncii care-mi asigurase poziția.

Am privit în jos, spre trupa de Rraey care ne luase prin surprindere. Doi se deplasau cu precauție spre vârful dealului pe care ne aflam, iar un treilea ajuta pe altul să încarce o nouă rachetă. Nu aveam niciun dubiu asupra țintei lor. Am aruncat o grenadă către cei ce urcau și i-am auzit agitându-se să se adăpostească. Pe când exploda grenada, am ieșit fără grijă și am tras înspre cel cu racheta. A căzut cu o bufnitură, dar cu ultima suflare a tras. Jetul i-a ars fața tovarășului său, care a scos un strigăt și a căzut, acoperindu-și ochii. L-am împușcat în cap. Racheta s-a înălțat și s-a depărtat, la distanță de mine. Nu m-am obosit să urmăresc unde aterizează.

Cei doi Rraey care urcaseră spre mine au început să dea înapoi. Am lansat o altă grenadă în direcția lor pentru a-i ține ocupați și m-am grăbit spre Jane. Grenada a poposit chiar la picioarele unuia dintre ei și l-a lăsat fără ele. Celălalt s-a aruncat la pământ. Am aruncat o altă grenadă spre el. Nu a evitat-o destul de repede.

Am îngenuncheat lângă Jane, care tresărea în continuare, și am văzut bucata de piatră care i se înfipsese în cap. SmartBlood se coagula rapid, dar pârâiașe se scurgeau pe lângă rană. I-am vorbit, dar nu mi-a răspuns. I-am accesat BrainPal și am receptat clipiri dezordonate, emoționale, de șoc și de durere. Ochii priveau fără să vadă. Era pe moarte. I-am luat mâna și am încercat să-mi stăpânesc senzația de amețeală și de déjà-vu.

Contraatacul începuse în zori, la scurtă vreme după ce luasem stația, și s-a dovedit a fi mai mult decât puternic, era de-a dreptul feroce. Rraey, înțelegând că le fusese luată protecția, au lovit cu putere pentru a-și recăpăta stația. Atacul lor era dezordonat, trădând graba și lipsa de planificare, dar era deosebit de înverșunat. Nave peste nave apăreau întruna la orizont, aducând în luptă tot mai multe trupe Rraey.

Soldații Forțelor Speciale își folosiseră stilul amestecat de tactică și nebunie pentru a întâmpina primele nave pe măsură ce aterizau, aruncând cu rachete și grenade în ecluze imediat ce acestea își deschideau porțile. Rraey au trimis și mai multe nave și au reușit să-și debarce trupele fără a mai fi aruncate în aer din prima clipă. În vreme ce majoritatea trupelor noastre apăra centrul de comandă și premiul Consu pe care acesta îl ascundea, plutonul nostru se deplasase la periferie, sâcâindu-i pe Rraey și făcându-le înaintarea

dificilă. Ăsta este motivul pentru care eu și Jane ne aflam în stâncăria aia, la câteva sute de metri de centrul de comandă.

Imediat sub poziția noastră, un alt grup de Rraey a început să urce. Venise vremea să ne mișcăm. Am lansat două rachete către Rraey pentru a-i încetini, apoi am luat-o pe Jane și am aruncat-o pe umăr. Jane a gemut, dar n-aveam timp să mă îngrijorez pentru ea. Am observat un bolovan după care ne ascunsesem pe la venire încoace și am luat-o la fugă spre el. În spatele meu, Rraey au început să tragă. Gloanțele mușcau pământul în jurul meu. O bucată de piatră mi-a lovit fața. M-am ascuns după bolovan, am pus-o pe Jane jos și am aruncat o grenadă înspre grupul de Rraey. Pe când exploda, am părăsit ascunzătoarea și m-am repezit către ei cu salturi mari. Rraey au început să scoată strigăte confuze – nu știau cum să procedeze cu umanul care se lansase direct spre ei. Mi-am comutat MF-ul pe foc automat și i-am împușcat de aproape, fără a le lăsa timp să se organizeze. M-am grăbit înapoi la Jane și i-am accesat BrainPal. Era încă acolo. Era încă în viață.

Următoarea etapă a călătoriei noastre urma să fie dificilă. Erau vreo sută de metri de spațiu deschis între locul în care ne aflam și micul hambar la care aș fi vrut să ajung. Liniile infanteriei Rraey mărgineau câmpul. O navă Rraey se îndrepta în aceeași direcție ca și mine, căutând la sol umani pe care să-i ucidă. Am accesat Găoază pentru a afla poziția soldaților lui Jane și am găsit trei în apropierea mea, doi în partea mea de câmp, la vreo treizeci de metri, iar celălalt în partea opusă. Le-am ordonat să vină la mine, am apucat-o pe Jane și m-am lansat către hambar.

Aerul a erupt în împușcături. Gloanțele se îngropau în sol în urma și înaintea pașilor mei, aruncându-mi în față bucăți de iarbă și pământ. Am încasat un glonț în șoldul stâng. Jumătatea inferioară a corpului s-a răsucit involuntar, răspunzând durerii atroce. Asta urma să lase o cicatrice frumoasă. Am reușit să-mi coordonez pașii și am continuat să alerg. În urma mea auzeam bubuitul sonor al rachetelor care loveau pozițiile Rraey. Sosise *cavaleria*.

Nava Rraey s-a poziționat pentru a trage în mine, apoi și-a schimbat cursul pentru a evita o rachetă trasă de ai noștri. A reușit, dar n-a avut noroc cu următoarele două rachete trase din direcția opusă. Prima i-a distrus motorul, iar a doua parbrizul. Nava a început să

cadă, dar a rămas în aer destulă vreme pentru a primi sărutul final al unei rachete care a intrat prin parbrizul spart și a explodat în cabina pilotului. Nava s-a prăbușit cu un zgomot asurzitor chiar în momentul în care ajungeam la hambar. În spatele meu, trupa de Rraey care mă urmărise și-a îndreptat atenția către soldații lui Jane, care îi pricinuiau mult mai multe necazuri decât mine. Am deschis ușa și am intrat cu Jane înăuntru.

Profitând de calmul relativ, am reevaluat semnele vitale ale lui Jane. Rana din cap era complet acoperită de SmartBlood. Îmi era imposibil să văd cât era de întinsă sau cât de adânc îi pătrunseseră fragmentele de rocă în creier. Pulsul era puternic, dar respirația era superficială și neregulată. Aici putea fi de ajutor capacitatea SmartBlood de a transporta un surplus de oxigen. Nu mai eram așa de sigur că va muri, dar nici nu știam cum să o ajut de unul singur.

Am accesat Găoază, căutând soluții, și mi-a furnizat una: centrul de comandă avea în dotare o mică infirmerie, modestă, dar care dispunea de o cuvă de stază portabilă. Asta ar fi ținut-o pe Jane într-o stare stabilă până ce ar fi ajuns pe una dintre nave și apoi pe Phoenix. Mi-am amintit cum Jane și oamenii săi mă îndesaseră într-o astfel de cuvă de stază după prima mea călătorie pe Coral. Venise vremea să fac același lucru pentru ea.

O serie de gloanțe au șuierat printr-o fereastră, pe deasupra mea. Cineva pesemne își amintise că eram înăuntru. Era timpul s-o iau din loc. Mi-am planificat următoarele mișcări, până la tranșeea aflată la vreo cincizeci de metri în față, săpată de Rraey, dar ocupată acum de Forțele Speciale. Le-am transmis că vin. Au oprit focul cât am alergat șchiopătând către ei. Acum mă aflam iarăși în spatele liniilor Forțelor Speciale. Restul călătoriei către centrul de comandă s-a desfășurat fără incidente.

Am ajuns chiar în momentul în care Rraey începuseră să bombardeze centrul cu obuze. Se pare că nu mai erau interesați în recuperarea stației. Acum aveau de gând să o distrugă. Am privit spre cer. Cu toată strălucirea cerului dimineții, puteam zări sclipiri metalice punctând albastrul. Sosise flota Colonială.

N-avea să dureze mult până ce Rraey vor fi distrus centrul de comandă și stația deopotrivă. N-aveam mult timp la dispoziție. M-

am năpustit în clădire, fugind spre infirmerie, în vreme ce toți ceilalți se năpusteau afară.

În infirmeria centrului de comandă se găsea ceva mare și complicat. Era sistemul Consu de detecție a salturilor. Dumnezeu știe de ce Rraey îl puseseră tocmai aici. Dar iată-l... Drept urmare, infirmeria era singura încăpere din tot centrul care nu fusese încă atinsă de gloanțe. Forțele Speciale aveau ordin să preia sistemul, întreg și nevătămat. Oamenii noștri îi atacaseră pe acei Rraey care se aflau în această cameră doar cu grenade și cuțite. Rraey înjunghiați zăceau și acum împrăștiați pe podea.

Sistemul de detecție bâzâia, parcă mulțumit, plat și fără o formă distinctivă, lipit de un perete. Singurele periferice vizibile erau un monitor și un terminal pentru o unitate de memorie Rraey, aflate alături, pe o măsuță de spital. Sistemul de detecție nu avea habar că în câteva minute urma să se transforme într-un morman de fiare contorsionate și de fire încâlcite, mulțumită următorului obuz tras de Rraey. Toată străduania noastră de a proteja drăcia asta urma să se ducă pe apa sâmbetei.

Centrul de comandă s-a cutremurat. Am încetat să mă gândesc la sistemul de detecție și am plasat-o pe Jane cu blândețe pe un pat din infirmerie, apoi am pornit să caut cuva de stază. Am găsit-o într-o debara alăturată. Arăta ca un scaun cu rotile încastrat într-o jumătate de cilindru făcut din plastic. Pe un raft am găsit două surse de energie portabile. Am conectat una dintre ele la cuvă și i-am verificat afișajul. Urma să țină două ore. Am luat-o și pe cealaltă. Ca să fiu sigur.

Am dus cuva lângă Jane. Un alt obuz a lovit, clădirea s-a zguduit puternic, iar curentul a căzut. Lovitura m-a dezechilibrat, am alunecat pe lețul unui Rraey și am căzut, lovindu-mă cu capul de perete. O flacără de lumină mi-a țâșnit în fața ochilor, apoi o durere puternică mi-a pulsat în tot corpul. Am blestemat, încercând să mă ridic. Dintr-o rană la tâmplă, SmartBlood mi se scurgea pe față.

Lumina a pâlpâit vreme de câteva secunde, iar între clipiri Jane mi-a transmis o cascadă de informație emoțională atât de intensă, încât a trebuit să mă sprijin de perete. Jane se trezise, era conștientă, iar în cele câteva secunde am văzut totul din punctul ei de vedere. Mai era

o persoană în aceeași cameră cu ea, o persoană care îi semăna, ale cărei mâini îi cuprinseseră fața, zâmbindu-i. Un pâlpâit și ea arăta așa cum o văzusem ultima oară. Lumina a clipit din nou, becurile s-au aprins, iar halucinația a dispărut.

Jane a tresărit. M-am dus lângă ea. Avea ochii deschiși și mă privea țintă. I-am accesat BrainPal – era conștientă, dar o pierdeam.

– Hei, i-am spus încetișor, și am prins-o de mână. Jane, ai fost rănită. Ești bine acum, dar trebuie să te pun în cuva asta de stază până ajungem la un spital. M-ai salvat o dată, ți-amintești? Deci după asta vom fi chit. Rezistă, te rog.

Jane mi-a strâns mâna, ușor, pentru a mă face atent.

– Am văzut-o, a șoptit. Am văzut-o pe Kathy. Mi-a vorbit.

– Ce ți-a spus?

– Mi-a spus, a început Jane, a privit într-o parte, apoi s-a întors iarăși spre mine. Mi-a spus că ar trebui să trăiesc la țară cu tine.

– Și tu ce i-ai răspuns?

– Am zis că bine.

– Bine, atunci.

– Bine, a mai spus Jane, pierzându-și din nou cunoștința.

BrainPal îmi transmitea o activitate cerebrală dezordonată. Am luat-o în brațe și am pus-o ușurel în cuva de stază. Am sărutat-o și am pornit camera. Aceasta s-a închis și a început să zumzăie. Indicii neurali și fiziologici ai lui Jane au slăbit puternic. Era gata. Am pornit cu camera spre ieșire, atent ca roțile să nu calce pe trupul celui de care mă împiedicasem mai devreme, când am prins cu coada ochiului modulul de memorie care îi ieșea din buzunarul de la piept.

Clădirea s-a clătint sub o nouă lovitură. În mod irațional, am luat modulul de memorie și l-am înfipt în terminalul de acces. Monitorul s-a trezit la viață și a afișat o listă de fișiere cu denumiri Rraey. Am

deschis unul la întâmplare. Era o schemă. L-am închis și am deschis altul. Tot o schemă. M-am întors la lista de început și m-am uitat la interfața grafică, să văd dacă există o categorie de acces de nivel superior. Exista. Am intrat și l-am pus pe Găoază să-mi traducă.

Era manualul de operare a sistemului Consu de detecție tahionică. Scheme, instrucțiuni de operare, setări tehnice, proceduri de depanare. Toate erau acolo. Era cel mai bun cadou, doar dacă n-aș fi reușit să iau stația însăși.

Următorul obuz a demolat o parte din clădire, m-a aruncat pe jos și a împrăștiat o ploaie de șrapnel în toată infirmeria. O bucată s-a înfipt în monitor, alta în mașinărie. Sistemul s-a oprit din bâzâit și a început să scoată sunete de agonie. Am înșfăcat modulul de memorie, l-am smuls din terminal, am apucat cuva de stază și am șters-o. Mă găseam la distanță sigură când obuzul final a nimerit în plin, făcând clădirea să se prăbușească.

În fața noastră, Rraey se retrăgeau, stația de detecție nu îi mai interesa. Deasupra capetelor, zeci de puncte întunecate semnalau navete pline cu soldați FCA nerăbdători să preia controlul asupra planetei. Eram bucuros să-l predau. Eram dornic să scap de pe pietroiul ăla cât mai repede.

În apropiere, maiorul Crick tocmai vorbea ceva cu câțiva dintre oamenii săi. Când m-a văzut, a venit către mine. Am împins camera de stază spre el. A privit înăuntru, apoi la mine.

– Mi-au spus că ai fugit vreun kilometru cu ea în spinare și că apoi ai intrat în centrul de comandă exact când a început bombardamentul Rraey. Parcă-mi aduc aminte că ziceai că noi suntem nebuni.

– Nu sunt nebun, domnule. Doar că am o înțelegere proprie a ceea ce înseamnă risc acceptabil.

– Cum se simte? a întrebat Crick arătând spre Jane.

– E stabilă, dar are o rană gravă la cap. Trebuie să o ducem într-un spital cât mai repede.

Crick dădu din cap spre o navetă care tocmai ateriza.

– Iată primul transport. Voi doi veți fi în el.

– Mulțumesc, domnule.

– Eu îți mulțumesc, Perry. Sagan este unul dintre cei mai buni ofițeri pe care îi am. Îți sunt recunoscător că ai salvat-o. Dacă ai fi reușit să salvezi și afurisitul de sistem de detecție, m-ai fi făcut fericit. Așa, toată strădania noastră de a proteja drăcia aia a fost în zadar.

– Apropo de asta, domnule, am ceva care vi s-ar putea părea interesant.

I-am întins modulul de memorie. Crick s-a holbat la el, apoi s-a întors încruntat către mine.

– Nimănui nu-i plac oamenii care reușesc în toate, căpitane.

– Nu, domnule, cred că nu, dar să știți că eu sunt doar locotenent.

– Mai vedem noi, mi-a spus.

Jane a luat prima navetă. Eu am mai fost reținut la sol pentru o vreme.

Optsprezece

M-au făcut căpitan, iar pe Jane n-am mai văzut-o niciodată.

Cel mai dramatic dintre acestea două a fost să ajung căpitan. Faptul că am cărat-o în spate câteva sute de metri în câmp deschis și că am pus-o într-o cuvă de stază, pe când se trăgea asupra noastră, ar fi fost destul pentru a-mi aduce o citare pe ordinea de zi. Faptul că am adus și schemele tehnice ale sistemul de detecție Consu, părea deja cam mult, după cum spusese și maiorul Crick. Dar asta este. În urma celei de-A Doua Bătălii pentru Coral am mai căpătat vreo două medalii și promovarea asta rapidă. Dacă a fost vreunul care să observe că avansasem de la caporal la căpitan în mai puțin de o lună, a ținut-o pentru el. Nici eu n-am comentat. Câteva luni după aceea, toți pe care îi întâlneam îmi făceau cinste cu una mică. Bineînțeles, în FCA băutura e gratuită. Dar gestul contează.

Manualul tehnic Consu a fost trimis direct către Divizia de Cercetare Militară. Harry mi-a spus mai târziu că traducerea ar fi fost la fel de dificilă ca descifrarea scrisului de mână al lui Dumnezeu. Rraey știau să folosească sistemul, dar nu aveau nici cea mai mică idee despre cum funcționează. Chiar și dacă ar fi avut întreaga schemă, e dificil de crezut că ar fi putut să-i dea de cap. Nu dispuneau de capacitatea de construcție necesară. Știam asta pentru că nici măcar noi nu dispuneam de capacitatea de construcție necesară. Teoria care stătea la baza dispozitivului deschidea noi ramuri în fizică și a determinat coloniile să revizuiască întreaga tehnologie de salt.

Harry a fost numit în echipa desemnată să extragă noi aplicații

practice din tehnologia asta. Era încântat de noua sa muncă. Jesse se plângea însă că devenise imposibil de suportat în viața de zi cu zi. Vechea zicală, dragă lui Harry, care spunea că „nu dispui de cunoștințele matematice necesare“ devenise un truism, pentru că nimeni nu avea cunoștințele necesare. Oricum, a devenit clar că era bine să stăm în banca noastră și să nu-i călcăm pe Consu pe bătături.

La câteva luni după A Doua Bătălie pentru Coral s-a zvonit că Rraey s-au întors în spațiul Consu, cerșind iarăși tehnologie. Consu au răspuns făcându-le nava să implodeze și trimițând-o în cea mai apropiată gaură neagră. Mi s-a părut, iarăși, o reacție exagerată. Dar oricum era doar un zvon.

După Coral, FCA mi-au dat o serie de însărcinări foarte plăcute, prima dintre ele fiind să fac un tur de onoare al coloniilor, în calitate de proaspăt erou, și să le explic cum Forțele Coloniale de Apărare Luptă Pentru Voi Toți! Urma să iau parte la niște parade militare și să fac pe arbitrul în concursuri de bucătari amatori. După câteva luni, m-am simțit gata să revin la viața militară, deși fusese reconfortant să vizitez atâtea planete fără să am ordinul de a împușca tot ce mișcă.

După ce steaua gloriei mele a pălit, FCA m-au trimis să mân hoardele de noi recruți. Am devenit tipul care stătea în fața a o mie de oameni abia mutați în noile corpuri, care îi îndemna să se distreze, ca după numai o săptămână să le spună că în zece ani, trei sferturi dintre ei vor fi murit. Această parte a muncii mele era și dulce, și amară. Mă duceam în sala de mese, vedeam grupuri de oameni împrietenindu-se, creând noi legături, întocmai cum făcuserăm eu, Harry, și Jesse, Alan și Maggie, Tom și Susan. Mă întrebam câți dintre ei vor reuși. Speram că toți. Știam că cei mai mulți n-o vor face. După câteva luni, am cerut să fiu mutat. Nu a comentat nimeni. Era genul de muncă pe care nimeni n-o putea face prea mult timp.

În cele din urmă, am cerut să fiu trimis înapoi în luptă. Nu că mi-ar plăcea din cale-afară, deși sunt foarte bun la asta. Numai că în această viață eu sunt soldat. Asta am acceptat să fiu și să fac. Aveam în minte să renunț cândva, dar până venea vremea, doream să fiu în linia întâi. Mi s-a dat o companie și am fost repartizați pe *Taos*. Aici sunt acum. E o navă bună. Am în subordine oameni buni. În această

viață nu poți cere mai mult.

Faptul că n-am mai văzut-o pe Jane a fost mai puțin dramatic. În definitiv, ce mare lucru să nu mai vezi pe cineva... Jane a fost trimisă cu prima navetă spre *Amarillo*. Medicul navei a citit indicativul ei: Forțele Speciale, apoi a depozitat-o într-un colț al infirmeriei, să aștepte în stază întoarcerea pe Phoenix, unde urma să fie pusă pe picioare de tehnicieni specializați. La un moment dat am ajuns și eu pe Phoenix, la bordul lui *Bakersfield*. Jane se afla în cuvele din spitalul militar, dar un biet muritor ca mine nu avea acces acolo, chiar dacă era un erou recunoscut.

La scurtă vreme am fost decorat, promovat și trimis în turneul de relaxare prin colonii. Am primit un mesaj de la maiorul Crick, cum că Jane se recuperase și primise o nouă misiune, alături de supraviețuitorii de pe *Sparrowhawk*, pe o navă nouă, Kite. Ar fi fost nelalocul lui să-i trimit un mesaj. În definitiv, făcea parte din Forțele Speciale. Ei erau Brigăzile Fantomă. N-ai voie să știi unde se duc sau ce fac, nici chiar dacă-ți suflă în față.

Dar eu știu că ei sunt acolo. De câte ori întâlnesc pe vreunul din Forțele Speciale, mă sună pe BrainPal, scurte bip-uri emoționale, semn de respect. Sunt singurul adevărat-născut care a luptat vreodată în Forțele Speciale; am salvat pe unul dintre ei; am îndeplinit scopul principal al misiunii, chiar când nu mai părea posibil. Le răspund cu un bip, semn că am primit salutul, dar nu le transmit altceva, pentru a nu-i da de gol. Forțele Speciale preferă asta. N-am mai văzut-o pe Jane. Nici pe Phoenix, nici în altă parte.

Dar am auzit de ea. Imediat după ce am fost repartizat pe *Taos*, Găoază m-a informat că am un mesaj, trimis de un anonim. Asta era o noutate, nu mai primisem mesaje anonime. L-am deschis. Am văzut imaginea unui lan de grâu, o fermă în depărtare, răsăritul soarelui. Poate să fi fost apusul, dar nu ăsta e sentimentul pe care l-am avut. Am priceput într-un târziu că era o carte poștală. Apoi i-am auzit vocea, o voce pe care o știam de o viață întreagă, vocea a două femei diferite.

M-ai întrebat odată ce se întâmplă cu Forțele Speciale când trec în rezervă și ți-am spus că nu știu. Adevărul este că știu. Există un loc unde putem merge, dacă vrem, și putem învăța cum este să fii om. Când va veni vremea,

cred că mă voi duce acolo. Cred că aș vrea să mă însoțești. Nu ești obligat. Dar dacă vrei să vii, vino. Doar ești unul dintre noi.

Am făcut o pauză de un minut. Am reluat lectura când m-am simțit în stare.

O parte din mine a fost cineva drag ție. Cred că acea parte din mine dorește să fie iubită de tine din nou, și dorește ca eu să te iubesc, de asemenea. Nu pot fi ea. Nu pot decât să fiu eu. Dar cred că m-ai putea iubi dacă ai vrea. Eu vreau să mă iubești. Vino la mine când poți. Voi fi aici.

Asta era totul.

Mi-am amintit de ziua în care am stat pentru ultima dată la mormântul soției mele. Plecasem de acolo fără regrete, pentru că știam că ea nu se afla în groapa aceea. Am intrat într-o viață nouă și am regăsit-o, într-o femeie care era altcineva. Când viața aceasta se va sfârși, voi pleca iarăși fără regrete, pentru că știu că ea mă așteaptă, într-o altă viață.

Nu am revăzut-o, dar știu că se va întâmplă. Curând. Foarte curând.

Note

1 - Unitate de măsură anglo-saxonă pentru lungime. Un picior = 30,5 centimetri.

2 - NFCA – Nava Forțelor Coloniale de Apărare.

3 - PDA = Personal Digital Assistant.

4 - Lanț de magazine în SUA.

5 - IA= Inteligență Artificială.

6 - *Asshole* în limba engleză.

7 - În textul original, în ordine: *Dipshit*, *Asshole*, *Bitch*, *Dickwad*, *Fuckhead*, *Satan*, *Sweety*.

8 - Unitate de măsură anglo-saxonă pentru lungime. Un inci = 2,54 centimetri.

9 - *Sparrowhawk* = uliu (în limba engleză).